NO:11/12, Ekim/Kasım

Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Emekçiler için tek seçim :

Demokratik Halk Devrimi!

6 Kasım seçimleri bütün siyasi güçleri tavır belirlemeye zorladı. Bütün siyasi güçler; askeri faşist cuntanın "demokrasiye geçme" sahtekarlığında yeni bir adım olan bu seçimler karşısında tavır belirlediler. Marksist-Leninistler de takındıkları tavrı bir bildiriyle kamuoyuna açtılar.

Biz aşağıda önce bu bildiriyi yayınlayıp, ardından bu bildiride kısaca değinilen sorunlardan birkaçını daha açmaya çalışacağız.

Marksist-Leninistlerin 6 Kasım seçimleriyle ilgili tavrını içeren bildiri şöyledir:

PARLAMENTER DEMOKRASI MASKELI FASIZME HAYIR!
ÜLKEMIZDE DEMOKRASI ISCI SINIFI ONDERLIĞINDE DEMOKRATIK HALK DEVRIMIYLE KAZANILACAKTIR!

6 Kasım da komorador patronların ve toprak ağalarının fasist devletının onların askeri fasist cuntasının

SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

Devrimciler; Yoldaşlar...

6 Kasım'da ülkemizde hakım sınıflar yeni bir seçım sahtekarlığını sahneye koyacaklar.

Onlar 6 Kasım'da işçileri, köylüleri, tüm emekçileri; bütün milliyetlerden halkımızı yine sandık başına çağırıyor.

Bu seçimlerde de halkımızdan istedikleri komprador patronların, toprak ağalarının sömürü ve zulüm düzeninin savunucusu olan partiler arasında tercih yapmasıdır. Seçimlerden sonra, 12 Eylül sonrasında hakım sınıfların askeri faşist cuntası tarafından dağıtılan "halk oyuna davalı" parlamento(!) yeniden kurulacak. Ve güya "demokrasi"ve geçme yönünde yenı bir adım atılmış olacak.

Nedir genel olarak burjuva parlamentosunun; ve onun için yapılan seçimlerin; özel olarak ülkemizdeki parlamento ve seçimlerin özü?

Marksizm-Lenınızm bu soruva şu berrak cevabı verıyor:

"Belırlı bır sure ıçın parlamentoda halkı yonetici sınıfın hangı bolumunun ayaklar altına alaca

İÇİNDEKİLER

66.YILINDA BÜYÜK SOSYALIST EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ YOLUMUZA IŞIK TUTUYOR !

ğına, ezeceğine dönem dönem karar vermek: Yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de parlamentarizmin gerçek özü budur." (Lenin, Devlet ve İhtilal, s.53)

Görüldüğü gibi, "en demokratik cumhuriyetlerde bile" parlamentoların —ve dolayısıyla onlar için yapılan seçimlerin— gerçek özü; "dönem dönem halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına" karar vermektir. Yani **halkın oyları kendisini kimin ezeceğinin belirlenmesinde rol oynar**, o kadar. Bu açıktır ki belli şartlarda proletaryanın siyasi temsilcileri aracılığı ile bu parlamenter oyundan yararlanmasını engellemez. Ama proletaryanın seçimlere katılması, ve hatta burjuva parlamentolarında temsil edilmesi de burjuva parlamentarizminin gerçek özünü değiştirmez.

En demokratik cumhuriyetlerde bile özü bu olan burjuva parlamentarizmi **ülkemizde** çok daha kaba olmuştur.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın belirttiği gibi:
"Türkiye'de parlamento başından beri toprak ağalarının ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Ülkemiz gerçek anlamda bir burjuva demokrasisini hiçbir zaman yaşamamıştır. Bunun bazı kırıntılarını tatmıştır sadece." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.298)

6 Kasım seçimleri, ülkemizde bugüne dek yapılan bütün seçimler gibi, burjuva anlamda bile demokratik olmaktan başka herşeydir. Burjuva anlamda bile ele alındığında demokrasi adına, demokrasiye geçiş adına yapılan adi bir sahtekarlıktır.

İşçi sınıfının ve emekçilerin kendi sınıf örgütlerinde örgütlenmelerinin Anayasa hükmü ile yasaklandığı ülkemizde; seçimler ve parlamento her dönemde KOMPRADOR PATRONLARIN VE TOPRAK AĞALARININ FAŞİST DİKTATÖRLÜKLERİNE DEMOKRASİ MASKESİ GEÇİRMENİN ARACI OLAGELMİŞTİR.

6 Kasım seçimlerinin **bu anlamda** hakim sınıfların daha önce düzenlediği parlamento seçimlerinden bir farkı yoktur.

Ama özdeki bu birlik, 6 Kasım seçimlerinin daha önceki bir dizi seçimle karşılaştırıldığında dönemin özelliklerini yansıtan bir dizi farklılığını ortadan kaldırmıyor. **Nedir bu dönemin özellikleri ve bunu yansıtan farklılıklar?**

En kısa şekilde ifade edilmek istenirse:

****

6 KASIM SEÇİMLERİ, 12 EYLÜL ASKERİ FAŞİST REJİMİNİN MEŞRULAŞTIRILMASININ GÜYA HALK OYUNA DAYANDIRILMASININ BİR ARACI OLACAKTIR

****

12 Eylül 1980'de hakim sınıflar; onların uşaklığını yaptıkları emperyalist güçler —öncelikle de Amerikan emperyalizmi ve batılı emperyalist güçler— adına iktidara bütünü ile el koyan askeri faşist cunta, 12 Eylül 1980 öncesinde önemli ölçüde sarsılan devlet çarkını yeniden işler hale getirme harekatına girişti. Bu harekat içinde devletin bir dizi kurumu belli bir anlamda yeniden örgütlendi. Önemli düzenlemeler, düzeltmeler yapıldı. Cunta bütün devlet kurumlarında 12 Eylül öncesinin siyasi partilerinin kadroları yerine, cuntanın deyimi ile "yeni tipte" kadrolar yerleştirmeye çalıştı. Siyasi alanda da cunta eski siyasi sivil kadrolar yerine, "12 Eylül felsefesini savunma" konusunda birbiriyle yarışan, yeni tipte siyasetçilerle; cuntacılığı tartışılmaz olan "yeni" siyasi partilerle güya demokrasiye geçmeyi planladı. Bu planını uygulamaya koydu.

Bu planın uygulamaya konması, demokrasi sahtekarlığına geçişin kendilerinin "engin tecrübeleri" (!!!) olmadan olamayacağını düşünen ve parlamenter demokrasi maskeli faşizme geçildiğinde yeniden işbaşına gelmeyi, iktidarın nimetlerinden yararlanmayı düşleyen hakim sınıfların 12 Eylül öncesinin sivil siyasi kadrolarının tepkisi ile karşılandı.

Kendileri iktidarda oldukları sırada faşizmi uygulayanlar; askeri faşist cuntanın işçi sınıfına, emekçi halka, Kürt milletine, Türk olmayan milliyetlere karşı her faşist saldırısını ve tasarrufunu alkışlayanlar, kendi siyasi haklarının bir süre daha kısıtlanacağını, siyasi varlıklarının tehlikeye düşeceğini gördüklerinde; Cuntanın bu konuda "ciddi" olduğunu gördüklerinde birdenbire demokrasi havarisi kesildiler.

Emperyalizmin uşaklarının eski sivil siyasi kadroları; bir dizi eski AP'li ve CHP'li parlamenter, Cuntayı, cuntanın da kendilerinin de ağababası olan emperyalist efendilerine şikayet ettiler.

Cuntanın tezgahlayıcıları olanlar; onun yolunu açanlar; siyasi varlıkları tehlikeye düştüğü anda, "Türkiye demokrasiye dönmüyor" yaygarasını bastılar. Kendilerinin katılımının engellendiği seçimlerin demokratik olmayacağını söylemeye başladılar.

6 Kasım seçimleri burjuva anlamda bile demokratik olmayacaktır! Ama seçimlerin demokratik olmamasının sebebi, Demirellerin, Ecevitlerin, Türkeşlerin, Erbakanların ve onlar adına bugün iş görenlerin seçime katılmasının engellenmiş olması değildir. Onlar katılsa da seçimler işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlenme özgürlüğü olmadıkça burjuva anlamda bile demokratik olmayacaktır. Sorunun özü budur!

Cunta 6 Kasım seçimlerine yalnızca cuntacılığı tartışılmaz olan üç partinin katılmasına izin verdi. Vetolarla bu partilerde de hoşuna gitmeyen tüm adayları seçilme hakkından mahrum etti. Bağımsız olarak adaylık koyanların %90'ı —özellikle de bağımsız adayların seçilme ihtimali olan illerde "bağımsız"ların tümü— veto edilerek, 6 Kasım seçimleri Cunta açısından tam anlamı ile dikensiz gül bahçesi haline getirilmeye çalışıldı.

6 Kasım seçimlerinde hakim sınıfların 12 Eylül öncesi geleneksel siyasi partileri yoktur. 6 Kasım seçimlerinde her biri Cuntanın icazeti ile kurulmuş olan ve askeri faşist cuntaya bağlılıkları biraz şüphe götürür olan unsurlardan temizlenmiş üç "yeni" parti, **cuntanın partileri** yer alacaktır. Cuntanın gönlünde yatan MDP'nin sandıktan tek başına iktidar olacak şekilde çıkmasıdır. Ama bir "kaza" da olsa; seçimler sonrasında koalisyon kurulma vb. durumlar da ortaya çıksa; değişecek birşey yoktur. **6 Kasım sonrasında kurulacak "sivil" hükümet**, hangi cunta partisi tarafından kurulursa kurulsun; **cuntanın sivil hükümeti olacaktır. 6 Kasım seçimleri askeri faşist cunta açısından, iktidarını en azından 5 yıl daha kendi koyduğu kurallar çerçevesinde sivil elbiselerle yürütmenin meşrulaştırılmasının, halk oyuna dayandırılmasının bir aracıdır.**

6 KASIM'DA İŞÇİ SINIFI AÇISINDAN; EMEKÇİ HALK YIĞINLARI AÇISINDAN; KÜRT MİLLETİ VE MİLLİ ZULÜM ALTINDA İNLEYEN DİĞER MİLLİYETLER AÇISINDAN SEÇİLECEK TEK BİR PARTİ, TEK BİR ADAY YOKTUR!

6 KASIM SEÇİMLERİ HALKIMIZA KARŞI SON YILLARDA GİRİŞİLEN EN AĞIR FAŞİST SALDIRILARIN ARACI OLAN ASKERİ FAŞİST CUNTANIN SEÇİMLERİDİR! ONU ANAYASA OYLAMASINDAN SONRA BİR KEZ DAHA MEŞRULAŞTIRMANIN SEÇİMLERİDİR!

****

HAKİM SINIFLARIN İKTİDAR DALAŞMASINDA, HAKİM SINIFLARIN CUNTA DIŞI SİYASİ TEMSİLCİLERİNİN DEMOKRASİ SAVUNUCULUĞU SAHTEKARLIKTIR!

****

Devrimciler, Yoldaşlar...

Şimdi askeri faşist cunta hakim sınıfların eski sivil siyasi temsilcilerine saldırıyor! Cunta emperyalizme uşaklık konusunda kendinden hiç de geri kalmayan; hakim sınıfların ve emperyalizmin çıkarlarını halk yığınlarına karşı savunma konusunda kendisiyle özde bir olan Demirel'e, Ecevit'e, Erbakan'a, Türkeş'e ve yüzlerle eski siyasetçiye siyaseti yasaklıyor. Gözaltına alıyor. Türkeş'i ve Erbakan'ı yargılıyor!!! Bu nasıl oluyor? Neyi gösteriyor?

Bu hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşının; iktidarın nimetlerinden yararlanma dalaşının ifadesinden ve görüntüsünden başka birşey değildir.

Cuntanın bu sivil siyasi güçlere saldırması, cuntanın ve onun bugün saldırdığı bu güçlerin **temelde** aynı sınıfların — emperyalizmin uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının, bir avuç kan emici asalağın çıkarlarının savunucusu olduğu gerçeğini gözlerden gizlememelidir.

Demireller, Ecevitler ve onların adına, onların desteğinde bugün "siyaset" yapmaya çalışanlar, şimdi "demokrasi" türküleri söylüyorlar. Onların bugün yeniden demokrasi havarisi kesilmesinin sebebi halk yığınları için demokrasinin olmaması değildir. Sebep, onların kendilerinin de geçici olarak demokrasi sahtekarlığının dışında tutulmasıdır. Bunların savunduğu "demokrasi" de gerçekte hakim sınıfların üstü parlamenter demokrasi maskesi ile örtülmüş faşist düzenidir. Siyasi planda "eski" siyasetçilerle cunta arasında görülen çatışma; demokrasiyle faşizm arasındaki çatışma değil, faşizmin daha kapalı biçimleri ile daha açık biçimi arasında; faşizmin daha açık, daha koyu tonları arasında bir çatışmadır. Çatışmada çıkış noktası her iki taraf için de faşist Türk devletinin; komprador patronların, toprak ağalarının düzeninin daha uzun yaşatılmasıdır.

Bugün demokrasi havarisi kesilen, "Halkın iradesi değil, generallerin iradesi sandıktan çıkacaktır" diyen Demirel'in hükümette olduğu dönemlerde uyguladığı faşizmi unutmamak gerekir.

Bugün verdiği demeçlerle Kemalist-faşist cuntayı "Atatürkçü çizgiden uzaklaşmak"la eleştiren; ve parti kurma furyasına katılmayan; yarın muhtemelen yine halkın karşısına çıkıp, cuntaya karşı en tutarlı muhalefeti kendisinin yaptığını söyleyecek olan Ecevit'in "Kıbrıs fatihi" olduğunu(!), sıkıyönetimin onun hükümeti döneminde ilan edildiğini unutmamak gerekir.

Bugün "eski" sivil siyasetçilerin savunduğu demokrasi, gerçekte burjuva anlamda bile demokrasi değildir. Onların savundukları, kendilerinin geçmişte yönetici mevkileri ellerinde tutarken uyguladıkları üstü parlamenter demokrasi maskesi ile örtülmüş faşist diktatörlük biçimidir. Açıktır ki bu parlamenter maske içinde kendileri de yer almalıdır!

Bizim istediğimiz, uğrunda mücadele ettiğimiz demokrasi Ecevitlerin, Demirellerin ve benzerlerinin istediği parlamenter maskeli faşizm değildir. Bizim istediğimiz, uğrunda mücadele ettiğimiz demokrasi, en demokratiği bile işçiler ve köylüler ve tüm emekçi halk üzerinde burjuvazinin, tüm sömürücülerin bir diktatörlük biçimi olan gerçek anlamda burjuva demokrasisi de değildir.

****

BİZİM İSTEDİĞİMİZ DEMOKRASİ, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE HALK DEMOKRASİSİDİR!

****

Bizim istediğimiz demokrasi; işçiler için, emekçiler içen, ezilenler, sömürülenler için gerçek demokrasi; **işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi** Ecevitler gibi, Demireller gibi hakim sınıfların demokrat maskeli faşist temsilcileri ile birlikte olmaz! Halk demokrasisi, Ecevitlerin, Demirellerin, Erbakanların, Türkeşlerin **de** temsilcisi olduğu emperyalizmin uşağı hakim sınıfların üzerinde İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DİKTATÖRLÜĞÜ demektir.

Ülkemizde demokrasiyi; işçi sınıfı ve emekçi kitleler için demokrasiyi kazanmak için birtek yol vardır:

İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN, TÜM EMEKÇİ HALKIN ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK DEVRİMİYLE KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ BÜTÜN KURUMLARI İLE YIKMAK, YERİNE İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMAK!

Böyle bir diktatörlük insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek olan SOSYALİST DEVRİMİN; PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ'nü kurmanın; proletarya diktatörlüğü şartlarında, diğer ülkelerin işçi sınıfı ve emekçileri ile omuz omuza Komünizme doğru ilerlemenin **yolunu açmak için** tek yoldur.

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığına son vermenin, bağımsız bir Türkiye yaratmanın; ülkemizde ortaçağ kalıntılarını, feodalizmi temizlemenin; demokrasiyi gerçekleştirmenin biricik yoludur.

Böyle bir devrim ülkemizde Türk olmayan milliyetler üzerindeki, özellikle de Kürt milleti üzerindeki milli baskıya, zulme son vermenin; ülkemizde milli sorunun işçilerin ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda çözülmesinin biricik yoludur. Böyle bir devrim ulusların gönüllü birliğini sağlamanın önündeki engelleri kaldırmak için; ayrılma hakkının özgürce kullanılabileceği şartları yaratmanın da biricik yoludur.

6 Kasım seçimlerinde devrimci tavır, bütün emekçi halkımızı "Seçim sahtekarlığına hayır!" demeye; ve böyle bir devrim için mücadeleye çağırmaktır!

Hakim sınıfların bugünkü güçlü görünüşü, aldığımız ağır yenilgiler bizi korkutmasın!

"Biz ne yapabiliriz ki?" deme! Yapılacak çok şey var!

Hakim sınıflar iktidarlarını ancak işçi sınıfı ve emekçi halk, kendi gücünün bilincine varıp, kendi öz örgütleri önderliğinde, Marksizm-Leninizm ışığında gerçek bir Komünist Partisi önderliğinde örgütlenip; örgütlü, silahlı gücü ile Karşı-Devrimin üzerine yürüyene kadar sürdürebilir!

Onların iktidarının ömrü bizim bilinçlenmemize, örgütlenmemize, silahlanmamıza, mücadelemize bağlıdır!

Aldığımız yenilgiler öncelikle örgütlenmemizin ilkelliğini, bilinç seviyemizin düşüklüğünü göstermektedir... Başka birşeyi değil!..

O halde biz bütün gücümüzle bu eksikliklerimizi gidermeye çalışmalıyız.

6 Kasım seçimleriyle ilgili görevimiz işçilere; köylülere; emekçilere gücümüz yettiğince şunu anlatmaktır:

Devrim —işçi sınıfı önderliğinde devrim— bir hayal değil, bilimsel bir öngörüdür. Kaçınılmaz bir tarihsel zorunluluktur. Sorun bunun işçilerin, köylülerin, emekçilerin kendi eseri olacağını kavraması; ve herkesin bu görevin bilincinde olarak üzerine düşen göreve sarılmasıdır.

Yılgınlık, korkaklık, miskinlik, yalnız

ca kendini düşünmek ile kurtuluş olmaz! Unutma: Köleliğine isyan etmeyen, köleliği hak etmiştir!

Daha iyi bir dünya isteyenler, bu dünyayı kendi elleri ile kurmak için mücadele etmek zorundadırlar. Her alanda devrim mücadelesinde elinden gelenin en fazlasını yapmak; bilinçlenmek; örgütlenmek; mücadele etmek! Görev budur!

****

6 KASIM'DA AYRIM ÇİZGİSİ: SEÇİM SAHTEKARLIĞINA EVET Mİ / HAYIR MI ?

****

6 Kasım seçimleri öncesinde ortaya ilginç bir durum çıktı. O da hakim sınıfların cuntası ile cunta-dışı siyasi temsilcileri arasındaki iktidar dalaşmasının seçimler dolayısı ile iyice sertleşerek su yüzüne çıkmasıdır.

Bu dalaşma sonucudur ki bugün hakim sınıfların cunta dışında kalan siyasi **temsilcileri** açıkça yapılacak seçimlerin "demokratik" olmayacağını ilan edip taraftarlarını **boş oy kullanmaya** çağırıyor.

Devrimciler, özellikle kendine Marksist Leninist diyen devrimciler açısından bu gelişme karşısında yapılması gereken, 6 Kasım seçimlerinde "demokrasi" tüyleri takınan bu parlamenter demokratik maskeli faşist muhalefetin o tüylerini yolmak; cuntaya karşı BU muhalefetin gerçek niteliğini sergilemektir. Bunun yapılmaması, halk muhalefetinin hakim sınıfların TÜM siyasi kanatlarını karşısına alan; hakim sınıfların şu veya bu kesimini değil, tüm olarak onların iktidarını hedefleyen DEMOKRATİK DEVRİM ekseni etrafında değil; faşizmin cuntaya göre daha "sivil", daha fazla demokrat maskeli bir biçimini savunan muhalefetin etrafında birleşmesine yardımcı olmak demektir.

Görev, cuntaya karşı olma adına bugün demokrasi havarisi kesilen faşistleri teşhir etmek iken; bütün revizyonist-oportünist cephe bu görevi bir kenara koymuş; sevinçle ellerini oğuşturup "anti cunta cephesi"nin genişlemesi üzerine ahkam kesiyor.

Revizyonist oportünist cephede ideolojik hükümranlığını sürdüren T"K"P'nin cuntaya o iş başına geldikten üç yıl sonra "nihayet" faşist demeye başlamasının cuntanın tam da seçimlerde eski sivil siyasetçilere katılma izni vermeyeceğinin; cuntanın kesin denetiminden geçmemiş hiçbir partiye, hiçbir adaya izin vermeyeceğinin açığa çıktığı döneme rastlaması anlamlıdır.

Herhalde Demirel'in bile T"K"P'den daha "radikal" bir anti-cuntacı kesilmesi; "Evrenizm"den, faşizmin "Evrenizm biçimi"nden, "generaller diktatörlüğü"nden sözetmeye başlaması, sosyal-faşist T"K"P nin çok bilimsel(!!!) tahlilinin temeli oldu. Onun cuntaya artık faşist demeye başlamasının sebeplerinden bazıları bu durumda devrimci çevre içinde dıştalanmaktan duyduğu korku, ve bu arada hakim sınıfların eski sivil siyasi temsilcileriyle ittifak aramasıdır. Bunun tabii sonucu olarak T"K"P bugün Demirellerle, Ecevitlerle aynı saflarda; cunta tipi faşizme karşı; cunta öncesi parlamenter demokrat maskeli faşizmi savunma anlamına gelen çağrılar yapıyor.

T"K"P Ecevitlere, Demirellere demokrasi payesi yakıştırmada, ve onların kuyruğuna takılmada yalnız değil.

Dünün çok "sol"cu Dev-Yol'u, Devrimci İşçi'de açıkça Cunta/Demirel-Ecevit çatışmasının "demokrasi ekseni" etrafında bir çatışma olduğunu ilan ediyor!

T"K"P'sinden, TSİP'inden Dev-Yol'una; Proleter Dayanışma'ya; ve atmaya geldi mi mangalda kül bırakmayan, devrimciler arasında çatışma körüklemeyi devrimcilik adına marifet sayan menşevik Partizan' a kadar geniş bir cephe 6 Kasım seçimleri ile ilgili olarak bir noktada çok açık bir biçimde Ecevitlerle, Demirellerle cuntaya karşı birleşiyor. **Hepsi pratik olarak cunta-dışı faşist muhalefetin çağrısına uygun olarak seçime katılma, ve boş oy verme çağrısı yapıyor.**

Onların bu tavrı kendi etkiledikleri dar devrimci kitleyi de Ecevit-Demirel anti-cunta muhalefetinin kuyruğuna takma tavrıdır.

Pratikte Demirel'in, Ecevit'in ve onlar gibilerinin cuntaya karşı muhalefetle birleşen, onun sınırları içinde kalan bu tavır; cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası ve ona tabi olarak ele almayan bir anlayışın tabii sonucudur.

Biz AP gibi, CHP gibi, komprador patronların ve toprak ağalarının partileri ile, onların devamı olan partilerle, Ecevitlerle, Demirellerle elele "cuntaya karşı mücadele"ye yokuz! Çünkü bizim tek sorunumuz ya da esas sorunumuz cuntanın yıkılması değil. Bizim esas sorunumuz ülkemizde işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimini gerçekleştirmektir. Demokratik halk devrimi ise Demireller, Ecevitlerle birlikte değil; onlara da karşı olmak zorundadır.

"Önce onlarla cuntayı devirelim, ardından devrim yaparız" şeklindeki hesap, en iyi, en olumlu değerlendirme ile, halkın devrimci muhalefetini hakim sınıfların bir bölümünün kuyruğuna objektif olarak takmaya hizmet eden bir tavırdır.

Biz Rus sosyal emperyalizminin uşakları ile birlikte "cuntaya karşı mücadele"ye yokuz! Çünkü bizim tek sorunumuz ya da esas sorunumuz cuntanın —nasıl olursa olsun— yıkılması değil. Bizim esas sorunumuz ülkemizde işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimini gerçekleştirmektir. Rus sosyal emperyalizminin uşakları böyle bir devrimin muhtemel müttefikleri değil, saldırı hedefleri içindedir.

Cuntaya karşı mücadeleyi herşey görmeyen, cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele alan her devrimci; 6 Kasım seçimleri ile ilgili yaptığı propagandada devrim propagandasını **merkeze koymak**, Karşı-Devrimle arasına kalın sınır çizgileri çekmek zorundadır.

Bunu yapmayan, cuntaya karşı olmak adına Karşı-Devrimin bir bölümü ile pratikte birleşenler; ve evet hatta onların kuyruğuna takılanlar kesinlikle devrimci bir konumda durmamaktadırlar.

Birçok oportünist, devrimci olmayan bu konumlarını "Leninist taktik" olarak yutturmaya çalışıyor.

Birçok oportünist, artık en palavracılarının bile kabul etmek zorunda kaldığı "devrim dalgasının geri çekildiği" tespitini yapıyor. Ve mekanik bir şekilde Leninist taktiğin "devrimci dalganın geri çekildiği bir ortamda boykot taktiği geçerli değildir" tezini bizim durumumuza uydurmaya çalışıyor.

Onlar Lenin, Stalin ve Bolşeviklerin seçimler konusundaki "boykot / ya da katılma" sorununu hiç bir zaman; komünistlerin hiçbir biçimde parlamentoya katılma imkanının olmadığı seçimler için tartışmadığı gerçeğini gözlerden gizliyor. Lenin, Stalin ve Bolşeviklerin "boykot mu / katılma mı" sorununu tartıştığı seçimler, Komünistlerin **kitle partisi** olarak seçimlere şu veya bu biçimde katılma, ve parlamentoya seçilerek girme imkanının olduğu seçimlerdir.

Bizim oportünistlerimizin "boykot" taktiği yanlıştır, çünkü devrim dalgası geri çekildi, katılıp boş oy vermelidir(!) şeklinde "taktik" tavır takındıkları seçimler ise, Komünistlerin hiçbir şekilde bu seçimler dolayısı ile legal-yarı legal propaganda yapma imkanı; bu seçim kampanyası dolayısı ile legal-yarı legal olarak kendi programlarını yayma imkanı; ve evet bu seçimler sonrasında kurulan temsili mecliste işçi sınıfının sesini dile getirme imkanı hiçbir şekilde olmayan seçimlerdir.

Bunun ötesinde, Komünistlerin ve devrimcilerin etki alanı olağanüstü sınırlıdır. İşçi sınıfının, emekçilerin en ileri kesimine bile tam olarak ulaşamamaktadır. Bugün devrimci örgütlerin ulaştığı kesim dar anlamda kendi örgütlü çevreleri, geniş anlamda ise diğer devrimci örgütlerin tabanıdır. Yani yapılan "seçime katıl, boş oy kullan" çağrısı gerçekte, faşist düzenin yıkılması gerekliliğini en azından genel düzeyde kabul eden bu kitleye yapılan bir çağrıdır. Onu ilerleten, onun faşist düzen ile bağlarını koparmaya yönelik bir çağrı değil; onu C

HP gibi, AP gibi parlamenter demokratik maskeli faşist muhalefetin peşine takmaya hizmet eden bir çağrıdır.

Leninist **taktik**, herhangi bir siyasi olay karşısında Komünistlerin objektif ve sübjektif şartları bütünlük içinde değerlendirmesini gerektirir.

Bu objektif ve sübjektif şartlar bütünlük içinde değerlendirildiğinde:

- Yapılacak seçimler burjuva anlamda bile demokratik olmayan seçimlerdir. Bu seçimler objektif olarak askeri faşist cuntanın meşrulaştırılmasının seçimleridir.
- Seçimler Komünist ve devrimci hareketin ağır darbeler yediği ve etkisinin olağanüstü boyutlarda gerilediği bir ortamda yapılmaktadır.
- Seçimlerde Komünistlerin kendi propagandalarıyla seçime katılma imkanları; seçimlerden yararlanarak legal-yarı legal propaganda imkanları, bu seçimler sonrasında kurulacak parlamentoya şu veya bu biçimde işçi sınıfının temsilcilerini sokma imkanı yoktur.
- Seçimlerde burjuva demokratik anlamda desteklenecek bir güç de yoktur.
- Seçimler konusunda hakim sınıfların sivil faşist siyasi temsilcileri devre dışı tutuldukları için "demokrasi havarisi" olarak ortaya çıkmışlar - dır; ve taraftarlarını boş oy kullanmaya çağırmaktadırlar.
- Seçimlerde çıkacak boş oylar esasta devrimcilerin değil, bu siyasi güçlerin hanesine yazılacaktır.
- Bu seçimlerde bu faşist muhalefetin gerçek yüzünün teşhiri önemli bir görevdir. Pratik olarak onlardan kendini ayırmak, araya kalın çizgiler çekmek devrimciler açısından belirleyici önemde bir görevdir.
- Komünist hareket olağanüstü zayıftır. Komünist partisinin inşası henüz başlangıcındadır. Komünist partisinin işçi sınıfı içindeki gücü hemen hemen sıfırdır. Bu durumda Komünistler açısından esas görev milyonlarca kitleyi harekete geçirmek değil; en ileri kesim arasında propaganda çalışması ile onu Komünizm davasına kazanmaktır. Böyle bir durumda **taktik** olağanüstü ölçüde sınırlı olmak zorundadır.
- Somut olarak ulaşabileceğimiz **kitle** en ileri bilinçli kesim, en geniş anlamı ile devrimci örgütlerin çevresindeki kesimdir. Ki onun bile çok küçük bir kesimine somut olarak ulaşabilmekteyiz.

Bütün bunlar ve benzeri faktörler gözönüne alındığında, 6 Kasım seçimleri ile ilgili tavrın ne olacağı, ne olması gerektiği ortaya çıkar:

6 Kasım seçimlerinde Komünistler devrimin propagandasını yapmak; "Seçim sahtekarlığına hayır" çağrısı yapmak zorundadırlar.

Oportünistlerin "Katıl, boş oy ver" çağrısının gerçekte halk muhalefetini hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin bir kesiminin kuyruğuna takmak anlamına geldiğini ortaya koymak zorundadırlar.

"Seçim sahtekarlığına hayır", bugünkü şartlarda güç gözönüne alındığında somut olarak seçime katılmama çağrısıdır. Pasif boykot çağrısıdır. Seçimlere katılmama yalnızca cuntaya, ve onun partilerine karşı değil: bir bütün olarak hakim sınıfların faşist düzenine karşı olmayı ifade etmenin —bugünkü şartlarda— biricik yoludur.

Biz bütün devrimcileri bu devrimci tavrı takınmaya çağırıyoruz!

6 Kasım'da hakim sınıfların cuntasının seçim sahtekarlığına hayır !

Tek çare, tek yol işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir !

Kahrolsun revizyonizm ve her türden oportünizm!
Yaşasın Marksizm-Leninizm !
Bolşevizm yenecektir !

18.10.1983

ÖZEL SAYI
2 DM

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Askeri Faşist Cuntaya Karşı Mücadeleyi İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimi Mücadelesine Tabi Kılalım!

KARŞI-DEVRİMCİ GRUPLARLA EYLEM BİRLİĞİNE HAYIR !

12 Eylül'ün 3. yıldönümü yaklaşıyor. Onun yaklaşması ile birlikte bu yıldönümünde yürüyüş, miting, vb. legal kitle eylemleri ile Türkiye'deki faşist cuntayı protesto etme imkanları olan yurtdışında ön hazırlıklar da yoğunlaşıyor.

Bilindiği gibi geçen yıl Batı Almanya'da **tüm** oportünist-revizyonist cephe Frankfurt'ta yapılan yürüyüşte biraraya gelmişti. Yapılan böyle ilkesiz, ve devrime yaramayan eylem birliğine karşı çıkan tek devrimci grup biz olmuştuk.

Şimdi bu yıl da aynı kutsal ittifak yinelenmek isteniyor.

Bu konuda "Demokrat Türkiye"de çıkan bir haberde şunlar söyleniyor:

" 12 Eylül darbesinin 3. yıldönümünde yurtdışında cuntayı protesto amacıyla yapılacak gösterilerin hazırlıkları başladı. Tüm anti-faşist grupların bu yıl da geçen yıl olduğu gibi birlikte hareket edecekleri bildiriliyor.

Alınan bilgilere göre 12 Eylül faşist darbesinin 3. yılında yurtdışında yapılacak protesto gösterilerine tüm anti-faşist kuruluşların katılması için Temmuz başında toplantılara başlandı. Bütün grupların katıldığı tartışma toplantılarında cuntayı protesto eylemlerinin birlikte yapılması üzerinde duruldu.

[illegible] protesto eylemlerinin de tıpkı geçen yıl olduğu gibi birlikte yapılması düşüncesi benimsendi. Tartışmalar sonucunda Bir-Kom, Proleter Dayanışma, Partizan, [illegible], KADK Dernekleri Federasyonu, İşçi Gerçeği, Koç

İÇİNDEKİLER

Bildiride görüldüğü gibi 6 Kasım seçimlerine "katılmama" tavrının Marksist-Leninist tavır olduğu savunuluyor. Şimdi önce bu tavrın Marksist-Leninist tavır olup olmadığını; Marksizm-Leninizmin bu konudaki öğretileriyle karşılaştırarak inceleyelim:

****

RUSYA BOLŞEVİKLERİNİN DENEYLERİNİN IŞIĞINDA PARLAMENTO VE SEÇİMLER KONUSUNDA MARKSİST-LENİNİST TAVIR

****

Büyük Ekim Sosyalist Devrimine önderlik eden Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi/Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik)'in parlamento ve seçimler konusundaki tecrübelerinin değerlendirilmesi, bu konuda Marksist-Leninist tavrın tespiti için kaçınılmaz önşarttır.

Lenin, "Sol Radikalizm — Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı" adlı eserinde Batı Avrupa'daki "sol"larla polemik içinde, Rusya'daki Bolşeviklerin bu konudaki tecrübelerinden çıkan dersleri toparlar. Bütünlük içinde Lenin'in düşüncelerinin incelenebilmesi ve kavranabilmesi için onun bu sorunu tartıştığı yeri bütünü ile alıyoruz.(*)

BURJUVA PARLAMENTOLARA KATILMAK GEREKİR Mİ?

"SOL" Alman komünistleri, bu soruya, en büyük bir küçümsemeyle —ve en büyük bir hafiflikle— olumsuz yanıt veriyorlar. Bu tutumlarını neye dayandırıyorlar? Yukarıya aktarılan pasajda şunları okuyoruz:

"... tarihsel ve siyasal bakımdan artık zamanlarını doldurmuş olan parlamenter savaşım biçimlerine her türlü dönüş ... kesin olarak reddedilmelidir ..."

Bu, gülünçlüğe kadar varan iddialı bir tonla söylenmektedir ve, besbelli ki, yanlıştır. Parlamentarizme "dönüş"! Yoksa Almanya'da şimdiden sovyet cumhuriyeti mi var? Sanırım ki, hayır. O halde "dönüş"ten nasıl sözedilebilir? Bu, boş laf değil midir?

Parlamentarizm "tarihsel olarak zamanını doldurmuş". Propaganda anlamında bu doğrudur. Ama herkes bilir ki, *pratikte* altedilmekten hâlâ çok uzaktır. Onlarca yıldan beri, kapitalizmin "tarihsel olarak zamanını doldurduğu" haklı olarak söylenebilir; ama bu, bizim, kapitalizm *alanında* uzun süren ve inatçı bir savaşımı sürdürmemizi gereksiz hale getirmez ki. Parlamentarizm, *dünya tarihi* yönünden "tarihsel olarak zamanını doldurmuştur", başka bir deyişle, burjuva parlamentarizmi *çağı* sona ermiştir; proletarya diktatörlüğü *çağı başlamıştır.* Bu yadsınamaz. Ama tarih on yıllarla hesaplanır. Dünya tarihinin ölçütü ile ölçüldüğünde, on yıl ya da yirmi yıl önce olmuş ya da sonra olmuş önemli değildir; bu, dünya tarihi açısından, yaklaşık hesaplarla bile hesaplanması olanaksız olan önemsiz bir niceliktir. Ama işte bundan ötürüdür ki, pratik bir siyasal sorunda, durum dünya tarihi ölçüsünde değerlendirilince, çok büyük bir teorik yanılgıya düşülmüş olunur.

Parlamentarizm "siyasal olarak zamanını doldurmuş" mudur? Bu, başka bir sorundur. Böyle olsaydı "sol" komünistler haklı olurlardı. Ama bunu çok ciddi bir tahlille tanıtlamak gerekir; oysa "sol" komünistler sorunu nasıl yaklaşılacağını bile bilmiyorlar. *Komünist Enternasyonalin Geçici Amsterdam Bürosunun Bülteni*, n° 1'de (*Bulletin of the Provisional, Bureau in Amsterdam of the Communist International*, n° 1, Şubat 1920) yayınlanan ve Hollanda partisindeki sol eğilimi açıkça ifade eden, *Parlamentarizm Üzerine Tezler*'deki tahlilin, yakından incelenince, sağlam olmadığını göreceğiz.

İlk olarak, Almanya "solları" bilindiği gibi Rosa Luxemburg ve Karl Liebnecht[36] gibi en önemli siyasal liderlerin görüşlerine aykırı olarak daha Ocak 1919'dan beri parlamentarizmin "siyasal olarak zamanını doldurmuş olduğuna" inanıyorlardı. "Solların" yanıldıklarını biliyoruz. Yalnızca bu olgu, parlamentarizmin "siyasal bakımdan zamanını doldurmuş olduğu" tezini tümüyle ve kökten yıkmaya yeter. O zamanki tartışma götürmez yanılgılarının, şimdi artık bir yanılgı olmaktan çıktığını tanıtlamak "sollara" düşer. Ama onlar en ufak bir kanıt bile ileri sürememektedirler ve zaten süremezler de. Bir siyasal partinin kendi yanılgıları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddî olup olmadığını kendi *sınıfına* karşı ve emekçi *yığınlara* karşı görevlerini yerine *gerçekten* getirip getirmediğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir. Yanılgısını içtenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılgıya yolaçan koşulları tahlil etmek, yanılgıyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte, ciddî bir partinin belirtileri bunlardır. Bu, ciddî bir parti için görevlerini yerine getirmek, *sınıfı* ve ardından da *yığınları* eğitmek ve bilinçlendirmek demektir. Bu görevi yerine getirmemekle, açık yanılgılarının incelenmesinde gerekli dikkati ve özeni göstermemekle, Almanya'nın (ve Hollanda'nın) "solları" bir *sınıfın partisi* değil, bir küçük çevrenin partisi olduklarını; *yığınların partisi* değil, aydınlardan ve aydınların en kötü yanlarının bir kopyası haline gelmiş olan küçük bir işçi grubundan meydana gelmiş bir topluluk olduklarını tanıtlamaktadırlar.

İkincisi, Frankfurt "sol" grubunun, daha uzun bir pasajını yukarıya aktardığımız kitapçığında, şunları okuyoruz:

"... Merkezin ["Merkez" Katolik Partisinin] siyasetini izleyen milyonlarca işçi, karşı-devrimcidirler. Köy proleterleri, karşı-devrimci birliklerin saflarındadırlar." (Yukarda sözü edilen kitapçık, s. 3.)

Her şey bu görüşün çok genel ve çok abartılmış olduğunu ortaya koyar niteliktedir. Ama burada sözü edilen temel gerçek tartışma götürmez, ve "sollar"ın bunu kabul etmeleri, yanılgılarını açıkça gösterir. Eğer "milyonlarca" *proleter*, yalnızca genel olarak parlamentarizmden yana olmakla kalmayıp, aynı zamanda, açıkça "karşı-devrimci" iseler, "parlamentarizmin siyasal olarak zamanını doldurmuş olduğunu" nasıl söyleyebiliriz!? Besbelli ki, Almanya'da parlamentarizm *henüz* siyasal olarak zamanını doldurmuş değildir. Besbelli ki, Almanya "sollar"ı kendi *isteklerini*, siyasal-ideolojik tutumlarını nesnel gerçeklikle birbirine karıştırmışlardır. Bu, devrimciler için en tehlikeli yanılgıdır. Rusya'da uzun bir dönem boyunca çok çeşitli biçimler altında, çarlığın en acımasız, en yabanıl baskısının, değişik eğilimde devrimciler, hayranlık verici özveri, tutku, yiğitlik ve irade gücü göstermiş olan devrimciler yarattığı— Rusya'da, devrimcilerin bu yanılgılarını çok yakından gözlemledik; bunları çok dikkatle inceledik ve ilk elden bilgi edindik; işte bu

---

(*) *Alıntıyı hiç kesmeden almamızın bir nedeni, Lenin'in düşüncelerini bütünlük içinde kavramaya hizmet etmektir. Amacımız aynı zamanda okuyucuyu Leninizmi kaynaklardan incelemeye teşvik etmek, bir anlamda zorlamaktır da.*

yüzden bunu başkalarında da çok açık-seçik görebiliyoruz. Alman komünistleri için parlamentarizm, kuşkusuz "siyasal olarak zamanını doldurmuştur"; ama asıl sorun şu ki, *bizim için* zamanını doldurmuş olan bir şeyin, *sınıf için* zamanını doldurduğuna, *yığınlar için* zamanını doldurduğuna *inanmamak* gerekir. "Sollar"ın, *sınıf* partisi olarak, *yığın* partisi olarak nasıl durum değerlendirmesi yapmak, nasıl davranmak gerektiğini bilmediklerini, burada bir kez daha görüyoruz. Yığınların düzeyine inilmemesi gerektiği, bir sınıfın en geri kalmış katları düzeyine inilmemesi gerektiği tartışma götürmez. Senin görevin o katlara acı gerçeği söylemektir. Geri kalmış katların, burjuva demokratik ve parlamenter önyargılarını, önyargı olarak nitelendirmek görevinizdir. Ama aynı zamanda (yalnızca komünist öncüsünün değil) bütün sınıfın bilincinin ve hazırlığının (yalnızca ilerici unsurlar değil) emekçiler *yığınının* tümünün bilincinin ve hazırlığının *gerçek* durumunu *özenle* gözlemek de görevinizdir. "Milyonlarca" değil de, yalnızca oldukça önemli bir sanayi işçisi *azınlığı*, katolik papazların peşinden gitseydi ve bir kırsal işçiler azınlığı büyük toprak sahiplerinin ve kulakların (*Grossbauern*) ardından gitseydi bile, bundan çıkacak olan sonucun, parlamentarizmin Almanya'da *henüz* siyasal bakımdan zamanını *doldurmamış* olduğu, ve devrimci proletaryanın partisi için parlamenter seçimlere ve parlamenter savaşıma katılmanın, özellikle kendi sınıfının geri kalmış katlarını eğitmek için, özellikle ezilen ve bilisiz kırsal *yığınları* uyandırmak ve aydınlatmak için *zorunlu* olduğu *kuşku götürmez*. Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücünüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız, *özellikle* hâlâ papaz takımının aldattığı ve kır koşullarının alıklaştırdığı işçiler mevcut olduğu için, bu kurumlarda çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız gevezeden başka bir şey değilsiniz.

Üçüncüsü, "sol" komünistler, biz bolşevikleri pek övüyorlar. Arasıra insanın onlara söyleyesi geliyor: bizi biraz daha az övün de, bolşevik taktiğini daha çok inceleyin, o taktiği daha çok benimseyin! Rusya burjuva parlamentosu seçimlerine, Kurucu Meclis seçimlerine, 1917 Eylül-Kasımında katıldık. Taktiğimiz doğru muydu, değil miydi? Eğer doğru değilse, bunu açıkça söylemek ve tanıtlamak gerekir. Uluslararası komünizmin doğru bir taktik elde edebilmesi için bu yapılmalıdır. Eğer doğruysa, bundan bazı sonuçlar çıkarmak gerekir. Hiç kuşku yok ki, Rusya'nın koşullarını, Batı Avrupa'nın koşullarına uydurmak sözkonusu değildir. Ama "parlamentarizm siyasal olarak zamanını doldurmuştur" kavramının ne anlama geldiği gibi özel bir sorunda, bizim deneyimimizi kesenkes gözönünde tutmak gerekir; çünkü somut deneyim gözönünde tutulmazsa, bu kavramlar, kolayca boş söz haline gelir. Biz Rus bolşevikleri, Eylül-Kasım 1917'de, Rusya'da parlamentarizmin siyasal olarak zamanını doldurmuş olduğu iddiasında, Batının bütün komünistlerinden çok *daha* haklı değil miydik? Besbelli ki haklıydık, çünkü sorun, burjuva parlamentoların uzun süreden beri mi, yoksa kısa süreden beri mi var olup olmadıkları sorunu değildir, sorun, büyük emekçi yığınların ideolojik, siyasal ve pratik bakımdan sovyet rejimini benimsemeye ve burjuva demokratik parlamentoyu dağıtmaya —ya da dağıtılmasına izin vermeye— *hazır* olup olmadıkları sorunudur. Rusya kentlerindeki işçi sınıfının, asker ve köylülerin, Eylül-Kasım 1917'de, özel koşulların sonucu olarak sovyet rejimini kabul etmeye ve burjuva parlamentolarının en demokratiğini dağıtmaya tam olarak hazır bulundukları, yadsınması olanaklı olmayan, tam olarak saptanmış tarihsel bir olgudur. Ama buna karşın, bolşevikler, Kurucu Meclisi boykot *etmemişlerdi*; ve tam tersine, iktidarın proletarya tarafından elde edilmesinden önce *v e s o n r a* seçimlere katılmışlardı. Bu seçimlerin, son derece değerli sonuçlar (proletarya için son derece yararlı sonuçlar) verdiğini, Rusya Kurucu Meclis seçimlerini sonuçlarını ayrıntılı olarak tahlil ettiğim yukarda sözü edilen makalede tanıtladım, ya da tanıtladığım umarım.

Bundan çıkan sonuç tartışma götürmez: tanıtlanmıştır ki, Sovyet Cumhuriyetinin zaferinden birkaç hafta önce bile, giderek bu zaferden *sonra* bile, burjuva demokratik bir parlamentoya katılmak, devrimci proletaryaya zarar getirmek şöyle dursun, ona, bu parlamentoların niçin dağıtılması gerektiğini, geri kalmış yığınlara daha kolay *anlatma* olanağını sağlamakta, bu dağıtışın başarısını ve burjuva parlamentarizminin "siyasal olarak eskimesine" *yardımcı olmaktadır*. Bu deneyimi küçümsemek ve aynı zamanda, taktiğini (dar anlamda ulusal bir taktik değil, gerçekten uluslararası taktiğini) *uluslararası* ölçüde hazırlayıp saptamakla görevli bulunan *Komünist Enternasyonale* katıldığını ileri sürmek, en derin bir çelişkiye düşmek olur, enternasyonalizmi sözde kabul ederken, onu gerçekte yadsımak demek olur.

Şimdi de, "Hollandalı sollar"ın parlamentolara katılmamayı savunurken ileri sürdükleri kanıtları ele alalım. Yukarda sözü edilen "Hollanda" tezlerinin en önemlisi, 4. tez, şöyledir:

"Kapitalist üretim sistemi işlemez hale geldiği zaman, ve toplum, devrim aşamasına ulaştığı zaman, bizzat yığınların eylemine oranla, parlamenter eylem giderek değerini yitirir. Bu koşullarda, parlamento, karşı-devrimin merkezi ve organı durumuna gelince ve öte yandan da işçi sınıfı sovyetler biçiminde kendi iktidarının araçlarını kurunca, parlamento faaliyetinin herhangi bir biçimine katılmanın reddedilmesi zorunlu olabilir."

Birinci tümce baştan sona kadar yanlıştır, çünkü, yığınların eylemi —örneğin bir büyük grev— yalnızca devrim sırasında ya da devrimci bir durumda değil, *her* zaman parlamenter eylemden daha önemlidir. Açıkça tutarsız olan ve hem tarihsel, hem de siyasal bakımdan yanlış olan bu düşünce biçimi, yalnızca bu tezi ileri sürenlerin, legal savaşım ile illegal savaşımı *bileştirmenin* önemi konusunda hem genel olarak Avrupa deneyimini (1848 ve 1870 devrimlerinden önceki Fransa'yı, 1878 ile 1890 arasındaki Almanya'yı, vb.), ve hem de Rus deneyimini (yukarıya bakınız) gözönünde bulundurmadıklarını pek açık bir biçimde gösterir. Bu sorun, genel ve özel olarak büyük önem taşır, çünkü proletaryanın burjuvaziye karşı iç savaşının olgunlaşması ve yakınlaşması gözönünde tutulursa, cumhuriyet hükümetlerinin ve genel olarak yasaları durmadan çiğneyen burjuva hükümetlerin devrimcilere uyguladıkları vahşice baskı önlemleri (Amerika örneği vb. ibret vericidir) gözönünde tutulursa, *bütün* ilerlemiş uygar ülkelerde bu bileştirmenin her gün daha zorunlu olacağı – şimdiden de kısmen zorunludur— zaman hızla yaklaşmaktadır. Bu temel sorunu, Hollandalılar ve genel olarak "sollar" kesin olarak anlamıyorlar.

İkinci tümce, ilkin, tarihsel bakımdan yanlıştır. Biz bolşevikler, en karşı-devrimci parlamentolara katıldık, ve deneyim göstermiştir ki, bu katılma, özellikle Rusya'da birinci burjuva devriminden sonra (1905), ikinci burjuva devrimini hazırlamak (Şubat 1917) ve sonra da sosyalist devrimi hazırlamak için (Ekim 1917) devrimci proletaryanın partisine yalnızca yararlı değil, zorunluydu da. İkincisi, bu tümce şaşırtıcı bir mantıksızlık taşımaktadır. İşçilerin sovyetler biçiminde kendi iktidarlarının araçlarını yarattıkları bir sırada parlamentonun karşı-devrimin organı ve "merkezi" durumuna gelmesinden (gerçekte hiç bir zaman "merkez" olmadığını ve olamayacağını geçerken söyleyelim) çıkan sonuç, işçilerin, sovyetlerin parlamentoya karşı, parlamentonun sovyetler tarafından dağıtılması uğruna savaşıma —ideolojik, siyasal ve teknik bakımlardan— hazırlanmaları gerektiği sonucudur. Ama karşı-devrimci parlamentonun *içinde* bir sovyet muhalefetinin var olması hiç bir zaman, bu dağıtılmayı engelle-

yecek, onu kolaylaştırmayacak demek değildir. Denikin'e ve Kolçak'a karşı başarılı savaşımız sırasında, onların arasında bir proleter sovyet muhalefetinin varlığının, zaferlerimizi olumsuz yönde etkilediğini hiç görmedik. Karşı-devrimci Kurucu Meclisin içinde tutarlı bolşevik sovyet muhalefetinin bulunmasının, sol sosyalist-devrimcilerin tutarsız muhalefetine karşın, 5 Ocak 1918'de Kurucu Meclisi dağıtmamıza engel olmadığını, tam tersine, onu kolaylaştırdığını pek iyi bilmekteyiz. Tezi ileri sürenler, kendilerini kafa karışıklığına iyice kaptırmışlardır; gerici parlamento dışında yığınların eylemi ile parlamento içinde devrime sempati duyan (ya da daha iyisi: devrimi doğrudan destekleyen) bir muhalefeti *bileştirmenin*, özellikle devrim sırasında ne kadar yararlı olduğunu doğrulayan, eğer bütün devrimlerin değilse, birçok devrimin deneyimlerini unutuyorlar. Burada Hollandalılar ve genel olarak "sollar", gerçek bir devrime hiç bir zaman katılmamış ya da devrimlerin tarihi üzerinde hiç bir zaman düşünmemiş olan, ya da gerici bir kurumun öznel olarak "yadsınmasının" çeşitli nesnel etkenlerin birleşmiş kuvvetleriyle, o kurumun fiilen yıkılması olduğunu safça sanan devrim doktrincileri olarak durumu muhakeme ediyorlar. Yeni bir siyasal fikri çürütmenin (yalnızca siyasal fikri de değil) ve onu etkisiz hale getirmenin en iyi yolu, o fikri savunma gerekçesiyle onu saçmalığa kadar itmektir. Gerçekten herhangi bir doğru, (Peder Dietzgen'in de dediği gibi) eğer "zorlanırsa", abartılırsa, gerçek uygulama alanının sınırları dışına taşırılırsa, onu saçmaya itmiş oluruz; ve bu koşullarda, o fikir, kaçınılmaz olarak, fikirlikten çıkar, saçma bir şey olur. İşte Hollanda ve Almanya "solları"nın yeni gerçek konusunda, sovyetler iktidarının burjuva demokratik parlamentolara üstünlüğü gerçeği konusunda yaptıkları budur. Hiç kuşku yok ki, eskiden olduğu gibi, genel olarak burjuva parlamentolara katılmayı reddetmenin, koşullar ne olursa olsun yanlış olduğunu iddia eden kimse, hata etmiş olur. Ama bu yazının amacı, çok daha mütevazı olduğu için, boykotun hangi koşullarda yararlı olabileceğini burada belirtmeye girişmeyeceğim: Bu yazıda güdülen amaç, yalnızca uluslararası komünist taktiklerin en önemli bazı sorunlarını aydınlatmak için Rus deneyiminden dersler çıkarmaktır. Rus deneyimi, bize, (1905'te) bunun başarılı ve doğru bir uygulamasını verdiği gibi, (1906'da) yanlış bir uygulamasını da vermektedir. Birinci durumu tahlil ederken görüyoruz ki, bolşevikler, yığınların parlamento-dışı devrimci eyleminin (özellikle grev hareketinin) benzersiz bir hızla büyüdüğü, proletaryanın ve köylülüğün hiç bir katının, ne biçimde olursa olsun, gerici iktidarı desteklemesinin olanaksız olduğu, devrimci proletaryanın grev eylemiyle ve tarımsal hareketlerle geri kalmış büyük yığınlar üzerinde etkisini sağladığı bir anda, bolşevikler, gerici bir parlamentonun gerici bir iktidar tarafından toplantıya *çağrılmasını önleyebilmişlerdi*. Besbelli ki, *bu* deneyim Avrupa'daki bugünkü koşullara uygulanamaz. Aynı biçimde açıkça bellidir ki, —yukarda anlatılan nedenlerle— Hollanda "solları"nın koşula bağlı olsa bile, parlamentolara katılmayı reddetme yolunda ileri sürdükleri iddialar, kökten yanlıştır ve devrimci proletaryanın davasına zararlıdır.

Batı Avrupa'da ve Amerika'da, parlamentoların, işçi sınıfının devrimci öncüsü için özellikle iğrenç bir niteliğe büründüğü doğrudur. Bu yadsınamaz. Bunu anlamak kolaydır, çünkü parlamentoda, savaş sırasında ve savaştan sonra, sosyalist ve sosyal-demokrat milletvekillerinin büyük çoğunluğunun davranışından daha adice, daha alçakça, daha çirkin bir şey düşünülemez. Ama bu herkesçe bilinen kötülükle *nasıl* savaşılacağı sorununu çözüme bağlarken, bu duyguya kapılmak, yalnızca akılsızlık olmaz, aynı zamanda cinayet sayılmalıdır. Batı Avrupa ülkelerinin birçoğunda, devrimci duygu, bugün, denilebilir ki, bir "yenilik", uzun süre boşuna ve büyük sabırsızlıkla beklenilen "az bulunur bir şey"dir; bu duyguya o kadar kolaylıkla kapılmanın nedeni belki de budur. Kuşku yok ki, yığınlarda bir devrimci duygunun yokluğu halinde, böyle bir duygunun gelişmesine elverişli koşullar da olmayınca, devrimci taktik, hiç bir zaman eyleme dönüşmez. Ama Rusya'da uzun, çetin ve kanlı bir deneyim, devrimci taktiğin, yalnızca devrimci duygu üzerine kurulamayacağı gerçeğini bize öğretmiştir. Taktik, sözkonusu devletteki *bütün* sınıf güçlerinin ciddî ve katı bir nesnel değerlendirilmesine olduğu kadar (ülkenin çevresindeki devletlerin ve dünya ölçüsündeki devletlerin içindeki sınıf güçlerini de hesaba katarak), devrimci hareketlerin deneyimine de dayandırılmalıdır. Parlamenter oportünizmi lânetlemekle ve parlamentoya katılmayı reddetmekle yetinerek "devrimci duygusunu" ifade etmek pek kolaydır. Ama, çok kolay olduğu içindir ki, bu davranış, çetin olan, çok çetin olan bir sorunu çözüme bağlayamaz. Avrupa parlamentolarında gerçekten devrimci olan bir parlamento fraksiyonunu yaratmak, Rusya'dakinden çok daha zordur. Bu, besbelli. Ama bu, 1917'nin son derece özgün somut tarihsel koşulları içinde Rusya'nın sosyalist devrime *başlamasının* kolay olduğu, buna karşılık sosyalist devrimi *sürdürüp* amacına vardırmanın Rusya için Avrupa ülkelerine oranla daha zor olacağı yolundaki genel gerçeğin özel bir yönünden başka bir şey değildir. 1918'in başında bu gerçeğe işaret etmek fırsatını bulmuştum ve iki yıllık bir deneyim, görüşümü tam olarak doğrulamıştır. Şu özel koşullar: 1) işçilerin ve köylülerin görülmemiş ölçüde bitkinleşmelerine neden olan emperyalist savaşın devrim sayesinde durdurulmasının sovyet devrimiyle birleştirilmesi olanağı; 2) ortak düşmanları sovyete karşı birleşmemiş olan, dünyanın en güçlü iki emperyalist yırtıcı hayvan grubu arasındaki ölüm-kalım savaşından bir süre için yararlanma olanağı; 3) kısmen ülkenin çok büyük oluşu ve ulaşım olanaklarının kötü oluşu yüzünden oldukça uzun bir iç savaşı sürdürme olanağı; 4) köylülükte derin bir burjuva demokratik devrim hareketinin varlığı, o kadar derin ki, proletaryanın partisi (köylülerin partisi olan sosyalist-devrimciler partisinin büyük çoğunluğunun bolşevizme açıkça karşı olmasına karşın) köylü partisinin devrimci istemlerini benimseyerek, siyasal iktidar proletaryanın eline geçer geçmez bunları gerçekleştirebilmiştir[37], — bu gibi özgül koşullar şu anda Batı Avrupa'da yoktur; ve buna benzer koşulların yeniden meydana gelmesi kolay değildir. İşte birçok başka nedenlerle birlikte, bundan ötürüdür ki, sosyalist devrime *başlamak*, Batı Avrupa'da bizdekinden daha zordur. Gerici parlamentolardan devrimci amaçlarla yararlanılması gibi çetin bir sorunun üstünden "atlayarak" bu zorluktan "kaçınmayı" denemek tam bir çocukluktur. Hem yeni bir toplum yaratmak istiyorsunuz, hem de gerici bir parlamentoda inanmış, özverili, yiğit komünistlerden kurulu bir parlamento grubu yaratmanın güçlükleri karşısında geriliyorsunuz! Bu, çocukluk değil midir? Eğer Almanya'da Karl Liebknecht ve İsveç'te Z. Höglund, aşağıdan gelme bir yığın desteği olmadan bile, gerici parlamentolardan gerçekten devrimci amaçlarla yararlanma örnekleri verebildilerse, nasıl olur da, savaşın ertesi günü, yığınların kapıldıkları hayal kırıklığından ve öfkeden ötürü hızla gelişen bir devrimci yığın partisinin, parlamentoların en kötüsünde bile, *örste dövülmüş* bir devrimci grup *yaratmaya* gücü yetmez? Asıl, henüz bilinçlenmemiş olan işçi yığınlarının ve hele küçük köylülerin, Rusya'dakinden çok burjuva demokratik ve parlamenter önyargılara kapılmış oldukları Batı Avrupa'dadır ki, komünistler, *ancak* burjuva parlamentosu gibi kurumların içinden bu önyargıları suçlamak, dağıtmak ve yenmek için hiç bir zorluğun önünde gerilemeyen, uzun vadeli ve inatçı bir savaşı sürdürebilirler (ve sürdürmelidirler)

Almanya "sollar"ı, partilerinin kötü "lider"inden yakınıyorlar; ve bu yakınmalarını umutsuzluğa kadar

vardırarak, işi "liderler"in "yadsınması" gibi gülünç bir sonuca götürüyorlar. Ama illegal koşullarda "liderler"i gizlemek zorunluluğu olduğu için, iyi liderlerin, güvenilir, denenmiş, gerekli manevî otoriteye sahip liderlerin *yetiştirilmesi* özellikle zor bir iştir; ve legal çalışma ile illegal çalışmayı birbirine bağlamadan ve *başka denemelerle birlikte "liderler"*i parlamento arenasından geçirtmeden bu işin üstesinden *gelinemez*. En sert, en amansız ve en uzlaşmaz eleştiriler, parlamentarizme ya da parlamenter eyleme karşı değil, devrimci ve komünist bir yolda parlamento seçimlerinden ve parlamento kürsüsünden yararlanmayı bilmeyen liderlere karşı, —ve hele yararlanmak *istemeyen* liderlere karşı— yöneltilmelidir. Ancak böyle bir eleştiri, —elbette yeteneksiz liderlerin uzaklaştırıldığı ve yerlerine daha yeteneklilerinin konulmasıyla birlikte— yararlı ve verimli bir devrimci çalışma olacaktır;* bu tutum, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara lâyık olabilmeleri için "liderleri" eğitecek ve, aynı zamanda, siyasal durum içinde yönlerini doğru saptamaları yolunda ve bu durumdan doğan çok çapraşık ve karışık sorunları anlamaları yolunda yığınları da eğitecektir.

(Lenin, "Sol" Komünizm, s.56-69, Sol Yayınları)

Burada bizim bugünkü tartışmamız açısından öne çıkarılması gereken birkaç nokta vardır:

- Burjuva parlamentarizmi tarih bakımından zamanını doldurmuştur. Burjuva parlamentarizmi çağı sona ermiştir, Proletarya Diktatörlüğü çağı başlamıştır.
  Ancak bu hiçbir şekilde pratik siyasi bir sorun olan "parlamentoya katılmalı mıdır" sorusuna en baştan olumsuz cevap verilmesini haklı çıkarmaz.
  Sorun burjuva parlamentosunun siyasi bakımdan zamanını doldurmuş olup olmadığı ; işçi sınıfı ve büyük emekçi yığınların ideolojik, siyasi ve pratik bakımdan Sovyet rejimini benimsemeye ve burjuva demokratik parlamentoyu dağıtmaya —ya da dağıtılmasına izin vermeye— hazır olup olmadıkları sorunudur.
  Sorun **öncü için, komünistler için** parlamentarizmin siyasi bakımdan zamanını doldurmuş olup olmadığı değil; **sınıf için, yığınlar için** zamanını doldurup doldurmadığıdır.

- Parlamentarizm henüz siyasi bakımdan zamanını doldurmadı ise, devrimci proletaryanın partisi için parlamenter seçimlere ve parlamenter mücadeleye katılma, özellikle kendi sınıfının geri kalmış katlarını eğitmek ve özellikle ezilen ve cahil köylü yığınlarını uyandırmak ve aydınlatmak için **zorunludur.**
  Soruna, diğer noktalardan bağımsız, yalnızca bu açıdan yaklaşıldığında, bugün Türkiye'de yapılan seçimlere katılmak proletarya partisi açısından zorunludur. Çünkü bugün ülkemizde "parlamentarizmin" siyasi olarak zamanını doldurmamış olduğu açık bir gerçektir.
  Ama soruna yalnızca bu açıdan yaklaşmak ; Lenin'in kullandığı kelimeler de kullanılsa, Leninizmden başka herşeydir.

- Çünkü böyle bir yaklaşımda bizim açımızdan belirleyici önemde olan şu iki gerçek atlanmaktadır:

1. Lenin burada sorunu henüz "kendi kendine yeterli bir güç" bile olmayan; içinde bulunulan anda esas görevi kendi kendine yeterli bir güç haline gelme; kendi çehresini ortaya çıkarma; sağlam, sürekli bir çekirdek yaratma; dışta öncelikle propaganda temelinde işçi sınıfının öncü kesimini Komünizm davası için kazanma olan **partiler** (gerçekte proletaryanın öncüleri) için tartışmıyor. Lenin sorunu çok açık bir biçimde "proletaryanın öncüsünü ideolojik olarak kazanmış olan", bu anlamda "esas olan"ı çözmüş olan, "öncüyü Komünizm davası için kazanmış olan" (Sol Komünizm, s. 102-102), artık sorunu "son ve kesin mücadeleyi vermek için milyonlarca insanın teşkil ettiği orduları yerleştirmek, belirli bir toplumun bütün sınıf güçlerini mevzilendirmek" olan (s.112), "savaşın ertesinde yığınların kapıldıkları hayal kırıklığından ve öfkeden ötürü hızla gelişen DEVRİMCİ Y I Ğ I N PARTİLERİ" (s.65)(abç) için tartışmaktadır.

Açıktır ki bu iki **durum** arasında büyük, belirleyici farklar vardır. Daha kendine yeterli bir güç bile olmayan bir parti öncülünün; bir **yığın partisi** imiş gibi davranması; kendi durumunu hiç gözönüne almadan "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmek için" taktikler izlemeye kalkması, "cin olmadan adam çarpmaya" benzer.

Güya Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist mihrak 6 Kasım seçimlerinde tavır sorununu tartışırken, işte tam da bu önemli meseleyi atlayıp geçmekte; tartışmada yanına bile uğramamaktadırlar. Lenin'in sorunu tartıştığı yerden alıntılar yaparken tam da belirleyici bir mesele olan, Lenin'in sorunu **hangi partiler** için tartıştığı meselesini atlamaktadırlar.

Açıktır ki, esas sorunu "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmek" olan bir devrimci yığın partisi için parlamento seçimlerinde, ve parlamenter mücadele konusunda **belirleyici** olan sorun, parlamentarizmin siyasi olarak zamanını doldurup doldurmadığı sorunudur. Bu sorun seçimlere katılma mı / boykot mu konusunda takınılacak tavırda anahtar rolü oynar.

Lenin, alıntı yaptığımız yerde, henüz kendi kendine yetirli bir güç bile olmayan partiler açısından durumun ne olduğu sorununu tartışmıyor. Ama biz, Lenin ve Stalin'in parti inşasının (devrim öncesinde) iki aşaması üzerindeki görüşlerini gözönüne aldığımızda; durumun bu partiler açısından değişik olacağının, olması gerektiğinin anlaşılır olduğunu düşünüyoruz. Bu gibi partilerin "stratejisi"nin ve taktiğinin olağanüstü sınırlı olduğunu Stalin'

den öğreniyoruz. Bu gibi partilerin (dıştaki) çalışmasının esas biçiminin propaganda olduğunu Lenin ve Stalin'den öğreniyoruz. Bu gibi partilerin, güçsüzlükleri nedeniyle; seçimlerde takınacakları tavrın geniş kitleler açısından pek fazla pratik değeri olmayacağı; seçimlerde takınılacak tavrınöncelikle işçi sınıfının **öncü kesimini Komünizm davasına kazanmak için propaganda** olacağı bizce açıktır. Soruna böyle yaklaşıldığında; bu gibi partiler açısından parlamento seçimleri ve parlamenter mücadele konusunda belinlenecek ve propaganda edilecek somut tavrın belirlenmesinde parlamentarizmin "siyasi açıdan zamanını doldurmuş olup olmadığı" - nın belirleyici olmayacağı; bunun yanında bir dizi faktörün mutlaka gözönüne alınması gerektiği; herşeyden önce de yapılacak açıklama ve çağrıların öncelikle ileri kesimi kazanmak için **propaganda** olduğunun unutulmaması gerektiği de bizce açıktır.

2. **Lenin parlamento seçimleri ve parlamenter mücadele** konusunda "parlamentarizm henüz siyasi bakımdan zamanını doldurmadı ise katılma zorunludur" dediği zaman; parlamenter seçimlere katılmaktan anladığı, **proletarya partisinin kendi bağımsız propagandası temelinde, kendi bağımsız adayları ile katılmasıdır.** Onun "seçimlere katılmak" dediği yerde, katılmak hiçbir şekilde burjuvazinin şu kesimi mi, bu kesimi mi desteklenecek şeklinde bir katılma değildir! Katılma "sosyal-demokrasinin programatik görüşlerini savunma", "sosyal-demokrat propaganda-ajitasyon" temelinde sosyal-demokrat adayları seçimin konusu olan kuruma seçtirmek için katılmadır! Rusya Bolşevikleri katıldıkları bütün "parlamento" (Rusya'da Duma, ve Kurucu Meclis) seçimlerinde Bolşevik adayları şu veya bu ölçüde seçimin konusu olan karşı-devrimci kurumlara sokmuşlardır! (Aşağıda bunu somut örneklerde göstereceğiz). Yani katılma mı / boykot mu sorunu tartışıldığında, Lenin ve Rusya'daki Bolşevikler açısından sorun **gerçekten** yararlanma imkanı olan (sosyal-demokrat görüşlerin o kürsüyü kullanarak yaygınlaştırılması, hakim sınıfların iğrenç yüzlerinin daha iyi teşhiri; parlamentonun dağıtılması gerekliliğini kitlelere daha iyi kavratma açısından yararlanma) bir kuruma kendi temsilcilerini sokma / ya da en baştan o kurumun toplanmasını engelleme şeklinde bir sorundur.

Lenin "parlamenter mücadele"den söz ettiği zaman; gerici, karşı-devrimci bir parlamento **içinde** Komünistlerin yürüttüğü mücadeleyi kastediyor. Eğer gerçekten **Komünist propaganda temelinde, Komünist adayları** hakim sınıfların gerici, karşı-devrimci parlamentosu içine sokma **imkanı** varsa; ve o parlamento henüz siyasi bakımdan zamanını doldurmadı ise; Komünistlerin parlamento seçimlerine katılmamaları; ve imkan varken parlamentoya komünistleri sokmamaları, bunun için mücadele etmemeleri; parlamentoya soktukları komünistler aracılığı ile düzeni teşhir imkanını kullanmamaları gerçekten çocukluk olur. Bu **imkan** varsa, bütün zorluklara göğüs gerilip, bu imkandan yararlanılmalıdır.

Lenin, Rusya açısından "en karşı-devrimci parlamentoda" (s.61) bile "gerçekten devrimci olan bir parlamento fraksiyonunu yaratmanın" (s.64) "Avrupa parlamentolarından daha kolay" olduğunu tespit ediyor. (Bu bir olgu tespitidir. Aşağıda örnekler de göstereceğiz.) Ama Avrupa parlamentolarında da "savaşın ertesinde yığınların kapıldıkları hayal kırıklığından ve öfkeden ötürü hızla gelişen bir devrimci yığın partisinin, parlamentoların en kötüsünde bile örste dövülmüş bir devrimci grup yaratmaya gücü yetmesi" gerektiğini ortaya koyuyor. Nitekim sözkonusu parlamentolara da Komünistler girdikleri seçimler sonucunda parlamentoya şu veya bu ölçüde kendi adaylarını sokuyorlar!

Yani "'en gerici', 'en karşı-devrimci' parlamentolara bile katılmak zorunludur" dendiği zaman bilinmesi gereken şey, bu en gerici, en karşı-devrimci parlamentolar için yapılan seçimlerde komünistlerin kendi propagandaları temelinde seçime katılma imkanının (bir sürü kısıtlamalar ile de olsa) var olduğu; onun ötesinde, bu seçimlerin konusu olan 'en gerici', 'en karşı-devrimci' parlamentoya gerçekten devrimci bir grup sokma imkanının (bir sürü tehlikesine, oraya sokulanların sürekli tehdit altında olmasına, her türlü araçla engellenmesine, vb. rağmen!) var olduğu gerçekleridir. **Bunlar olmadan seçime katılma** Komünistlerin şu veya bu burjuva partisini desteklemesi; ona yardımcı güç olarak hareket etmesinden başka hiçbir anlama gelmez.

İşte oportünist-revizyonist cephenin bir dizi unsuru, **6 Kasım seçimlerinde** tavır meselesini tartışırken, bir başka belirleyici sorun olan bu sorunu da atlıyorlar. **Onlar 6 Kasım seçimleri sırasında** Komünistlerin legal, yarı-legal hiçbir şekilde komünist propaganda temelinde komünist adayları sokmak imkanı olmadığı gerçeklerini esgeçiyorlar. Lenin'in tartıştığı ve belli şartlarda katılınmasını zorunlu gördüğü 'en gerici', 'en karşı-devrimci' parlamentolar, ve bunlar için yapılan seçimlerde, komünistlerin iyice sınırlı da olsa katılma, temsil edilme imkanları vardı. 6 Kasım seçimlerinde ise böyle birşey kesinlikle sözkonusu değildir. Hal böyle iken, —birinci nokta ile de bağın-

tı içinde ele alındığında— 6 Kasım seçimlerine "katılıp boş oy kullanma" çağrısı yapmak, gerçekte aynı yönde çağrı yapan karşı-devrimci partilerin kuyruğuna takılmak, onları desteklemekten başka hiçbir anlama gelmez!

Birinci nokta ile bağıntılı "cin olmadan adam çarpma"ya kalkanlar; ikinci noktayla bağıntılı olarak karşı-devrimci bir dizi partinin yedek gücü olarak çalışmaktan, bu anlamda kendi tabanlarını "çarpmak"tan başka bir iş yapmıyorlar.

****

RUSYA BOLŞEVİKLERİNİN DUMA SEÇİMLERİ KONUSUNDA DENEYLERİ

****

Boykot / katılma sorununun tartışmasında Dünya Komünist Hareketinin tecrübelerinden öğrenmek görevdir. Biz yukarıda Lenin'in Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin deneylerinden çıkardığı genel sonuçlar ve bunların bugünkü tartışmamızda öne çıkarılması gerekli olan bazı noktaları üzerinde durduk. Bunu yaparken bazı tezlerin (mesela Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin katılma mı/boykot mu sorununu tartıştığı her seçimde seçime kendi propagandası temelinde katılma, dumaya adam sokma **imkanına** sahip olduğu tezi) somut verilerle ispatlanacağını söyledik. Şimdi Bolşeviklerin devrim öncesi parlamento seçimleri konusunda takındıkları tüm tavırları gözden geçirerek bunu yapmaya çalışalım:

RUSYA'DAKİ BOLŞEVİKLER PARTİ İNŞASI - NIN BİRİNCİ AŞAMASINDA 'PARLAMENTO' SEÇİMLERİNE KATILMADILAR

****

Biz daha önceki bir dizi yazımızda Lenin ve Stalin'den alıntılarla; Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin gelişme aşamaları üzerinde durduk. Stalin'in 1901-1905 arası dönemi, "Bolşevik Parti" inşasının birinci aşaması olarak değerlendirdiğini ortaya koyduk.(*)

Bütün bu birinci aşama içinde; Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin herhangi bir parlamento seçimine katılmak diye bir sorunu yoktu. Bu bir olgudur. **Bu olguda kuşkusuz ki belirleyici olan,** 1905 sonuna kadar Rusya'da parlamento, veya parlamento seçimi diye birşey olmamasıdır. 1905 sonuna kadar, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (RSDİP kanatları) Rusya'da parlamento seçimleri konusunda tavır takınma ihtiyacı duymadılar. Çünkü parlamento, ve parlamento seçimleri yoktu. **Parlamento seçimleri konusu tavır takınılması gerekli pratik bir siyasi sorun olarak gündeme geldiğinde ise, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkmış; işçi sınıfı ve köylülüğün önemli bir kesimini etkisi altında toplamış, "devrimci bir yığın partisi" (Lenin) haline gelmişti.**

Açıktır ki bundan; "parti inşasının birinci aşamasında parlamento seçimlerine katılınmaz" şeklinde bir genel sonuç çıkarmak yanlış olur.

Bu yüzden genel sonuç çıkarmadan Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin seçimlere katılma/boykot sorununu tartıştığında parti inşasının ikinci aşamasında bir "yığın partisi" olduğu OLGUsunun tespiti yapılmalıdır. Ama bu tespit mutlaka yapılmalıdır; çünkü aksi taktirde, partilerin içinde bulundukları durum gözönüne alınmadan, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin belli şartlarda uyguladığı taktiklerin, bu şartların olmadığı yerlere mekanik bir şekilde uygulanması tehlikesi ortaya çıkar. Nitekim oportünistler bugün bu işi yapıyor; RSDİP katılma/boykot sorununu tartıştığında bu partinin gücü ne idi, şimdi Türkiye'de kendine "sol", "devrimci", "komünist", vs. diyenlerin gücü ne; bulunduğu yer nedir sorusunu atlayarak, benzemeyenler arasında "benzetmeler" üzerine siyaset kurmaya kalkıyorlar.

BULİGİN DUMASI SEÇİMLERİNDE BOLŞEVİKLERİN TAVRI: AKTİF BOYKOT

****

Çarlık Rusya'sında parlamento seçimi sorunu ilk defa 1905 ortalarında gündeme gelir. Kabaran devrimci dalganın çarlık iktidarını tehdit etmesi karşısında Çar, karşı-devrimci şiddetin yanında, demagoji yöntemine de başvurur ve "Kanun yapma yetkisi olmayan bir danışma meclisi kurulacağı, bunun için yakında seçimlerin yapılacağı" yönünde bir açıklamayla kitleleri yatıştırmayı dener.

(*) Biz de parti inşasının birinci aşaması içinde olduğumuzu söylüyoruz. Bunu yaparken özellikle aradaki farkları bilince çıkarmak çok önemlidir. 1901'de Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içinde en azından bir grup (Lenin önderliğinde "Iskra"yı çıkaranlar) ideolojik-siyasi-örgütsel konularda bizimle karşılaştırıldığında olağanüstü derecede ***yetkin*** *bir gruptur. Esasında bir anlamda sağlam bir çekirdek vardır. Bunun yanında bu partinin işçi sınıfı ile* ***bağı*** *ve doğrudan sınıf mücadelesi içinde oynadığı rol bizimkiyle karşılaştırılamayacak kadar büyüktür. SBK P/B Tarihi Kısa Ders'te bu dönemde bu partinin fiilen önderlik ettiği eylemlere gözatıldığında, aradaki muazzam fark açıkça ortaya çıkar.*

Bu anlamda biz bugün 1901'de inşasının "birinci aşaması"nda bulunan Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisina göre çok geri bir noktadayız. Bunun bilince çıkartılması, önümüzde duran görevlerin büyüklüğünü kavrama ve ona göre davranma açısından hayati önemdedir.

Buligin'e bu Dumayı kurma görevi verilir. Buligin Duması adı ile tarihe geçen bu Duma karşısında Bolşevikler aktif boykot tavrını takınırlar. Bu konuda Sovyetler Birliği Komünist Partisi / Bolşevik Kısa Tarihinde şu bilgiler verilmektedir:

İşçilerin siyasî kitle grevleri ve gösterileri, köylü hareketinin büyümesi, halkla polis ve askeri birlikler arasındaki silahlı çatışmalar ve son olarak, Karadeniz Donanmasındaki ayaklanma, bütün bunlar halkın silahlı ayaklanması için şartların olgunlaştığını gösteriyordu. Bu, liberal burjuvaziyi harekete geçirdi. Devrimden ödü patlayan, aynı zamanda çarı devrim umacısıyla korkutan liberal burjuvazi, devrime karşı çarla anlaşmanın yolunu aradı; halkı «yatıştıracak», devrimin güçlerini parçalayacak ve böylece «devrimin getireceği felaketleri» bertaraf edecek «halktan yana» önemsiz reformlar istedi. Liberal toprak ağaları «kellelerimizden olacağımıza, toprağımızın birazından olalım» diyorlardı. Liberal burjuvazi, çarla iktidarı bölüşmeye hazırlanıyordu. O günlerde, işçi sınıfının taktikleri ile liberal burjuvazinin taktiklerinden bahsederken Lenin, «proletarya savaşıyor, burjuvazi ise sinsice iktidara yürüyor» diye yazmıştı.

Çarlık hükümeti işçileri ve köylüleri gaddarca ezmeye devam etti. Oysa devrimi hiçbir zaman sırf baskı tedbirleriyle önleyemiyeceğini de görüyordu. Bu yüzden, baskı tedbirlerini elden bırakmadan bir manevra politikasına başvurdu. Bir yandan ajan - provokatörlerinin yardımıyla Yahudi katliamları düzenliyerek, Ermenilerle Tatarları birbirine kırdırarak Rusya halklarını birbirine düşürdü. Diğer yandan da **Zemski Sobor** (*) ya da Devlet Duması biçiminde bir «temsili kurum» toplamayı vadetti.

Ve Bakan Buling'e böyle bir Duma için bir proje hazırlaması talimatını verdi. Ama hiç bir yasama gücü olmamasını şart koştu. Bütün bu tedbirler, devrimin güçlerini parçalamak ve halkın ılımlı kesimlerini devrimden koparmak amacıyla alınmıştı.

Bolşevikler, bu halk meclisi karikatürü planını boşa çıkarmak için Buligin Dumasına boykot ilan ettiler.

Menşevikler ise tam tersine Dumayı boykot etmemeyi kararlaştırdılar ve ona katılmayı gerekli gördüler.

(SBKP/B Tarihi Kısa Ders, s.86-87, Aydınlık Yayınları, Eylül 1975)

Lenin, bu Duma ile ilgili olarak yazdığı, "Çarın Halkla, Halkın Çarla Birliği" başlıklı bir yazıda; esas sorunun Çarlık iktidarının yıkılması olduğunu, Çarlık iktidarı yıkılmadıkça "halk temsilcilerinin seçimi üzerine tüm kanunların beş para bile değeri olmadığı"nı, "İmparatorluk Dumasının her türlü halk temsilciliği ile alay" demek olduğunu (Lenin, TE, Alm. c.9, s.189) savunur.

Makaleyi, "Bırakın devrimin burjuva hainleri bu ölü doğmuş imparatorluk dumasına girsinler. Rus proletaryası bir Rus 18 Mart 1848ini (ya da daha iyisi 10 Ağustos 1792'sini) (18 Mart 1848'de o zamanki Prusya-Alman imparatorluğunda devrimci halk, herşeyden önce de Berlin proletaryası silahlı ayaklanma ile, "Prusya Birleşmiş Eyalet Meclisi"ni dağıttı. .. 10 Ağustos 1792'de de Fransa'da Cumhuriyet ilan edildi. —YN) yaratmak için ajitasyonunu ve hazırlığını hızlandıracaktır" diyerek bitirir. (Lenin, TE, Alm. c.9, s.193)

Bu Duma ile ilgili olarak özellikle kitleye dönük ajitasyonda; Dumanın gerçekte "halk temsilciliği" olmadığı sorunu üzerinde durulması —ki bu Menşevikler tarafından "gerici parlamentoda çalışılmaz mı?" sorusunun sorulmasına, bu temelde güya Marksist polemik yürütülmesine yol açar. Menşevikler Marksistlerin burjuva parlamentolarında da çalışacağı genel tezinden yola çıkarak, Dumaya katılmayı savunurlar. Bolşevikler polemik içinde, 1905'de kitlelerin devrim için ayaklandıkları bir ortamda tek "doğrudan devrimci yol"un "boykot" olduğunu savunarak cevap verirler— ilginçtir.

Buligin Duması boykotu, Bolşeviklerin daha sonraki değerlendirmelerinde "başarılı bir boykot"a örnek olarak verdikleri boykottur. **Başarı** devrimin gücü ile, toplanması planlanan ve toplanacağı ilan edilen Dumanın toplanmasını engellemek şeklinde; **seçimin konusu olan kurumun parçalanması** şeklinde bir başarıdır.

Yine bu dönemde (1906'da da) Bolşevikler'in yalnızca boykot yerine "**aktif boykot**"tan sözetmesi de ilginçtir. Onlar pasif olarak seçime katılmama şeklinde bir boykot yerine; seçimin konusu olan kurumun kurulmasını engelleme, onu parçalamaya yönelik devrimci eylemler, ayaklanmaya kadar varan çeşitli eylemleri "aktif boykot" olarak adlandırmakta, bunu önermektedirler. Açıktır ki, böyle bir boykot, başarısı seçimin konusu olan kurumun parçalanması ile ölçülen bir boykot, **ancak ve yalnız** seçim konusu olan kurumun siyasi olarak zamanını doldurduğu bir ortamda, kitlelerin o kurumu reddetmeye; o kurumu parçalamaya, veya en azından parçalanmasına izin vermeye hazır oldukları bir ortamda mümkündür.

Bu dönemde Bolşeviklerin açık bir şekilde "aktif boykot"tan sözetmeleri, daha sonraki dönemde de değerlendirme yaptıklarında "boykot"tan yalnızca aktif boykotu anladıklarını anlatmaları, boykotun bir başka biçiminin, seçime katılmama şeklinde pasif bir biçiminin de mümkün olabileceğinin bir işaretidir. Açıktır ki, böyle bir boykot ile, Bolşeviklerin savunduğu ve uyguladığı boykot arasındaki muazzam farkı bilince çıkarmak koşulu ile !

I. DUMA (WITTE DUMASI) SEÇİMLERİNDE BOLŞEVİKLERİN TAVRI: BOYKOT

****

Çar 1905 sonunda ayaklanmaların giderek büyük boyutlara ulaşması karşısında devrimin güçlerini parçalamak için birtakım tavizler vermeyi —karşı-devrimci terörün yoğunlaştırılması yanında— gerekli görür. Bunun sonucu olarak yeni "kanun yapıcı bir Duma"nın toplanması yönünde bir yasa çıkartır.

Bu Duma konusunda Bolşevikler Buligin Dumasında olduğu gibi boykot tavrı takınırlar.

Bu konuda SBKP/B Tarihi'nde verilen bilgi şöyle:

Bolşeviklerin siyasi kitle grevi sloganı meyvasını vermişti. Ekim genel grevi, proletarya hareketinin kuvvet ve kudretini ortaya koydu ve ölesiye korkmuş bulunan çarı, 17 Ekim 1905 Manifestosu'nu yayınlamaya zorladı. Bu Manifesto, halka, «kamu hürriyetlerinin sarsılmaz temellerini: Gerçek kişi dokunulmazlığını, vicdan, söz, toplanma ve dernek kurma örgürlüğünü» vacediyordu. Bir Yasama Dumasını toplantıya çağırmayı ve

seçim hakkını bütün sınıfları kapsayacak şekilde genişletmeyi vadediyordu.

Böylece, Buligin'in sadece danışma yetkisi olan Duması, devrim dalgasıyla silinip süprüldü. Bolşeviklerin Buligin Duması'nı boykot etme taktiklerinin haklı olduğu meydana çıktı.

• • •

Çarlık hükümeti, devrime karşı savaşırken baskı tedbirleriyle yetinmedi. Baskı tedbirleriyle ilk başarılarını sağladıktan sonra yeni bir Duma, bir «Yasama» Duması toplayarak devrime yeni bir darbe indirmeğe karar verdi. Bu yoldan yararlanarak köylüleri devrimden koparmayı ve böylece devrime son vermeyi umuyordu. Aralık 1905'de Çarlık hükümeti, Bolşevik boykotu sonucu silinip süprülen eski «danışman» Buligin Duması yerine, ondan ayrı bir «Yasama» Duması toplanmasını sağlayacak bir kanun çıkardı. Çarın seçim kanunu hiç şüphesiz anti-demokratikti. Seçim hakları kısıtlanmıştı. Nüfusun yarısından çoğunun —sözgelişi, kadınların ve iki milyonu aşkın işçinin— oy hakları tamamen gasbedilmişti. Seçimlerde eşit oy hakkı yoktu. Seçmenler dört kesime ayrılmıştı: Tarım (toprak ağaları), şehir (burjuvazi), köylü ve işçi kesimleri. Seçimler doğrudan değil, çok dereceli idi. Gerçekte oy verme gizli değildi. Seçim kanunu, Dumada bir avuç toprak ağası ve kapitalistin milyonlarca işçi ve köylüye karşı ezici üstünlüğünü sağlama bağlıyordu.

Çar, kitleleri devrimden saptırmak için Dumadan yararlanmayı tasarlıyordu. O günlerde köylülerin büyük bir kısmı Duma aracılığıyla toprak elde edebileceklerine inanıyorlardı. Anayasacı Demokratlar, Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler, halkın ihtiyaç duyduğu sistemin ayaklanma olmadan, devrim olmadan elde edilebileceğini öne sürerek işçileri ve köylüleri aldattılar. İşte, halka yöneltilen bu sahtekarlığa karşı savaşmak için, Bolşevikler, Birinci Devlet Dumasına boykot taktiklerini ilan ettiler ve uyguladılar. Bu, Tammerfors Konferansında alınan karara uygundu.

(SBKP/B Tarihi—Kısa Ders, s.104-105;112-113 Aydınlık Yayınları)

Aynı konuda Lenin'in kaleme aldığı "İmparatorluk Duması Boykot Edilmeli Midir?" başlıklı bildiride, Bolşeviklerin ve Menşeviklerin tavrı ortaya konur.(*)

(*) Bu bağıntıda Rusya'daki seçim sisteminin burjuva anlamda bile demokratik olmaktan çok uzak olduğunu belirtelim.

O dönemde Rusya'da uygulanan seçim sistemi tek dereceli, doğrudan, gizli, eşit oy temelinde bir seçim sistemi değildi. Köylüler önce "on çiftlik"te seçime katılanlardan birini seçer. Bunlar toplanarak köylü "seçmen"leri temsil edecek "seçmen adamlar"ı seçecek temsilcileri seçerler. Bu temsilciler "seçmen adamları" seçer.

Bunun dışında şehirlerde iki derecede "şehir seçmen adamları" seçilir.

Bunun dışında işçiler "işçi kuryesi" için kendi aralarında seçim yapar, ve "işçi seçmen adamları"nı seçerler. Ki işçilerin dörtte üçü seçme hakkına sahip değildir.

Böylece üç kesimden (Çiftlik sahipleri kuryesi, Şehir kuryesi, İşçi kuryesi) "seçmen adamlar" yanyana gelerek kendi içlerinden kendilerini Dumada temsil edecekleri seçerler.

Her Kuryenin kaç kişi göndereceği önceden bellidir. Çiftlik sahipleri kuryesi ve şehir kuryesinin temsilcileri Dumada en baştan ezici çoğunluğa sahiptir.

Bolşevikler bu seçim sisteminin burjuva anlamda demokratik olmadığını vurgularlar, teşhir ederler, ama buna rağmen belli şartlarda bu seçimlere katılırlar.

Burada anlatmak istediğimiz, soruna salt bu açıdan yaklaşılsa; Türkiye'deki bugünkü seçim sisteminin bile; Rusya'da çarlık dönemindeki seçim sistemine göre çok daha "demokratik" olduğu; salt seçimlerin demokratik olmadığı gerekçesiyle seçimlere katılmamanın haklı çıkarılamayacağıdır.

Sözü geçen bildiride Lenin *Bolşeviklerle* Menşevikler arasında şimdiki Dumanın değerlendirilmesi konusunda ayrılık olmadığını, her ikisinin de Dumayı "halk temsilinin acınacak bir çarpıtması" olarak değerlendirdiğini açıklar. Bunun ötesinde her iki fraksiyonun da "Bu sahtekarlığa karşı mücadele, amacı bütün halkın özgürce seçtiği bir Kurucu Meclis yaratmak olan silahlı halk ayaklanmasının hazırlanması noktalarında hemfikir" olduğunu da belirtir (Lenin, TE, Alm. c.10, s. 85). Ayrılık konusunda şunları söyler:

"Ayrılık Dumaya karşı izlenecek taktik konusundadır. Menşevikler diyorlar ki: Parti, temsilcilerin ve seçmen adamların seçimine katılmalıdır. Bolşevikler ise: Dumanın aktif boykotu diyor." (Lenin, TE, Alm. c.10, s.85)

Burada Menşeviklerin önerdiği ilginçtir. Onlar, Duma "parlamento değildir", sahtekarlıktır, onun için oraya adam sokmak diye bir sorun yoktur. Ama alt derecede yapılacak seçimlerde gücümüzü görmek, ve bu seçimleri işçi-köylü sovyetleri seçimi olarak kullanmak mümkündür. Bu yüzden alt kademelerde seçime katılmalı şeklinde bir taktik öneriyorlar. (Daha sonra Plehanov Kadetler desteklenmelidir dedikten sonra, yapılan pratikte Kadetlerin desteklenmesi oluyor.)

Bolşevikler, seçime katılmak ve fakat "son noktaya kadar" gitmemenin —yani Dumaya adam sokmayı reddetmenin— "karmaşık ve yanlış" olduğunu, var olan güç dengesinde pratik olarak seçime katılmanın Kadetleri desteklemekten başka anlama gelmeyeceğini savunuyorlar.

Lenin bu konuda, "Seçimlere katılmak, ya Kadetleri desteklemek ve onlarla bir anlaşma yapmak anlamına gelir, ya da seçim oyunu oynamaktır" (TE, Alm. c.10, s.199) değerlendirmesini yapıyor.

Bu bağıntıda bugün "bizim" oportünistlerimizin, bizim "Menşeviklerimizin" aslında kendi tabanlarına yaptıkları bir çağrıdan başka birşey olmayan "katılıp boş oy verme" ya da "bildiğini yapma" çağrısı; günün şartlarında AP ve CHP'ye destek verme, onun kuyruğuna takılmaktan başka birşey değildir.

Lenin bildiride "Neden seçimlere katılmayı reddediyoruz?" sorusuna şöyle cevap veriyor:

"Reddediyoruz, çünkü katılmamız halinde, halk içinde Dumaya olan inancı istemesek de güçlendirmiş, ve bir halk temsilciliği sahtekarlığına karşı olan mücadelemizi zayıflatmış olacağız. Duma bir parlamento değil, istibdatın bir numarasıdır. Biz bu sahtekarlık manevrasını, seçime her türlü katılmayı reddederek boşa çıkarmalıyız.

Reddediyoruz, çünkü eğer seçimlere katıl-

mayı doğru bulsak, sonuna kadar gidip Dumaya temsilci seçmemiz de gerekmektedir. Burjuva demokratlar, mesela 'Narodnaja Chostaijwo' - dan Chodski bu amaçla bize Kadetlerle seçim anlaşması yapmamızı tavsiye ediyor. Ama bütün Sosyal-Demokratlar, hem menşevikler hem bolşevikler, Dumanın bir parlamento değil de yeni bir polis sahtekarlığı olduğunu bildiklerinden, şimdi böyle anlaşmaları reddediyor.

Reddediyoruz, çünkü biz şimdi bu seçimlerden parti için yarar sağlayamayız. Ajitasyon özgürlüğü yoktur. İşçi sınıfının partisi ağır takip altındadır. Onun temsilcileri hiçbir hukuki gerekçe gösterilmeden tutuklanmaktadır. Onun gazeteleri ve toplantıları yasaklanmaktadır. Parti seçimlerde bayrağını legal olarak açamaz, adaylarını, polise teslim etmeden, bütün halk önünde açıklayamaz. Bu durumda bizim ajitasyonumuza; ve örgütlenmemize; yapılan toplantılardan ***seçimlere katılmadan devrimci bir biçimde yararlanmak****; legal seçimler amacıyla toplantılara katılmaktan çok daha fazla hizmet eder." (Lenin, TE, Alm. c.10, s.86)*

Burada Lenin'in sözünü ettiği bütün gerekçeler bugün Türkiye için —belli değişikliklerle— esasta geçerlidir. Ama bu gerekçelerin yanında Türkiye'de henüz "kitle partisi" olmama gerçeği de vardır. Yapılan çağrının esasta kendi tabanına bir çağrı olduğu gerçeği de vardır.

Lenin **bildiride** boykot sorununu devrimci durumun varlığı/yokluğu noktasından bağımsız olarak tartışmaktadır. O daha sonraki bir makalesinde bunu da açıklamakta; 1905 ve 1906 da kendilerinin boykotu savunurken getirdikleri gerekçelerde, hep *"o dönem için* ***varlığı gayet tabii*** *olan bir durumu"* gözönünde bulundurduklarını, gayet tabii olan bu şeyi açıklamaya gerek duymadıklarını söylüyor. Varlığı o dönem için gayet tabii olan şey ise *"kitlelerin zengin devrimci enerjisidir, ki bu enerji, anayasal her türlü kanal dışında dolaysız çareler arayıp bulmaktadır." (Lenin, Boykota Karşı, TE, Alm. c.13, s.28)*

Lenin aynı bildiride, menşeviklerin taktiğinin "bir **kitle partisi**" açısından olmazlığını da savunuyor. (s.68)

Bu da bizim oportünistlerimizin akıllarının bir kenarına koymaları gereken bir gerçektir. Bugün Türkiye'de kendine "sol", "sosyalist", "komünist" vb. diyen hiçbir parti **kitle partisi** durumunda değildir.

Witte Dumasını boykotun doğruluğunu Lenin daha sonra uzun süre savunur. Witte Dumasıyla ilgili seçimlerde Kadetler Çarın beklediğinin üstünde bir başarı elde ederler. Bu Bolşeviklerin taktiğinin yanlışlığı üzerine bir dizi polemiğe temel olur. Bolşevikler uzun süre Witte Dumasının boykot edilmesinin doğru olduğunu savunurlar.

Witte Duması toplandığından kısa süre sonra, Çarın beklediği uysallıkta olmadığı için 1906 yazında Çar tarafından dağıtılır. Bu dağıtma yakında II. Dumanın toplanacağı sözüyle birlikte gelir.

Bu konuda Sovyetler Birliği Komünist Partisi, (Bolşevik) Kısa Ders'te şunlar söylenmektedir:

> Birinci Devlet Duması yeterince uysal olmadığını gösterince, çarlık hükümeti 1906 yazında Dumayı dağıttı. Hükümet, halka karşı daha da şiddetli baskılara başvurdu, ülkenin her yanında şiddet hareketlerini genişletti ve kısa sürede bir İkinci Devlet Dumasını toplantıya çağıracağını ilan etti. Çarlık hükümeti açıkça küstahlaşıyordu. Devrimin yavaşlamakta olduğunu gördüğü için, artık ondan korkusu yoktu.

(age, Aydınlık Yayınları, s.116)

II. DUMA SEÇİMLERİNDE BOLŞEVİKLERİN TAVRI: SEÇİMLERE KENDİ PROPAGANDALARI TEMELİNDE, KENDİ BAĞIMSIZ ADAYLARI İLE KATILMA; ALT SEÇİMLERDE HER TÜRLÜ ANLAŞMAYI REDDETME; KADETLERLE BLOK OLUŞTURMAYI REDDETME

****

Devrimci dalganın geri çekildiği 1906'nın sonlarına doğru artık çıplak gözle görülür bir olgu haline gelmişti. Ayrıca I. Duma boykotu Buligin Duması boykotunun tersine, seçim konusu olan kurumun toplanmasını engelleyememişti. Bu anlamda "başarısız" olmuştu. I.Duma deneyi, bizzat Duma içinden ajitasyon yapma imkanının varlığını ; ve devrimci dalganın geri çekilmesi durumunda, devrimin "anayasal monarşi" evresini atlayamayacağı ortaya çıktığında; bu imkandan yararlanma gerekliliğini ortaya çıkarmıştı. Bu durumda II. Duma seçimleri ile ilgili olarak boykot mu, katılma mı tartışması yeniden gündeme geldi.

Bu konuda Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) tarihinde söylenenler şunlar:

> Bolşevikler, İkinci Dumaya katılmak ya da boykot etmek konusunda bir seçim yapmak zorundaydılar. Boykot derken Bolşevikler genellikle seçimlerde oy vermekten kaçınmak gibi pasif bir tutumu değil, aktif boykotu kastediyorladı. Bolşevikler aktif boykotu, Çarın onları devrim yolundan, çarcı «anayasa» yoluna saptırmak çabalarına karşı halkı devrimci bir yolda uyarma, bu çabaları boşa çıkarıp çarlığa karşı yeni bir halk saldırısı örgütleme aracı olarak görüyorlardı.
>
> Buligin Dumasının boykot edilmesi deneyi, «olayların tam anlamıyla doğruladığı tek doğru taktiğin **boykot** olduğunu» göstermişti. (Lenin, **Seçme Eserler**, İng. bas., Moskova 1947, Cilt. I, s. 450). Bu boykotun başarısı, yalnız halkı çarcı meşrutiyet yolunun tehlikesine karşı uyarmış olması değil, aynı zamanda Dumanın doğuşunu da engellemiş olmasıydı. Boykotun başarıya ulaşmasının nedeni, devrimin gerilediği sırada değil,**yükselen dalgasında** yürütülmüş ve bu dalgadan destek almış olmasıydı. Dumanın toplanması, ancak **devrim dalgasının yükseldiği sırada engellenebilirdi.**
>
> Vitte Dumasının, yani Birinci Dumanın boykot edilmesi, Aralık ayaklanmasının yenilgiye uğratılmasından sonra, Çarın zafere ulaştığı, yani devrimin gerilemeye başladığı yolunda elde inandırıcı kanıtlar olduğu bir sırada meydana gelmişti.
>
> «Ama», diye yazıyordu Lenin, «hiç şüphe yok ki, bu zaferin [Çarın zaferi- Rus bas. yayımlayanın notu.] O zaman kesin bir zafer olarak kabul edilmesi için bir sebep yoktu. Aralık 1905 ayaklanmasını, 1906 yazında, birbirinden kopuk ve kısmî, askeri ayaklanmalar ve grevler izledi. Vitte Dumasını boykot etmek için yapılan çağrı, bu ayaklanmaları yoğunlaştırmak ve genelleştirmek için yapılan bir çağrıydı.» Lenin, **Toplu Eserler**, Rus bas., Cilt XII, s. 20)

Vitte Dumasının boykot edilmesi, Dumanın prestijini bir hayli sarsmasına ve toplumun bir kısmının Dumaya olan inancını zayıflatmasına rağmen, toplanmasını engelliyemedi; çünkü daha sonra anlaşıldığı üzere, Duma, devrimin gerilediği, geri çekildiği sıralarda ortaya çıkmıştı. Bu yüzden, 1906'da Birinci Dumanın boykot edilmesi başarısızlıkla sonuçlandı. Lenin, **«Sol Kanat Komünizmi, Bir Çocukluk Hastalığı»** adlı ünlü broşüründe bu konuya ilişkin olarak şunları söylüyordu:

«1905'de Bolşeviklerin «parlamento» yu boykotu, devrimci proletaryaya, büyük değer taşıyan siyasi tecrübe kazandırdı ve legal ve illegal, parlamento içi ve parlamento dışı mücadele biçimlerini birleştirirken parlamenter biçimlere karşı çıkmanın bazan yararlı ve hatta gerekli olduğunu gösterdi... Bolşeviklerin, 1906 yılında «Duma» yı boykotu ise, küçük ve kolayca giderilir bir hata olmasına rağmen yine de bir hataydı... Kişiler için geçerli olan her şey —gerekli değişikliklerle— politika ve partiler için de geçerlidir. Akıllı olan kişi, hiç hata yapmayan kişi değildir. Böyle bir kimse yoktur ve olamaz da. Çok ciddi hatalar yapmayan ve hata yaptığı zaman da bunu hemen ve kolaylıkla düzeltebilen kişi, akıllı kişidir.» (Lenin, **Seçme Eserler**, İng. bas., Moskova 1947, Cilt II. s. 582 - 83)

İkinci Devlet Dumasına gelince: Lenin, değişen durumu ve devrimin gerilemesini gözönünde bulundurarak, Bolşeviklerin «Devlet Dumasını boykot meselesini yeniden ele almaları gerektiğini» düşünüyordu. (**Aynı yerde**, Cilt I, s. 450)

«Tarih şunu göstermiştir,» diye yazıyordu Lenin, «Duma toplandığında, Duma içinden ve buna bağlı olarak dışardan, yararlı ajitasyon yürütme fırsatları elde edilebilir; Anayasacı - Demokratlara karşı, devrimci köylülükle güçleri birleştirme taktiği Duma içinde de uygulanabilir. (**Aynı yerde**, s. 453)

....

Bolşevikler, İkinci Duma seçimlerine katılmaya karar verdiler.

Ama Bolşevikler Dumaya, Menşevikler gibi Anayasacı - Demokratlarla bir blok halinde organik «yasama» işlemleri yürütmek için değil, Dumayı devrimin çıkarları için bir platform olarak kullanmak amacıyla gittiler.

Menşevik Merkez Komitesi, bunun aksine, Anayasacı - Demokratlarla seçim anlaşması yapılmasını, onların Dumada desteklenmesini istediler, çünkü Menşeviklerin gözünde Duma, çarlık hükümetine gem vurabilecek bir yasama organıydı.

(age, s.116-118; s.118)

Burada açık olan şey, seçilecek Dumanın niteliğinde, seçimlerin niteliğinde, seçimlere katılan partilerin niteliğinde, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin güç olarak durumunda vb. çok önemli değişiklikler olmamasına rağmen; boykot tavrının terkedilmesidir. Temelde değişen **devrimci durumdur**. Aktif boykot, yani seçimin konusu olan kurumun toplanmasını engellemek, onu dağıtmak için gerekli ön şart olan devrimci durumun varlığı; onun ötesinde devrimci dalganın iyice kabarması, ve **devrim durumu** ortadan kalkmıştır. Karşı-Devrim, Devrimi geçici olarak yenilgiye uğratmıştır. Lenin'in "Boykota Karşı" başlıklı yazısında dediği gibi, *"Devrimin kitlelerin doğrudan devrimci mücadelesi yolu", "devrimin anayasal monarşist diktatörlük yolu"* karşısında yenilgiye uğramıştır(c. 13, s.6). Witte Dumasının boykotu sırasında henüz bu yenilgi kesin olarak ortaya çıkmış değildi, ve devrimin 'kitlelerin doğrudan devrimci mücadelesi yolu'ndan yürüyerek zafere ulaşması ihtimali vardı. Ve bu ihtimal var oldukça, bu yolun zaferi için mücadele etmemek ve bunun için mücadele edenlerle alay etmek, Lenin'in deyimi ile "iflah olmaz filistenlerin ve dar ufuklu kakavanların işi"dir.

II. Duma seçimleri konusunda takınılan tavırda Menşeviklerle Bolşevikler seçime katılma konusunda anlaştıkları halde, **nasıl** meselesinde anlaşamazlar.

Menşevikler **Dumayı**, Çarlığın elinden alma, "Dumayı gericilerden kurtarma" hedefiyle yola çıkar; ve bu amaçla Çarın doğrudan partilerine karşı 'Anayasal demokrasi'nin (Siz Anayasal monarşi okuyun) savunucusu Kadetler ile 'blok' kurmayı önerirler.

Bolşevikler, "Dumanın gericilerden kurtarılması" hedefinin aptalca bir hedef olduğunu; Çarlık yıkılmadıkça Dumanın esasta Çarlığın bir aracı olarak kalacağını ortaya koyarlar. Amaç olarak Duma tribününü de sosyal-demokrat propaganda için kullanmayı koyarlar. Bunun dışında özellikle Çarlığa karşı olduğunu söyleyen güçler içinde Anayasal monarşizmin (Kadetler) teşhirini özel görev olarak önlerine koyarlar.

Kadetlerin yarattığı "kara yüzler" korkusunun gerekçelerinin sakat olduğunu; oy bölünmesi halinde kara yüzlerin bütün Dumayı ele geçireceği propagandasının doğru olmadığını ortaya koyarlar. Alt kademelerde, ve işçi kuryesinde her türlü anlaşmayı ve bloku reddetmeyi; seçmen adamların katıldığı Duma temsilciliği seçimlerinde duruma göre, güç dengesi oranında anlaşmalara girilebileceğini savunurlar.

Seçimler sonrasında ortaya çıkan tablo şöyledir:

	Dumada temsilci sayısı	Yüzde
Sağ(1)	97	19.8
Partisizler(2)	22	4.5
Liberaller(3)	156	31.8
İlericiler(4)	35	7.1
Sol(5)	180	36.8

(Kaynak: Lenin, TE, Alm. c.12,s.191)

Bu 180 "sol" temsilci içinde Sosyal-Demokratların sayısı 23'tür. (Bkz. c.18, s.307) Bunlardan 12'si Menşevik, 11'i Bolşeviktir.

Bu Dumanın da Çar açısından pek istenilir bir Duma olmadığı açıktır. Ömrü uzun sürmez. 3 Haziran 1907'de dağıtıldığı ilan edilir. (Bu tarih, Stolipin gericiliği dönemini resmen(!) başlatan ve "3 Haziran Darbesi" olarak adlandırılan olaydır. —YN)

---

(1) Lenin bu grup içinde Çarlığın en "sağlam" partisi olan Kara Yüzleri ve Oktobristleri sayar. Bunların siyasi özelliği, eski sınırsız Çarlık sistemine geri dönülmesini savunmalarıdır.

(2) Bunlar Lenin'e göre köylülüğün temsilci-

(Dipnotun devamı bir sonraki sayfada)

III. DUMA SEÇİMLERİNDE BOLŞEVİKLERİN TAVRI: KATILMA, KADETLERLE BLOK KURMAYI REDDETME

****

II. Dumanın dağıtılması ile birlikte, III.Duma ile ilgili yeni bir seçim kanunu çıkartılır. Artık Karşı-Devrim kesin ağırlığını koymuştur, 1905 Devriminin getirdikleri geri alınmaya başlanır. Bu konuda Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi — Kısa Ders'te şunlar yazıyor:

> İkinci Devlet Duması 3 Haziran 1907'de Çarlık hükümeti tarafından dağıtıldı. Tarihte bu olay daha çok **3 Haziran hükümet darbesi** olarak anılır. Çarlık hükümeti Üçüncü Devlet Duması için yeni bir şeçim kanunu çıkardı ve böylece, yeni kanunların ancak Dumanın onayıyla çıkarılmasını şart koşan 17 Ekim 1905 Manifestosunu kendisi çiğnemiş oldu. İkinci Dumadaki Sosyal - Demokrat grup üyeler, mahkemeye verildiler; işçi sınıfı temsilcileri, kürek cezasına ve sürgüne mahkum edildiler.
>
> Yeni seçim kanunu, Dumada toprak ağalarının ticaret ve sanayi burjuvazisinin temsilci sayısını oldukça arttıracak biçimde tasarlanmıştı. Aynı zamanda, zaten az olan işçi ve köylü temsilci sayısı eskisine göre birkaç kat azaldı.
>
> Üçüncü Dumada Trudovik adıyla bilinen ufak bir küçük ağır basıyorlardı. 442 temsilciden 171'i Sağcılar (Kara Yüzler), 113'ü Oktobrist ve aynı soydan grupların üyeleri, 101'i Anayasacı Demokrat ve onlara yakın grupların üyeleri, 13'ü Trudovik ve 18'i Sosyal - Demokrattı.
>
> Sağcılar, (Dumanın sağ tarafındaki sıraları işgal ettikleri için onlara böyle deniyordu) işçilerin ve köylülerin en kötü düşmanlarını temsil ediyorlardı. Bunlar, köylü hareketinin bastırılmasında köylüleri kitle dayağına çeken ve onları kurşunlatan; Yahudi katliamlarını, gösteri yapan işçilere karşı saldırıları, devrim sırasında toplantı yapılan yerlerin ateşe verilmesini düzenleyen Kara Yüzler, feodal toprak ağalarıydı. Sağcılar, emekçi halkın en insafsız biçimde ezilmesini ve Çarın sınırsız iktidarını savunuyorlardı; Çarın 17 Ekim 1905 tarihli Manifestosuna karşıydılar.
>
> Oktobrist Parti, diğer adıyla 17 Ekim Birliği, Dumada Sağcılara çok yakından bağlıydı. Oktobristler, büyük sanayi sermayesinin ve çiftliklerini kapitalist biçimde işleten büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını temsil ediyorlardı. (1905 Devriminin başında, Anayasacı Demokrat Partiye bağlı çok sayıda büyük toprak ağası, Oktobristlerin sınıfına geçti). Oktobristleri Sağcılardan ayıran tek şey, 17 Ekim Manifestosunu, sadece sözde kalmak üzere, kabul etmeleriydi. Oktobristler, Çarlık hükümetinin hem iç hem de dış politikasını tamamen destekliyorlardı.
>
> Anayasacı Demokrat (Kadet) Parti, Üçüncü Dumada, gerek Birinci, gerekse İkinci Dumadakinden daha az sandalyeye sahipti. Bu, toprak ağası oylarının bir kısmının Anayasacı Demokratlardan Okrobristlere aktarılmış olmasındandı.
>
> Üçüncü Dumada Kara Yüzler ve Anayasacı Demokratlar burjuva demokrat grubu vardı. Bunlar, Anayasacı Demokratlarla işçi demokratlar (Bolşevikler) arasında yalpalıyorlardı. Lenin Trudoviklerin Dumada çok zayıf olmalarına rağmen, **kitleleri**, köylü kitlelerini temsil ettiklerini belirtti. Trudoviklerin Anayasacı Demokratlarla işçi demokratlar arasında yalpalamaları, küçük mülk sahiplerinin sınıfsal durumlarının kaçınılmaz sonucuydu. Lenin, Bolşevik temsilcilere, işçi demokratlara «zayıf küçük burjuva demokratlarına yardım etmek, onları liberallerin etkisinden koparmak, demokratik kampı yalnız Sağcılara karşı değil, karşı devrimci Anayasacı Demokratlara karşı da harekete geçirmek» görevini verdi. (Lenin, **Seçme Eserler**, İng. bas., Moskova 1947, Cilt I, s. 535)

(age, s.126-128, Aydınlık Yayınları)

Yapılan seçimlerin burjuva anlamda bile demokrasi ile uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı halde; Sosyal-Demokrat ajitasyon-propaganda en ağır takibata uğramasına rağmen , Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi seçimlere katılır, 4 Menşevik, 4 Bolşevikten oluşan 8 kişilik bir Sosyal-Demokrat grup Dumaya girer.

Bunlar, kanun teklifi verebilmek, vb. için en azından 30 kişi gerekli olduğundan, Trudoviklerle belli noktalarda işbirliğine girerler.

Lenin sözü geçen Dumayı, "Çarlık açısından daha iyisi olamaz bir parlamento" olarak (Oktobristler ve Monarşistler %65'ini oluşturuyor) değerlendirir (c.13, s.117). Buna rağmen bu "en gerici", "en karşı-devrimci" parlamentoda Sosyal-Demokratlar çalışır.

- BURADA BİZİM AÇIMIZDAN ÖNEMLİ OLAN, BU EN
- GERİCİ, EN KARŞI-DEVRİMCİ **DÖNEMDE BİLE**;
- SOSYAL-DEMOKRATLARIN KENDİ PROPAGANDALARI
- TEMELİNDE KENDİ ADAYLARI İLE SEÇİMLERE KA
- TILABİLMİŞ OLMALARI; BU TEMELDE DUMAYA DA
- GİREBİLMİŞ OLMALARIDIR.

Bu imkanın **bugün** Türkiye'de Komünistler açısından olmadığı kesinlikle açıktır. Yani Türkiye açısından **katılma** sorununu bugün tartışmak; kesinlikle Cunta parlamentosuna temsilci sokup sokmamayı tartışmak demek değildir. Cunta parlamentosuna girecek cunta güdümlü ve cuntanın yüksek müseedelerine mazhar(!) partilerden birini mi seçmek; yoksa AP ve CHP'nin kuyruğunda "yüzbaşı oyu" mu vermeye çağrı yapmak!!! Bu çağrıyı da gerçekte geniş kitlelere değil; esasta kendi tabanına yapmak. İşte bugün Türkiye'de kendine devrimci, sol, sosyalist, komünist diyen partiler açısından **katılma**, pratik olarak böyle bir katılmadır!

IV. DUMA SEÇİMLERİNDE BOLŞEVİKLERİN TAVRI: KATILMA ... ALT SEVİYELERDE ANLAŞMAYI RED... İKİNCİ DERECEDE GÜÇ ORANINDA ANLAŞMA

****

1912'de IV. Duma seçimleri yapılır.

Bolşevikler bu seçimlere bir anlamda Bolşevik Partinin kuruluş kongresi olan Prag Kon-

---

(Önceki sayfadaki dipnotun devamıdır)

leridir. Bu isim altında, devrimci görüşlerinden dolayı takibata uğramaktan kurtulmaya çalışmaktadırlar.

(3) Rus devriminde ortanın temsilcisi. Ağalarla köylüler arasında durmaktadır.(Lenin, c.18, s.189) Kadet partisi bu akımın esas partisidir.

(4) Bunlar da bağımsız partisizler. Takipten kurtulmak için bu ismi kullanıyorlar.

(5) Sosyal-Demokrat Parti, Sosyal-Devrimciler ve Trudovikler. Sosyal-Demokratların dışındakileri Lenin küçük-burjuva, küçük-köylü demokratları olarak değerlendiriyor.

feransında alınan kararlar temelinde katılırlar. Bir başka yazıda (Reform/Devrim ile ilgili yazı), bu seçimler ile ilgili Bolşevik platformun ne olduğu ortaya konduğundan, burada onun üzerinde durmuyoruz.

Yalnızca diğer partilerle anlaşmalar konusunda tavrı belirleme açısından Prag Konferansında alınan karardan bir aktarma yapacağız. Kararda bu konuda şunlar söyleniyor:

"1. İşçi Kuryesinde parti her yerde kendi adaylarını koymalı, ve hiçbir parti ve grupla (tasfiyecilerle) hiçbir anlaşmaya izin vermemelidir.

2. Sadece bağımsız sosyal-demokrat adayların konmasının yapacağı ajitasyon bile, partinin şehir kuryesinin her iki konferansında ve imkanı ölçüsünde köylü kuryesinde kendi adayları ile ortaya çıkması için çalışması gerektiğini gösterir.

3. Şehir kuryesinin ikinci konferansı için seçmen adamların seçiminde, ikinci tur seçimlerde, burjuva demokrasisi ile liberallere karşı; sonra da liberallerle de hükümet partilerine karşı anlaşma meşru görülmelidir. Böyle bir anlaşmanın bir şekli, birinci tur seçimlerde alınan oy oranı doğrultusunda ortak bir seçmen adamlar listesi çıkarmak olabilir.

4. İki turda doğrudan seçim yapılan beş şehirde (Petersburg, Moskova, Riga, Odesa, Kiev); birinci turda şehirdeki seçmenler için bağımsız sosyal-demokrat adaylar konmalıdır. İkinci tur için buralarda, eğer Kara Yüzler tehlikesi yoksa, liberallere karşı demokratik gruplarla seçim anlaşması meşrudur.

5. Hiçbir seçim anlaşması, ortak platform çıkarmaya kadar genişletilemez ; hiçbir seçim anlaşmasında, sosyal-demokrat adayların liberallerin karşı-devrimci yüzlerini ve burjuva demokratlarının tutarsızlığını ve yarım iş yapmasını eleştirmesini engelleyecek bağlayıcı siyasi sözler verilemez.

6. Seçimlerin ikinci kademesinde (Bölge temsilci toplantıları, Eyalet seçmen adamlar toplantıları), nerde Oktobrist/Kara Yüz listesinin yenilgiye uğratılması gerekli ise orada öncelikle burjuva demokrasisi ile (Trudoviki, Halk Sosyalistleri, vb.) ve sonra da liberaller (Kadetler), partisizler, ilericilerle vs. Dumada temsilci sayısı üzerinde anlaşarak, anlaşma yapılabilir." (Lenin, TE, Alm. c.17, s.460-461)

Burada bizim bugünkü tartışmamız açısından önemli olan, Bolşeviklerin hangi şartlarda burjuva demokrasisi (bizim oportünistlerimiz!) ve liberallerle geçici anlaşmalar yapmaya hazır olduklarıdır. **Hiçbir şart altında ajitasyon-propagandalarının sınırlandırılmasına izin vermiyorlar.** Bu temelde bir "anlaşma" Bolşeviklerin aklının ucundan geçmiyor! Çünkü onların sorunu "Dumada birkaç sandalye daha fazla" ya da "Dumadan gericilerin temizlenmesi" vs. değil; Duma tribününü sosyal-demokrat ajitasyon-propaganda için kullanmaktır.

1912 Duma seçimleri, sonuçları, Bolşeviklerin Dumada çalışmaları ile ilgili olarak Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) tarihinde verilen bilgiler şunlar:

Partinin legal çalışan diğer bir merkezi organı, Dördüncü Devlet Dumasındaki Bolşevik grubuydu.

1912'de hükümet, Dördüncü Duma için seçimler yapılmasına karar verdi. Partimiz seçimlere katılmaya büyük önem verdi. Bolşevik Partisinin kitlelerin içindeki devrimci çalışmasının başlıca üsleri, ülke çapında legal olarak çalışan Duma Sosyal Demokrat grubu ve **Pravda**'ydı.

Duma seçimlerinde Bolşevik Partisi hem hükümete, hem de liberal burjuvaziye (Anayasacı Demokratlara) saldırarak, kendi sloganlarını kullanarak bağımsız hareket etti. Bolşeviklerin seçim kampanyasındaki sloganları, demokratik cumhuriyet, sekiz saatlik işgünü ve malikâne topraklarına el konulmasıydı.

Dördüncü Duma için seçimler 1912 sonbaharında yapıldı. Petersburg seçimlerinin gidişinden memnun kalmayan hükümet, Ekim başında bazı büyük fabrikalardaki işçilerin seçme hakkına tecavüze kalktı. Buna cevap olarak, Stalin yoldaşın önerisi üzerine Partimizin Petersburg Komitesi büyük fabrikaların işçilerini bir günlük grev ilan etmeğe çağırdı. Güç durumda kalan hükümet boyun eğmeye mecbur oldu ve işçiler toplantılarında istediklerini seçebildiler. İşçilerin büyük çoğunluğu, Stalin yoldaşın hazırladığı, delegelere ve milletvekillerine Talimatı (**Nakaz**) onayladı. «Petersburg İşçilerinin Kendi İşçi Temsilcilerine Talimatı», 1905 yılının gerçekleştirilmemiş görevlerine dikkati çekiyordu:

> «Kanımızca Rusya, belki 1905'dekinden daha da geniş bir kitle hareketi atılımının arifesindedir...» diyordu Talimat. «1905 yılında olduğu gibi bu hareketin öncüsü, Rusya toplumunun en ileri sınıfı, Rusya proletaryası olacaktır. Onun tek müttefiki, Rusya'nın kurtuluşunda hayati çıkarları olan, çok acı çeken köylülük olabilir.»

Talimat, halkın gelecekteki eylemlerinin iki cephede —çarlık hükümetine karşı ve çarlıkla uzlaşma imkanı arayan liberal burjuvaziye karşı— bir mücadele biçimi alacağını açıklıyordu.

Lenin, işçileri devrimci bir mücadeleye çağıran Talimata çok önem verdi. Ve işçiler, kararlarıyla bu çağrıya cevap verdiler.

Bolşevikler seçimlerde zafer kazandılar ve Badayev yoldaş Petersburg işçileri tarafından Dumaya seçildi.

Duma seçimlerinde işçiler, halkın diğer kesimlerinden ayrı olarak oy kullandılar. Buna, İşçi kesimi adı veriliyordu. İşçi kesiminin seçtiği dokuz temsilcinin altısı Bolşevik Partisinin üyesiydi: Badayev, Petrovski, Muranov, Samoylov, Şagov ve Malinovski (bu sonuncusunun ajan provokatör olduğu sonradan ortaya çıktı). Bolşevik delegeler, işçi sınıfının beşte dördünün toplandığı büyük endüstri merkezlerinden seçilmişti. Öte yandan, seçilen Tasfiyecilerden bazıları yetkilerini İşçi kesiminden almamıştı, yani işçiler tarafından seçilmemişti. Sonuç olarak Dumada altı Bolşevike karşılık yedi Tasfiyeci vardı. Önceleri Bolşevikler ve Tasfiyeciler Dumada bir ortak Sosyal - Demokrat grup kurdular. Daha sonra Ekim 1913'de, Bolşeviklerin devrimci çalışmalarına engel olan Tasfiyecilere karşı kararlı mücadele veren Bolşevik delegeler, Parti Merkez Komitesinin talimatına uyarak ortak Sosyal - Demokrat gruptan ayrıldılar ve bağımsız Bolşevik grubunu kurdular.

Bolşevik delegeler, Dumada istibdat sistemini açığa vuran devrimci konuşmalar yaptılar, işçilere baskı yapılması olayları ve işçilerin kapitalistler tarafından insanlığa sığmaz bir biçimde sömürülmesi hakkında hükümet için gensoru önergesi verdiler.

Bolşevik delegeler, Dumada toprak meselesinde de konuştular, köylüleri feodal toprak ağalarıyla savaşmağa çağırdılar ve malikâne topraklarına el konularak bunların köylülere devredilmesine karşı çıkan Anayasacı Demokrat Partisinin içyüzünü açığa çıkardılar.

Bolşevikler, Devlet Dumasına sekiz saatlik işgününü öngören bir önerge verdiler; tabiiki bu önerge Kara Yüzler Duması tarafından kabul edilmedi, ancak ajitasyon bakımından çok değerli oldu.

Dumadaki Bolşevik grubu, talimat aldığı Parti Merkez Komitesi ve Lenin ile sıkı bağlarını sürdürüyorlardı. Stalin yoldaş, Petersburg'da oturduğu sürece Bolşevik grubuna bizzat kılavuzluk etti.

> Bolşevik delegeler, kendilerini sadece Duma içindeki çalışmalarla sınırlamadılar; Duma dışında da faaliyette bulundular. Fabrikaları ve atelyeleri gezdiler, ülkedeki işçi sınıfı merkezlerini dolaşarak devrimci konuşmalar yaptılar, partinin kararlarını açıkladıkları gizli toplantılar düzenlediler ve yeni Parti örgütleri kurdular. Delegeler, legal çalışmayı illegal yeraltı çalışmasıyla ustaca birleştirdiler.

(age, s.193-195, Aydınlık Yayınları, Eylül 1975)

Bu bilgilerde öncelikle dikkat çekmemiz gereken nokta, bu seçimlerde de Bolşeviklerin, kendi ajitasyon ve propagandaları temelinde, kendi adayları ile seçimlere katılmış olmaları, ve bu temelde Dumaya Bolşevik temsilciler sokmuş olmaları gerçeğidir.

İşte Bolşeviklerin Duma seçimleri konusundaki somut uygulaması budur!

Toparlarsak; bu uygulama bize şunları göstermektedir:

- Bolşevikler katılma mı / boykot mu sorununu her dönemde pratik olarak **seçim yapılan kuruma** Komünistlerin kendi bağımsız propagandası temelinde, kendi bağımsız adayları ile, seçilerek katılma mı / yoksa sözkonusu kurumun toplanmasını "kitlelerin doğrudan devrimci eylemi yolu ile engellemek" mi ; kurumu dağıtmak mı şeklinde koymuşlardır.

Bizde ise katılma mı / boykot mu sorunu hiç bir dönemde **pratik olarak** bu şekilde bir ikilem olarak gündeme gelmemiştir.

Hiçbir dönemde Lenin, Stalin, Bolşeviklerin anladığı anlamda bir **aktif boykot**, parlamento seçimleri konusunda ülkemizde mümkün alternatif olmamıştır. (Bu konuda bizim geçmişimizi değerlendirmemiz, önümüzdeki dönemde kollektif tartışma içinde çözmemiz gereken bir sorundur.) Geçici, kısa dönemler hariç, Komünistlerin komünist propaganda temelinde, kendi bağımsız adayları ile seçimlere katılmaları mümkün olmamıştır. (1950 seçimlerinde, 1963 seçimlerinde, ve 1979 seçimlerinde eğer gerçekten bir komünist partisi olsaydı, onun seçimlerden ve parlamentodan katılarak yararlanması mümkün müydü sorusu, bizim için tam olarak cevaplanmış bir soru değildir. Eğilimimiz bu soruya olumlu cevap verme yönündedir.) Katılma, ülkemizde hemen her dönemde, hakim sınıfların şu veya bu kanadının desteklenmesi biçiminde anlaşılmıştır. Boykot ise, kurumun yükselen devrimci halk hareketi ile dağıtılması şeklinde değil, ona yapılacak bir çağrı şeklinde değil; daha çok bir protestoyu dile getirmenin bir biçimi olarak kavranmıştır.

- Bolşevikler, katıldıkları bütün seçimlere pratik olarak kendi propagandaları temelinde, kendi adayları ile katılmış ; katıldıkları bütün seçimlerde "parlamentoya" kendi adaylarını sokmuş, parlamento kürsüsünü pratik olarak kullanmıştır.
- Boykot yapılan iki seçimden birisinde kurum dağıtılmış, ikincisinde dağıtılamamış ama işçi sınıfının önemli bir bölümü boykot çağrısına uymuştur! Devrimci mücadeleyi yükseltmeye çalışmıştır.
- Açıktır ki, böyle bir taktik **önce** bir Bolşevik Partinin varlığını gerektirir. Bu olmadığı zaman görev onu yaratmak, seçimleri de onun için kullanmaktır.

Bugün Türkiye'de 6 Kasım seçimleriyle ilgili olarak oportünistlerin yaptığı çağrı böyle bir perspektiften bütünü ile yoksundur. Onların derdi "cuntaya" ders vermektir. Böyle bir dersin ise, cunta partilerine verilen oyların az olması, boş oyların çok olması ile verileceğini düşünüyorlar. Bu siyasetlerinin Karşı-Devrimin cunta-dışı partileri AP'nin , CHP'nin siyasetiyle birleştiğini; kendi tabanlarını bu Karşı-Devrim partilerinin yedek gücü haline getirdiklerini görmüyorlar, görmek istemiyorlar.

Bolşevik taktik seçimler konusunda eğer bir kitle partisi isen, seçimleri devrimci mücadele ile geçersiz kılamayacaksan, o seçimlere katıl; o seçimlerin konusu olan kurumu da komünist ajitasyon-propaganda için kullan! biçimindedir.

Bu taktik, var olan bir imkanın kullanılması, ya da reddedilmesi sorusuna cevap veren bir taktiktir.

Bu taktiği, olmayan bir imkanı varmış gibi gösterip; kendi Karşı-Devrimin peşine takılma siyasetini haklı göstermek için kullanmaya çalışmak; Bolşeviklere, Lenin'e , Leninizme yapılabilecek en büyük hakarettir.

Biz bugünkü objektif şartları:

- 6 Kasım seçimleri cuntanın sivilleşmesinin meşrulaştırılmasının seçimleridir
- Bu seçimler burjuva anlamda bile demokratik değildir
- Bu seçimlere cunta partilerinden başka parti, cunta adaylarından başka adayın katılması engellenmiştir
- Seçimler silah gölgesinde, sıkıyönetim şartlarında yapılmaktadır
- Seçimlerin konusu olan kurum " her türlü halk temsilciliğine yapılan bir hakaret "tir
- Karşı-Devrim, Devrime karşı geçici ve fakat kesin bir zafer kazanmıştır
- Bu seçimleri aktif boykot ile engelleme imkanı yoktur
- Karşı-Devrimin bir kesimi, seçimlerde seçilme hakkı elinden alınarak dışta tutulmuştur. Bu kesim boş oy vermekten yanadır. Boş oy bu kesim açısından parlamenter maskeli faşizmin ; cunta tipi faşizme karşı savunulması anlamına gelmektedir
- Devrimciler açısından bu tip muhalefetten kendini ayırmak hayati önemdedir

Vs.

ve sübjektif durumu:

- İşçilerin ve köylülerin bilinç ve örgütlenme seviyesi geridir
- Komünist hareket, ve devrimci hareket en güçsüz dönemlerinden birini yaşamaktadır.
- Komünist hareketin, ve devrimci hareketlerin işçi sınıfı içindeki ve diğer halk sınıfları içindeki gerçek örgütlü gücü sıfıra yakındır.
- Yapılacak seçim çağrıları bugünkü şartlarda esasta her örgütün kendi örgütlü tabanına ve dar çevresine yapacağı çağrı olacaktır.
- Bugün cuntaya karşı Türkiye'de örgütlü olan esas muhalefet, karşı-devrimci muhalefettir.

Vs.
gözönüne aldığımızda şu sonuçlara varıyoruz:

6 Kasım seçimleri ile ilgili olarak aktif bir boykot mümkün değildir. Böyle bir çağrı palavradan başka birşey olmaz.

6 Kasım seçimlerinde Komünistlerin kendi bağımsız propagandaları ile bu seçime katılma, ve bu seçim sonrasında kurulacak temsili kurumda temsilcilerini seçtirme imkanı yoktur. Seçimlerden legal, yarı-legal propaganda-ajitasyon için yararlanma imkanı da yoktur. O halde yine Leninist anlamda bir "katılma" da sözkonusu değildir.

"Katılıp boş oy verme" çağrısı, ya da "pasif boykot" adı altında "herkes bildiğini yapsın" çağrısı, bu çağrının yapıldığı ve ulaştığı esas kitlenin örgütlü kesim olduğu gözönüne alındığında, kesinlikle bilinçleri karartan, gerici bir çağrıdır. Böyle bir çağrı pratikte Karşı - Devrimin bir kesiminin peşine takılma çağrısıdır.

Seçimlere katılmama çağrısı; devrimin mümkün olan en geniş şekilde propagandası; bugünün görevi olan Bolşevik Parti inşasına sarılma çağrısı, 6 Kasım seçimleri ile ilgili tek doğru tavırdır. Leninist tavır bütünlük içinde incelendiğinde, bu tavrın tek doğru tavır olduğu ortaya berrak olarak çıkmaktadır.

Şimdi doğru Leninist tavrın bu olduğunu gösterdikten sonra bildiride ortaya konan bazı başka görüşleri açmaya çalışalım:

ÇEŞİTLİ SİYASİ GÜÇLERİN 6 KASIM SEÇİMLERİ ÜZERİNDEKİ TAVRI HAKKINDA BİRAZ DAHA

Hakim sınıfların cunta-dışı siyasi temsilcilerinin, özellikle eski AP, ve CHP'nin ve onların bugünkü uzantılarının seçimler konusunda, bunların demokratik olmayacaklarını savundukları, taraftarlarını "boş oy kullanmaya" çağırdıkları tespit ediliyor.

Bununla ilgili olarak şimdi birkaç örnek verelim:

Türkiye'de çoğaltılıp dağıtılan; başta Demirel olmak üzere birtakım AP'liler; ve Çanakkale'de onlarla birlikte bir süre ikamete mecbur edilen eski CHP'li parlamenterlerin ortak imzaladıkları söylenen bir belge "Türkiye demokrasiye dönmüyor" başlığını taşıyor. Bu belgede diğer şeylerin yanında şunlar da söyleniyor:

" Türk siyaset kadroları ve liderleri bugün özgürlükçü demokrasi için çetin bir mücadele veriyorlar.

Millet bu mücadeleyi giderek anlıyor. BTP'nin kapatılması siyaset adamlarının had be had Çanakkale'ye götürülerek tutuklanması milli şok etkisi yapmıştır. Henüz serbest kalan politikacılar yeni partiler kuruyorlar, generaller veto ediyor. Onlar tekrar yeni kurucular ileri sürüyorlar. Generaller onları da veto ediyor. Vatansever siyasetciler tükenmiyor.

Tekrar yeni kurucular bu şerefli bir özgürlük kavgasıdır.

Demokrasi ile militarizm savaşı başlamıştır. Avrupa ve Amerika demokrasileri bu savaşta tarafsız kalamaz. Demokrasi, müşterek kültürümüzdür."

...

" Batı bir Polonya olayındaki direnişi yürekten destekliyor. Demirel ve Ecevit'in başlamak zorunda kaldıkları demokrasi kavgası, Walesa'nın direnişinden çok daha fazla sonuca yakındır. Ve o kadar zor değildir.

Türk Milletinin içten desteği, Evren ve arkadaşlarının dışında Türk Ordusunun demokratik geleneğe, iyi yetişmiş siyaset kadrolarının varlığı Türkiye'yi gerçek demokrasiye hızla döndürebilir."

...

" İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinin 21. maddesi diyor ki:

'Her şahıs, doğrudan doğruya veya serbestçe seçilmiş temsilciler vasıtası ile, memleketinin kamu işleri yönetimine katılma hakkını haizdir.

Halkın iradesi, hükümet otoritesinin esasıdır; bu irade gizli şekilde veya serbestliği sağlayacak benzeri bir usul ile cereyan edecek genel ve eşit oy verme yönü ile yapılacak olan periyodik ve dürüst seçimlerle ifade edilir.'

6 Kasım 1983 seçimleri, milletin dilediğine oy verme hakkını elinden alındıktan sonra yapılacaktır.

Halkın iradesi değil, generallerin iradesi sandıktan çıkacaktır. Millet, ikinci seçmen haline indirilmiştir. Seçim, iki dereceli yapılacaktır.

Türkiye'de hür, dürüst ve serbest seçim yapılmayacaktır. Generallerin tespit edeceği ve izin verdiği adayların arasında seçim yapılacaktır.

Netice olarak, Türkiye demokrasiye dönüş çabasında değil, Türkiye idaresini ordunun nüfusuna dayanarak ele geçirenler, devlete yerleşmeğe ona meşruiyet kazandırmaya çalışıyorlar. Demokrasi ölmüştür. Huzur ve sükûn demokrasiyi katlederek değil yaşatarak sağlanmalı idi."

Görüldüğü gibi, eski AP'nin ve onun devamı olan partilerin 6 Kasım seçimleri konusunda tavırları açıktır. Onlar; a) 6 Kasım seçimlerine kendilerinin katılması engellenirse bunun "demokrasiye dönmek demek olmayacağını"; b) 6 Kasım seçimlerine katılma imkanı ellerinden alınmadığı takdirde iktidara talip olduklarını; c) Seçime katılmaları engellenirse, kurulacak parlamentonun 5 yıl sürmeyeceğini (yani yeni, erken seçime zorlayacaklarını) açıkça söylemektedir. Ve dünün iktidarda iken faşizm uygulayıcısı Adalet Partisi birdenbire demokrasi havarisi kesilmiştir. Avrupa'daki ve NATO'daki efendilerine Evren'i şikayet etmektedir. Hakim sınıfların **bu** siyasi temsilcileri, seçimlerle ilgili olarak açıkça boş oy kullanma çağrısı yapamamaktadır.

Ancak DYP başkanı Avcı verdiği demeçlerde açıkça kendilerinin "hiçbir partiyi" ve "hiçbir bağımsız adayı" desteklemedikleri; seçmenin seçimlerde kendi aradığını bulamaz durumda olduğunu açıklayarak, DYP seçmeninin DYP'den başka kimseye verecek oyu olmadığını söyleyerek, herkesin anlayacağı dilden "boş oy" verme propagandası yapmaktadır.

Hakim sınıfların geçmişteki diğer geleneksel partisi CHP'ye gelince: CHP'nin başını Ecevit'in çektiği kanadı cuntanın partiler yasası, ve diğer yasalarla kendi kendine tanıdığı haklarla, kendinin kesin kontrolü altında olmayan hiçbir partiye kurulma ve ilk seçimlere girme imkanı tanımayacağını doğru olarak değerlendirdi. Ve bundan yola çıkarak parti kurma girişimleri dışında kaldı. Onlar arada bir verdikleri demeçlerle,"demokrasinin olmadığı yerde parti kurulamayacağı" vb. mesajlarla ileriye yatırım yaptılar. Son olarak Walesa'ya "Nobel barış ödülünün verilmesi" dolayısıyla yabancı ajanslara verdiği mesajda da Ecevit. "özgür sendika örgütlenmesinin olmadığı yerde demokrasiden söz edilemeyeceği bir kez daha kanıtlanmıştır" şeklinde işaretlerle; Türkiye'de demokrasi olmadığını söyleme anlamına gelen laflar etmiştir. Hem de böylece işçi sınıfının haklarının tutarlı savunucusu pozlarına bürünmüştür. Bütün bunlar ilerideki dönemde, Ecevit'in yine halk muhalefetini hakim sınıfların kuyruğuna takmak için bir alternatif olabileceğinin belirtileridir.

CHP'nin Ecevit dışındaki hizipleri, Erdal İnönü isminin birleştiriciliği etrafında bir partide birleşerek ; "sağ"ın bölünmesi halinde iktidar olmanın hayalleri ile SODEP'i kurdular. Ama onların hesabı da çarşıya uymadı. SODEP'in 6 Kasım seçimlerine katılması veto mekanizması işletilerek cunta tarafından engellendi. Bu engellenme üzerine Erdal İnönü'nün yaptığı açıklama şöyle:

" Son vetolar, Partimizin seçimlere girmesine izin verilmeyeceğini gösteriyor. Bir vatandaş olarak bu durumdan çok rahatsız olduğumu söylemek zorundayım. Seçimlerde oyumla desteklemeyi düşündüğüm bir parti, yasalarca gerekli örgütlenmeyi tamamlamış olduğu halde, iki aydan fazla süredir 30 kurucu onaylatamadığı için seçim pusulasında yer almayacaktır. Şimdi ben ve benim gibi düşünenler seçimde ne yapacağız?

Anlaşılıyor ki sağlıklı bir demokrasiye geçiş, ilan edilmis tarihte gerçekleşemeyecek, bir gecikme meydana gelecektir. Demokrasiyi benimsemiş olan milletimize bu gecikmenin nedenlerini anlatmak zor olacaktır. Bu güçlüğün Silahlı Kuvvetlerimizin büyük özverisiyle kavuştuğumuz huzur ortamına olumsuz etkiler yapmasından ciddi endişeler duyuyorum.

Demokrasi, uzlaşmalarla yürüyen bir rejimdir. Yakın geçmişte iki defa daha, içine düştüğümüz bunalımlardan Silahlı Kuvvetlerimizin müdahalesiyle kurtulmuş ve tekrar demokrasiye dönebilmiş olduğumuzu hatırlarsınız. Her iki dönüş, bütün yasal siyasi partilerin katıldığı genis kapsamlı uzlasmalar sayesinde gerçekleşmişti. Bu defa yurt çapında örgütlenebilmiş bütün partileri içine alan bir uzlaşmanın henüz sağlanamamış olması önümüzdeki başlıca engel olarak görünüyor. Herkesin katkısıyla bu engeli asmadıkça huzur içinde gelişme yoluna giremeyiz inancındayım."

SODEP'in genel sekreteri de verdiği demeçlerde, SODEP'in kimseyi desteklemediğini; "sosyal-demokratların" ödünç verecek oyları olmadığını vb. sürekli yineleyerek "yasalar çerçevesinde!" "boş oy verme"nin propagandasını yapıyor.

Yani hakim sınıfların eski sivil siyasi partileri 6 Kasım seçimleri karşısında taraftarlarını "boş oy" vermeye çağırmakta; kendilerinin seçimlerde yer almamasını bu şekilde protesto etmeye; ve **cuntaya** , kendileri olmadan bir "demokrasiye" geçişin olmayacağını ispatlamaya çalışmaktadır. Bu anlamda bu seçimlerde çıkacak "boş oylar", sadece cuntaya tepkinin bir ifadesi olarak kalmayacak; aynı zamanda eski sivil siyasi partilerin lehinde oylar olarak, onların hanesine yazılacaktır ! Bugün "boş oy" çağrısı yapan ve seçmen kitlesi içinde esas etki sahibi olan gruplar, hakim sınıfların eski sivil siyasi partileridir. Böyle bir ortamda özellikle bu sahte demokrasi savunucularının maskesini alaşağı etmek ; bunlarla araya kalın ayrım çizgileri çekmek devrimciler açısından 6 Kasım seçimlerinde olağanüstü önemde bir görevdir. Bu görev bir anlamda **cuntaya karşı** halk muhalefetinin hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin bir bölümünün kuyruğuna takılması yönünde tavır takınılıp takınılmaması sorunudur. (Hakim sınıfların bu geleneksel siyasi partilerinin bu seçimlerde takındığı genel tavrın "boş oy verme" çağrısı olması, onların şu veya bu ilde, şu veya bu parti veya adayı, açıkça veya el altından desteklemesini engellemez.)

Cunta tarafından "boş oy verme" çağrısı, "seçimlere katılmama" çağrısı olarak, vatandaşın "vatandaşlık hakkını kullanmasını engellemek" olarak yorumlanmakta ; "seçme"nin "vatandaşlık" görevi olduğu gerekçesi ile vatandaşları üç parti arasında tercih yapmaya çağırmaktadır. Bu noktada cuntaya karşı devrimci muhalefetin önünde kendini cuntaya karşı hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin bir bölümünden gelen muhalefetten kesin hatlarıyla ayırma görevinin önemi bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Bildiride, hakim sınıfların cunta dışındaki siyasi temsilcilerinin "boş oy verme" tavrının bütün oportün - ist-revizyonist cephenin 6 Kasım seçimleri konusundaki çağrısının"katılıp boş oy kullanma" olduğu söyleniyor. (*). Şimdi birkaç örnekle bunun böyle olduğunu gösterelim:

SOSYAL-FAŞİST KESİME BİR ÖRNEK: TSİP'İN TAVRI

****

Rus sosyal emperyalizminin uşaklığı konusunda T"K"P'nin kanatları ve TİP ile yarışan TSİP'in Ağustos 1983 tarihli "Kitle" Nr.262'sinde 6 Kasım seçimleriyle ilgili olarak takındığı tavır bu kesimin tavrına bir örnek olarak alınabilir:

TSİP "Cuntanın seçimlerini ona karşı mücadele platformu yapacağız" başlıklı yazıda siyasetini şöyle açıklıyor:

"... 6 Kasım seçimlerinin genel oy ile, parlamento seçimleri niteliğiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Böyle olduğu içindir ki, ilerici-demokrat seçmen yığınlarının 'kurulmuş', 'kuruluşları onaylanmıs' ve 'seçimlere girmeye hak kazanmış' partilerden ve onların adaylarından hiçbirisine verecekleri oy yoktur ve olmamalıdır."

...

" Demokratik güçler için kendi oylarını belli etmenin,yani protesto oyu kullanmanın, kendi anti-faşist tercihlerini sandığa yansıtmanın çeşitli biçimleri olabilir. Bu boş (beyaz oy) vermekten, kendi gerçek politik tercihini dile getirmeye oy pusulalarına yazılacak protesto sloganlarına, Cuntanın oy pusulalarını yırtıp zarfa koymaya, Cuntanın has partisi MDP-nin kalemle, istampa mürekkebiyle karalanmasına kadar çok değişik birçok yöntemin hepsi, Cuntaya karşı oyumuzun en veciz ifadesi olacaktır.

Ve cunta karşıtı güçlerin taraftarı olan seçmen kitlelerinin kullanacakları kendi oylarını, munakkak ki, sandık kurulları ve seçim kurulları 'iptal edilen oylar' arasına katacaklardır. Yüksek Seçim Kurulu da 6 Kasım seçimlerinin sonuçlarını açıklarken ilerici güçlerin oylarını da iptal edilen oylar olarak okuyacaktır. Ama iptal edilen oyların sayısı ne kadar yükselirse, bu 6 Kasım platformunda Cuntaya karşı verilmiş en özlü cevabın toplu ifadesini de o denli güçlendirmis olacaktır.

Hiç kuşkusuz Türkiye gibi okuma-yazma oranının düşük olduğu bir ülkede, her seçimde oy kullanma kurallarını bilmediği için oyu iptal edilen bir miktar seçmen vardır. Ama bunların oranı üç aşağı beş yukarı sabittir. 6 Kasım seçimleri sonucunda iptal edilmiş oyların toplam yüzdesinden bu yüzde çıkarıldığı zaman, aradaki fark, Cunta'ya ve faşizme karşı en doğrudan verilmiş red oyları olacaktır.

(*) Bildiri çıktığında henüz bütün oportünist-revizyonist cephe unsurlarının tavırları elimizde yoktu. Temel aldığımız tavır Anayasa oylamasındaki tavırdı. Ve elimize geçen bildiri ve yazılardaki tavırdı.

Bu yazıyı kaleme aldığımız sırada da henüz elimizde bütün oportünist-revizyonist cephe örgütlerinin tavırları yoktu. Elimize geçenleri örnekler olarak ortaya koyduk.

Yazıyı kaleme aldıktan sonra, baskıya girmeden kısa süre önce elimize Dev-Sol'un "Faşizmin Seçim Oyununu Reddedelim" başlıklı bir broşürü geçti. Bu broşürde Dev Sol oportünist-revizyonist cephenin diğer örgütlerinden seçimlere katılmama çağrısı yaparak ayrılıyor.

Dev-Sol, "Şiarımız seçim sandığına gitmeyin, seçimleri boykot edin'dir" diyor. Bu çağrının "ayaklanma çağrısı" olmadığını; boykot faaliyetinin "güçlü bir teşhir faaliyeti olarak ele alınması" gerektiğini belirtiyor.

Bu tavır Dev-Sol'u bu somut konuda oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurlarından ayırıyor.

Okuyucu yazıyı bu bilinçle okumalı,"bütün oportünist revizyonist cephe" denilen yerlere, "Dev-Sol dışında"yı eklemelidir.

Dev-Sol'un bu tavrı üzerine bir değerlendirmeyi önümüzdeki dönemde yapacağız.

Şu halde, oy kullanmayana para cezasının kesileceği 6 kasım seçimlerinde ilerici-demokrat güçlerin oy kullanmaları ile ilgili tutumumuz, K. Evren rejimine karşı bu şekilde oy kullanmak ve kullandırtmak olmalıdır.

Hiç kuşkusuz cuntaya karşı olan pek çok yurttaş,hatta bir çok ilerici seçmen 6 Kasım'da "Cuntaya ait" görmedikleri,ona "en uzak gördükleri" veya "Cuntaya karşı" gördükleri bir partiye oy kullanmak isteyecektir ve kullanacaktır da. Bu nedenle, hangi siyasi eğilimden ve tercihten olursa olsun, Cuntaya ve onun kalıcılaştırmak istediği rejime karşı olan yurttaşların Cuntanın seçim platformundaki partilere oy vermemelerini ve kendi oylarını, temel siyasi tercih yolunda, yani K. Evren rejimine karşı kullanmalarını öngörmekteyiz. Böylelikle sadece devrimciler-ilericiler olarak değil, CHP'lilerin, MSP'lilerin, AP'lilerin de 6 Kasım'da aynı şekilde protesto oyu vermelerini sağlamak için çalışmak ve protesto oylarının sayısını ve oranını mümkün olduğu kadar yükseltmek, Cuntaya karşı 6 Kasım gününe dönük anti-faşist çalışmalarımızda önemli bir yer tutacaktır. Kitlelere somut önerimiz olacaktır."

Görüldüğü gibi, TSİP —ve onunla birlikte Rus sosyal emperyalizminin bütün diğer açık uşağı modern revizyonist partiler için— 6 Kasım seçimlerinde hiç oy kullanmamak tartışma konusu bile değildir. "Para cezası" olduğuna göre, ayrıca seçimler yapıldığına göre, seçimlere katılmak tabiidir. Ama seçecek hiçbir parti yoktur! Onun için çeşitli şekillerde geçersiz oy kullanılmalıdır. Önemli olan geçersiz oimasıdır! Ve önemli olan "cuntaya karşı olmak"tır, bunu belli etmektir! TSİP'in bu siyaseti, AP'nin, CHP'nin, MSP'nin ve evet MHP'nin siyasetinden nerede ayrılmaktadır? TSİP önüne AP'lilerin, CHP'lilerin, MSP'lilerin geçersiz oy kullanmasını sağlamak için çalışmayı görev olarak koyuyor! Böylece o kendine— bundan önce birçok seçimde olduğu gibi— hakim sınıfların bir bölümünün yardımcılığı görevini yüklüyor. O her şeyi cunta görmenin tabii sonucu bundan başka birşey olmaz! TSİP o kadar cunta ile bozmuştur ki kafasını ; cuntanın partileri içinde onun en has partisi olduğunu söylediği MDP'nin karalanmasını bile nerdeyse devrimci eylem ilan edecektir. Onun hesabınca neden Özal'a, Calp'e verilen oyların da "anti-cunta muhalefete" sayılmadığı aslında gizdir! Öyle ya, bunlar cuntanın has partisi değiller!

İlginç olan, TSİP'in bu tavrını, "özünde seçimleri boykot politikası" olarak adlandırmasıdır. O şöyle diyor:

> " Bu politikanın özü seçimleri boykot politikasıdır. Öngördüğümüz yöntem BOYKOT'un 6 Kasım koşullarında zenginleştirilerek somutlanmış biçimidir. Boykotun ülke çapında aritmetik olarak ölçülebilmesi bu yolla daha mümkün olacaktır."

Bu kötü bir sahtekarlıktır. Çünkü bu politika ne özünde, ne şekilde **"seçimleri"** boykot politikası değil olsa olsa seçimlere katılan **partileri** boykot politikasıdır! **Seçimleri boykot** ya pasif şekilde, oy kullanmamak biçiminde, ya da aktif bir şekilde, seçimlere karşı kitle ayaklanmasına giderek, seçimlerin sonunda toplanması planlanan temsili kurumun toplanmasını engellemek, buna çalışmak biçiminde olur. TSİP'in önerisi ne pasif, ne de aktif boykot çağrısıdır. Bu tavrı "özde seçimleri boykot tavrıdır" şeklinde göstermek siyasi sahtekarlıktır.

SOSYAL-FAŞİST KESİME BİR ÖRNEK DAHA: T"K"P'NİN İ. BİLEN KANADININ TAVRI

****

Sosyal-faşist kesimin tavrına bir başka örnek, T"K"P'nin İ. Bilen kanadının tavrıdır. Bu kanadın görüşlerini savunan Türkiye Postası adlı gazetenin 7 Ekim 1983 tarihli 15. sayısında Oya Baydar'ın "yorum"unda tavır şöyle belirleniyor:

> 6 KASIM'a bir ay var. Göz açıp kapayana kadar geçecek olan ve faşizme karşı savaşımda altın değerinde olan bir ay. Bu bir ayı boşa geçirdik mi ilerdeki adımları atmak güçleşecek, faşizmin ömrü uzayacaktır. Bu bir ay içinde, en azından oy verme sırasında uygulanabilecek yöntemler üzerinde anlaşıp yığınlar içinde bunun propagandasını yapabildik mi ve yığınları cuntanın seçimlerinin nasıl bir komedi olduğunu sergileyecek oy verme yöntemleri kullanmaları doğrultusunda hareketlendirebildik mi, daha ileri adımlar atmanın yolları açılacaktır.
>
> YIGINLAR 6 Kasım'dan huzursuz ve ne yapmak gerektiği konusunda kararsızlar. Seçmen kitlesinin büyük çoğunluğu cuntanın resmi partilerine oy vermek istememekte ama ne yapacağını da bilememektedir. Bu konuda somut önerilere ve bu somut öneriler etrafında yol gösterilmesine ihtiyacı vardır. Oy pusulalarını iptal ettirmenin, tüm partilere birden mühür basmak, iki parti arasına mühür basmak, hepsinin üzerine kalın bir çarpı çekmek ve benzeri yöntemler, hiç geç kalınmadan yığınlara hatırlatılmalı, ama bununla da kalmayıp yığınlardaki korkular giderilebilmelidir. Bugün cuntaya karşı olan ve umulmadık bir biçimde genişlemiş bulunan güçlerin AP'den işçi sınıfının örgütlü güçlerine kadar giden geniş yelpazenin, hem nicel hem de nitel olarak bu gücü vardır. Sorun bu gücün kullanılmasında, bir GÜÇ haline getirilmesindedir.

Görüldüğü gibi, "sandığa gitmek" gibi önemli bir vatandaşlık görevinin bu seçimlerde yerine getirilmemesi gibi bir olasılık Oya Baydar hanımın aklına bile gelmeyen bir olasılıktır. Onun düşünebildiği en ileri protesto usulü, çeşitli biçimlerde (herkesin bildiği gibi yapması gereken) geçersiz oy kullanmadır. İlginç olan, bu biçimde bir protestonun "mucidinin" AP ve CHP olmasıdır! Sorun salt cunta olunca; ona karşı genişlemiş cephe içinde AP ve CHP'nin de yer alması kimseyi şaşırtmamalıdır.

Türkiye'de örgütlü gücü sıfıra yaklaşan TKP'nin "kitleleri" bir ay'ı doğru değerlendirip "seçimlerin komedi olduğunu gösterir oy verme yöntemleri konusunda hareketlendirmesi" içi boş bir palavradır. TKP bu yönde kendi tabanı dışında kimseyi "hareketlendirecek" güce sahip değildir. Bu palavranın bütün "umudu" AP ve CHP'nin kendi tabanlarını bu yönde hareketlendirmesidir. Böyle olması halinde, verilen bütün boş oyların TKP'nin ve oportünist-revizyonist cephenin çok dddevrimci(!!!) taktiğinin başarılılığı üzerine türküler söylemesi, beklenmesi gereken şeydir. Gerçekte böyle bir başarı(!) —eğer gerçekleşirse— yalnızca AP ve CHP'nin başarısı(!) olacaktır. Ve devrimci, ilerici potansiyelin nasıl karşı-devrimci siyasetin oyuncağı, aleti durumuna getirildiği -nin bir örneği olacaktır. Başka birşey değil. "Bugün cuntaya karşı olan ve umulmadık bir biçimde genişlemiş bulunan", içinde AP'sinden TKP'sine kadar karşı-devrimcilerin, Devrimci Yol'dan menşevik Partizan'a uzanan oportünist-revizyonist cephenin çok ince(!) taktiklerinden(!) kendini ayırmak komünistler açısından önemli bir görevdir. TKP'nin tavrı bize bunu gösteriyor.

ORTA YOLCU AKIMLARIN TAVRINA İKİ ÖRNEK: DEV - YOL VE PROLETER DAYANIŞMA

****

Dev-Yol, Devrimci İşçi'nin Eylül 1983 tarihli 22. sayısında "Seçimlere doğru" başlıklı ilginç bir başyazı yayınladı. O yazıda diğer şeyler yanında şunları söylüyor:

> " AP ve CHP Türkiye toplumunun 60 yıllık siyasal yasamında şekillenmiş köklü eğilimleri temsil ediyorlar. Biçimi ne olursa olsun, oluşacak bir yönetimin tüm yetkilerini sandıktan almasını istiyorlar. Toplumun her 4 yılda bir göstermelik de olsa kendi yöneticilerini secmesini istiyorlar. Sandıktan geçmeyen, kendi deyimleriyle Milli İradeye dayanmayan herhangi bir yönetimin meşru olmadığını, olamayacağını savunuyorlar. Cuntanın bütün bir ülkeyi kışlaya çeviren ve hiçbir şekilde toplumun onayından geçmeyen bir yönetimi savunan anlayışı ise bu bakış açısı ile uyuşmuyor. Dolayısıyla bir rejim tartışması sözkonusu."

Görüldüğü gibi Dev-Yol burada hiç de yeni olmayan bir "teori"yi yeniden piyasaya sürüyor. Buna göre **"toplum"** ve **sınıflar üzerinde** hüküm süren **"ceberrut" bir devlet**; ve diğer yanda bu sınıflarüstü ceberrut devlete karşı halk vardır! Bu teori ile, 1960'ların sonlarında İdris Küçükömer gibi burjuva iktisatçıları; Kemal Tahir gibi geçmiş şanlı(!!!) günlerin özlemiyle yanan, Osmanlı toplum düzenine hayran yazarlar(!) Demokrat Partinin "halkın" temsilcisi olduğunu; 31 Mart gerici ayaklanmasının gerçekte ilerici olduğunu vb. ispatlamaya çalışıyorlardı. Bu teori ile **devlet bürokrasisi** hakim sınıfların dışında ve **hakim sınıflara rağmen** hükmeden bir zümre olarak gösteriliyor; böylece **devletin** hakim sınıfın, veya sınıfların işçiler, köylüler, emekçiler üzerinde baskı ve sömürü aracı olduğu Marksist-Leninist tezi piç edilmeye çalışılıyordu.

Bu tezlere dayanarak; bir yanda **ceberrut devletin temsilcisi** cunta; diğer yanda bu ceberrut devlete karşı burjuva anlamda da olsa demokrasiyi savunan AP ve CHP (bunların halkın partileri olduğu üstü kapalı savunuluyor) varmış gibi gösteriliyor! Eh, tabii hal böyle olunca AP ve CHP'nin halkla bütünleşmiş(!) mücadelesinin "demokrasi" mücadelesi olarak görülüp gösterilmesi tabii sonuçtur. Ve eğer hal böyle ise, çatışma bir anlamda faşizm ile burjuva demokrasisi arasında ise, devrimcilerin —kendi bağımsız siyasetlerinin propagandası yanında— burjuva demokrasisini desteklemesi hiç de olmayacak birşey değildir! Dev-Yol bu çok "bilimsel" görünüşlü safsataları sözü geçen yazıda 6 Kasım seçimleriyle ilgili olarak mantıki sonucuna vardırıp, henüz AP ve CHP gibi "boş oy" çağrısı yapmıyor. Ama iki kere iki dört eder!

Nitekim Dev-Yol'un görüşlerini imzasız başyazılarda giderek artan bir açıklıkla savunmaya başlayan Demokrat Türkiye adlı yayın organının 22. sayısında 6 Kasım seçimleriyle ilgili yazıda şunlar söyleniyor:

"Bugün Cunta ve sivil burjuva güçler arasındaki çatışma ciddidir. Nedenleri iyi bilinmez, araştırılmazsa devrimci hareketler için olumsuz sonuçlar doğurmaya adaydır. Cuntaya karşı oluşabilecek muhalefeti yeniden örgütleme potansiyeline sahiptir.

Çatışmanın ana nedeni Türkiye halkının durumudur. Türk ve Kürt halkları tarih boyunca ezilmişve horgörülmüştür.Kontrol edemediği ve denetleyemediği bir devlet, jandarma dipçiğiyle tahsildarı ile, işkence ve terör güçleri ile, hep tepesinde olmuştur. Herşeyi ondan zorla almıştır. Türkiye halkının bu zorba ceberrut devletle bir hesaplaşması vardır. Özellikle başta AP olmak üzere CHP'liler de halkın bu devlet ve orduya karşı kin ve nefretinin bilincindedirler. Bu nedenle devletten kaynaklı 'muvazaa' partileri ile aralarına mesafe koyuyorlar. Kendilerini halkın, ordu ile devlet ile arasında yıllardır var olan 'meselesinin' tercümanları olarak göstermek istiyorlar.

Bugün bu devrede devrimciler yoktur. Oysa gerçek halk onlardır. Halkın kin ve öfkesinin tercümanı onlardır. Fakat devrimcilerin devrede olmayışı AP ve CHPçevrelerini güçlü bir muhalefet odağı haline getirmektedir. Bu noktada devrimciler Demokrasi konusunu odaklarına olan güçlü bir yaklaşım sunmak zorundadırlar.

Çünkü AP ve CHP'nin cunta ile yaptığı tartışma, Demokrasi tartışmasıdır. Ve aslında halk için 'yöneticilerini seçme' hakkını tanıyan bir 'demokrasiyi' savunuyorlar. O yöneticiler 4 yıl boyunca kan dökebilirler, işkence yapabilirler ve tekelciler, Sermaye sahipleri için her türlü uygulamayı gündeme getirebilirler. Halka 'anasını kimin ağlatacağını' seçme özgürlüğünü sunuyorlar.

Oysa halkın meselesi 'yöneticilerledir'. Ve gerçek demokrasi halkın kendi kendini yönetmesidir. Halka kendi yöneticisini seçme özgürlüğünü tanımak, bugün savunulması gereken demokrasi olamaz. Halk kendi kendisini yönetmelidir. Bu da halkın, hayatın tüm boyutlarında karar ve yönetim mekanizmalarına katılması ile mümkündür. Böyle demokrasi anlayışını ancak devrimciler savunabilir ve geliştirebilirler."

TSİP mi Dev-Yol'dan aşırdı, Dev-Yol mu TSİP'den aşırdı bu ders verme meselesini? Yoksa ikisi de sahibinin sesi gibi AP ve CHP'nin kuyruğunda mı gidiyor? Okuyucu seçebilir!

Dersi kim verecek? Dev-Yol'un çağrısı kime?

Bir de "ders verme"nin başka yolu, mesela oy kullanmama yolu neden Dev-Yol'un aklına gelmiyor? Gelmiyor, çünkü Dev-Yol'un da hesabı, "başarılı" taktiğin(!!!) örneğini vermek! AP ve CHP tabanı gerçekten de boş oy kullanırsa, o zaman Dev-Yol da diğer oportünistlerle birlikte gerinebilir: Gördünüz mü, seçmenlerin %25-30'u vs **bizim** siyasetimiz doğrultusunda oy kullandı! Hayır sayın baylar ve bayanlar! Öyle ucuz kahramanlık yok! % 30 ve bilmem kaç boş oy içinde sizin çağrınız sonucu boş oy kullananlar çok küçük bir bölümü oluşturacaktır. Sizin bugünkü gerçek kitle desteğiniz sayıldığında, 19,5 milyon seçmen içinde nerdeyse hiçle ifade edilebilecek bir güçtür. Sizin kendi ulaşabildiğiniz örgütlü ve sempatizan gücünüzdür. Yaptığınız çağrı pratikte bunlara çağrıdır. Yaptığınız çağrı bunlara AP'yi ve CHP'yi destekleme yönünde çağrıdır. Karşı-Devrimin bir kesimini, diğerine karşı destekleme, hem de kayıtsız şartsız! İşte Dev-Yol'un çok devrimci taktiği budur!

Dev-Yol devrimciler ile AP-CHP arasındaki farkı; ikincilerin "halka kendi yöneticilerini seçme özgürlüğünü tanımaları", halbuki devrimcilerin "halkın kendi kendini yönetmesini istedikleri" şeklinde koyuyor.

Hayır! Önce AP ve CHP burjuva anlamda bile olsa demokrasi savunucusu değildir! Onlar faşizmin daha koyu bir biçimine karşı, faşizmin üstü biraz daha ustaca örtülmüş bir biçimini, ve özellikle de **kendilerinin** dışlanmadığı bir "demokrasi" istemektedirler. Cunta ile çatışmaları bu noktadadır. Bu yüzden tartışma ve çatışma, Dev-Yol'un anladığı anlamda bir "rejim tartışması" değildir. Bir başka anlamda "rejim tartışması"dır. **Türkiye'de komprador patronların ve toprak ağalarının faşist iktidarı hangi biçimlerde daha uzun sürdürülebilir?** Bugün "dizginleri" biraz koyvermenin zamanı gelmiş midir, gelmemiş midir? Çatışma işte bu noktadadır. Tabii ki devlet iktidarının nimetlerinden yararlanma konusu da çatışmada önemli rol oynamaktadır.

İkinci olarak: Dev-Yol "halkın kendi kendini yönetmesi" gibi çok muğlak, ve nereye çekilirse gidebilecek bir anlayışı, devrimcilerin "demokrasi" anlayışı olarak savunmaktadır. Bu anlayışın ilerde "proletarya Diktatörlüğünü" reddetmesi olasılığını, proletarya diktatörlüğü düşüncesine karşı (Yugoslavya'da olduğu gibi) çıkarılma ihtimalini bir kenara koysak bile ; devrimcilerin, Marksist-Leninist devrimcilerin isteği, ne idüğü belirsiz bir "kendi kendine yönetim" değil; işçi sınıfı önderliğinde İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük İşçi Köylü Sovyetlerine dayanacaktır! Eğer "kendi kendini yönetim"den kasıt bu ise, o zaman bunun neden açıkça savunulmadığı Dev-Yol'un açıklaması gereken şeydir! Ama kastın bu olmadığı, esasında Dev-Yol'un hiç de proletarya diktatörlüğünden yana olmadığı; "çoğulcu demokrasi" denen burjuva demokrasisinin savunucusu olduğu ; aynı yazıda bir başka bağıntıda görülmektedir. Sözünü ettiğimiz bağıntı, terör karşısında tavır bağıntısıdır.

Dev-Yol sözü geçen yazıda kendilerinin "terörist" olmadıklarını yana yakıla ispatlamaya çalışırken şunları da söylüyor:

"İnsanın mutluluğunu ve özgürlüğünü hedefleyen, yüce bir ideal olan devrimcilik hedeflediği amaca ulaşmak için, savunduğu anlayışla uyum içinde olan araçları tercih eder. Şiddeti, terörü ortadan kaldırmak ancak devrimcilerin hedeflediği bir toplumda mümkündür. Tarih boyunca şiddete de, teröre de başvuranlar hep egemenler olmuştur. Devrimciler ve geniş halk yığınları şiddet ve terör kullanmak zorunda bırakılmışlardır."

Görüldüğü gibi, Dev-Yol gele gele terörü, şiddeti yalnızca bir savunma aracı olarak, hakim sınıflar devrimcileri zorladığı için, devrimcilerin **kullanmak zorunda kaldıkları** bir araç olarak kabul etme revizyonist noktasına gelmiştir. "Tarih boyunca şiddete de, teröre de başvuranlar hep egemenler olmuştur" tezi, iktidarı ele geçirmesi halinde proletaryanın şiddet kullanmaktan vazgeçebileceği, ve evet "savunulan araçlar yüce hedefle uyum içinde olması gerektiği için" vaz geçmesi gerektiği anlamına gelen bir tezdir de aynı zamanda. Bu tez proletarya diktatörlüğünde, proletarya diktatörlüğünün burjuvaziye karşı **saldırgan** bir biçimde kullanacağı devrimci terör karşısında yakınmanın şimdiden teorisini yapan bir tezdir! İşte bu noktada Dev-Yol proletaryanın demokrasisi yerine —proletarya demokrasisi, çok berrak bir biçimde sömürücüler üzerinde diktatörlük olduğunu ve onların **şiddet ile** bastırılacağını ilan eden demokrasidir— çoğulcu burjuva demokrasisini savunma —"çoğulcu" burjuva demokrasisi, kağıt üzerinde, hiç bir sınıf ve zümre üzerinde diktatörlük olmadığını, herkese demokrasi olduğunu sahtekarca ilan eder, gerçekteyse burjuvazinin işçiler, emekçiler üzerindeki diktatörlüğünün bir biçimidir— konumunda durmaktadır. Dev-Yol oportünizminin tipik özelliklerinden biri, çok bilmiş laf kalabalığı arasında ne demek istediğini gizlemesi, açık tavır takınmaktan kaçınmasıdır. Tartışma içinde Dev-Yol'un daha nerelere gideceği, ne tezler çıkaracağı görülecektir. Dev-Yol hızla Euro-Komünizm-Troçkizm-Modern Revizyonizm kırması bir karmaşayı "teori" haline getirme yönünde ilerlemektedir ve bu yönde ilerledikçe de devrimci konumları da tek tek terketmektedir.

Ortayolcu akımlardan Proleter Dayanışma, Eylül/Ekim 1983 tarihli 17. sayısında "Partiler, seçimler ve yeni demokrasi melekleri" başlıkla yazıda seçimler konusunda tavrını koyuyor. Yazının sonunda tavır şöyle belirleniyor:

> "Burjuvazi içindeki çelişkilerden yararlanmak ile onun peşine takılmak ayrı şeylerdir. Demirel Cunta çelişkisini de. Cunta gidiyor şeklinde göstermek, ya da Demirel'i demokrat ilan etmek, meselenin özünü kavrayamamaktır. Ya da emekçi yığınların, proletaryanın özgücüne güvensizliğin bir ifadesi olarak burjuvazinin kuyruğuna takılmaktır.
>
> Ayrıca reformlar uğruna mücadele bir araç, devrime giden yolda bir araç olarak kavranmamışsa, reformlar araç olmaktan çıkıp amaç olmaya başlarlar. Böyle bir gelişmeye alkış tutmak, hatta başını çekmek, burjuvaziye hizmet, proletaryaya ihanettir. Emekçi yığınların kurtuluşunun yolu devrimdir, demokratik halk devrimidir. Atılan diğer her adım devrime göre şekillenmelidir. Her yerde devrimin propagandası yapılmalı, kurtuluşun devrimle olacağı, tek yolun devrim olduğu söylenmelidir.
>
> 12 Eylül Anayasasının sınırlarını çizdiği, sınırların seçimler ve partiler yasaları ile daha da daraltıldığı bir ortamda tekelci burjuvazi emekçi yığınlara kendi demokrasisini zorla kabul ettirmek istemektedir. Faşizmin kanlı apoletlerinin gölgesi altında, dipçik zoruyla sahnelenen bu zorbalığa karşı devrimcilerin söyleyeceği bir şey vardır; SEÇİMLERE HAYIR, TEK YOL DEVRİM! Kurulacak parlamento, mevcut partiler, 12 Eylül Anayasası, emekçilerin demokrasi mücadelesi uğrunda eğitimlerinde bir platform değildir. Bir araç değildir. Seçimlere evet demek, faşist askeri diktatörlüğün yasallaştırılmasına, şimdiye kadarki tüm uygulamalarına evet demektir.
>
> İçinde bulunduğumuz koşullarda devrimci muhalefetin seçimlere karşı alternatif bir boykot eylemini, seçimleri boykot eylemini örgütleyecek gücü yoktur. Bu aşamada yapılması gereken seçimlerde boş oy, geçersiz oy kullanılmasıdır. Emekçi yığınların aktif olarak faşist askeri cuntaya karşı seçimlerde takınmaları gereken tavır bu olmalıdır."

Bu tavrı oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurlarından ayıran şey, seçimlere karşı tavır belirlenirken, bir yandan objektif şartlar dikkate alınırken, diğer yandan "devrimci muhalefet"in gücünün, sübjektif unsurun da hesap içine dahil edilmesidir. Ki bu tavır doğru bir tavırdır. Bunun yanında, reform/devrim konusunda; Demirel'in demokratlığı konusunda doğru tespitler yapılmaktadır. Bunun yanında yapılan "seçimlere evet demek, faşist askeri diktatörlüğün yasallaştırılmasına, şimdiye kadarki tüm uygulamalarına evet demektir" şeklinde, hemfikir olduğumuz bir tespit yapılmaktadır.

"Seçimlere hayır, tek yol devrim" şiarı da kendini reformizmden ayırma konusunda doğru bir şiardır.

Bütün bunlara rağmen, sorun ne yapılmasına somut cevap vermeye gelince. "Bu aşamada yapılması gereken, boş oy, geçersiz oy kullanılmasıdır. Faşist cuntaya karşı emekçilerin takınması gereken tavır bu olmalıdır" önerisiyle; daha önce söylenen bütün doğrular ayaklar altına alınmakta; pratik öneride AP, CHP ve oportünist-revizyonist cephenin tümü ile birleşilmektedir. Seçimde oy kullanma çağrısının, ne biçimde olursa olsun "seçime evet" demek olduğunu kavramamaktadır. Bu noktada böyle davranmaya tek gerekçe olarak getirilen "güç yok" gerekçesi; bu yanlış tavrın temelini de ele vermektedir. Temel **boykot** tavrını bir tek **aktif boykot**, seçimleri boykotla geçersiz kılma tavrı olarak kavramaktır.

Evet, bu seçimlerde "devrimci muhalefet"in, seçimleri aktif kitle mücadelesiyle geçersiz kılmaya, bu anlamda seçimlere alternatif bir boykot yapmaya gücü yoktur. (Hiçbir dönemde de olmamıştır!) Bırakalım onu, örgütlerin aldığı ağır darbeler sonucu, geçmişte devrimci örgütlerin çevresinde hareket eden kitlelerin önemli bir bölümüne bile devrimci hareket ulaşacak durumda değildir. Yapılan çağrılar esasta her örgütün kendi örgütlü çevresine, ve onun çok dar olarak dışına (Türkiye şartlarında) yapılacak çağrılardır! Peki, hal böyleyse, neden bu çağrıda "oy verin, ama geçersiz verin" çağrısı mümkün de; "seçimlere katılmayın" çağrısı mümkün değil? "Oy verin, geçersiz verin" çağrısı yapmaya —ki esasta yapılan bir propagandadan başka birşey değildir— güç yetiyor da, "Seçime katılmayın" demeye güç mü yetmiyor? Proleter Dayanışma bunu açıklamak zorundadır!

MENŞEVİK "HALK SAVAŞI" ÇIĞIRTKANLARININ 6 KASIM SEÇİMLERİ İLE İLGİLİ TAKTİĞİ: KATILIP BOŞ OY VERME ŞEKLİNDE PASİF BOYKOT — AMA YİNE DE HER KES BİLDİĞİNİ YAPSIN!

****

Halk savaşı çığırtkanlığı konusunda diğer oportünistler ile yarışta şampiyonluğu elinde tutan menşevik Partizancılar, 6 Kasım seçimleri ile ilgili olarak oportünist-revizyonist cephenin bütün diğer unsurları ile birlikte "katılıp boş oy verme" çağrısı yapma noktasında konakladı.

Ama bu noktaya gelmesi ilginç bir gelişme gösterdi; ve bunların getirdiği gerekçeler Lenin'e dayandırılmaya çalışıldığı için üzerinde durulması gereklidir.

Menşevik oportünistler 6 Kasım seçimleri ile ilgili ilk tavırlarını, 12 Eylül ile ilgili olarak çıkardıkları özel sayıda takındılar.

Bu özel sayıda yayınladıkları "Partiler ve seçimler yasası nedir? Tavrımız ne olmalıdır?" başlıklı bir yazıda menşevikler seçimler hakkında şu değerlendirmeyi yaptılar:

> "Bu seçimler, cuntanın belirlediği adayların emekçi kitlelere dayatılmasıdır. İnsanlık dışı uygulamaları resmileştirmenin bir aracı olan faşist Anayasa da aynı şekilde halka süngü zoruyla dayatılmıştı. Anayasaya evet oyu sağlamak için her tür baskı ve zulüm tedbirini alan generaller oylamaya katılmayı zorunlu bir kural haline getirdiler. Aksi davrananlara bir daha oy 'hakkı' vermeme, hapis ve para cezalarına çarptırma kararları çıkarmıştılar. Şimdi aynı şey seçimler için de geçerlidir.
>
> Cuntanın seçim sahtekarlığı neresinden bakılırsa bakılsın baştan sona düzmecedir. Seçilecekler baştan bellidir. Cuntanın onayı olmadan aday olabilmenin dahi mümkün olmadığı bir ortamda kimler arasından ne seçiliyor ki! Seçimi generallerin kendisi yapıyor. Adına seçim denilen nesne ise; cuntanın seçtiği adayların göstermelik olarak 'halk oyuna' sunulması oluyor, o kadar."

6 Kasım seçimlerinin bir oyun, bir sahtekarlık olduğunu menşevikler doğru olarak tespit ediyorlar. Ama bunu tespit etmek için Marksist-Leninist olmaya filan gerek yok. Bu tespiti bugün kendine demokrat diyen Batı Avrupa'daki emperyalist basın bile yapıyor!

Bu sahtekarlık karşısında takınılacak tavır nedir? Esas sorun budur! İşte bu noktada sözü geçen yazıda menşevikler şu düşünceleri savunuyorlar:

> " Boykot taktiği genellikle kitlelerin devrim doğrultusunda çok daha ileri hedeflere yönelik aktif seferberliği şartlarının ve daha ileri mücadele biçimlerinin esas olduğu dönemlerin taktiğidir. Bugün böyle bir taktik temelinde kitleleri aktif olarak harekete geçirmek, içinde bulunulan objektif ve sübjektif koşullardan ötürü mümkün değildir. Kitleler ayrıca, bu taktiğin sonuçlarını da göğüsleyebilecek ve bu doğrultuda harekete geçebilecek durumda değildir. Salt propaganda-ajitasyon için taktik saptanmaz. "

Görüldüğü gibi menşevikler oportünist-revizyonist cephenin bütün diğer unsurları gibi "cin olmadan adam çarpma" pozlarında; sanki yaptıkları çağrıyla geniş kitleleri harekete geçirecek durumda, geniş kitlelere ulaşacak durumdaymış gibi davranıyor; yapacakları çağrının esasta kendi tabanlarına bir çağrı olduğu gerçeğini gözlerden gizliyorlar. "Salt propaganda-ajitasyon için taktik saptanmaz" lafları ardına gizlenerek, kendi tabanlarını Karşı-Devrimin bir bölümünün kuyruğuna takmanın "Marksist-Leninist"(!!!) gerekçelerini arıyorlar. Usta Leninist taktisyen pozlarına bürünen Menşevikler, içinde bulunulan durumun değerlendirmesi ile ilgili olarak da şunları söylüyorlar:

> "Belirleyeceğimiz taktik aynı şekilde içinde bulunduğumuz dönemin özellikleri üzerinde yükselen geri çekilme taktiğinin ortaya koyduğu, güçleri toparlama, kitlelerle bağımızı tesis etme, gerekli düzenlemeleri yapma, daha ileri mücadelelere hazırlık için soluk alma, her alanda hazırlıkları yoğunlaştırma vb. görevlerin güçlendirilmesine de hizmet etmelidir. "

Buradan öğreniyoruz ki, menşeviklerin "dönemin özelliklerine uygun" taktiği, "geri çekilme taktiği"dir!!! Bunu söyleyen **Menşeviklerin** çok değil, bundan iki yıl önce, darbeden bir yıl sonra attığı "halk savaşı", "silahlı mücadele" vb. çığlıklar hala kulaklarımızdadır! "Geri çekilme" taktiği, çok Marksist-Leninist (!!!)

İkinci Konferans çoğunluğu tarafından reddedilmiştir! Ve şimdi o İkinci Konferansın kararlarını hayata geçirmekle yükümlü menşevik Merkez Komitesi hiçbir şey olmamış gibi, oportünistlere özgü bir rahatlık içinde, hiçbir özeleştiri yapmadan, "dönemin özellikleri üzerinde yükselen geri çekilme taktiği" üzerine fetvalar veriyor!

Şubat 1981'de yapılan II.Konferansın menşevik çoğunluğunun aldığı:

"Ve bugün taktik olarak da mücadelenin silahlı biçimleri ön plandadır, yani esastır" (II.Konferans Raporu, s.68) kararı; ikinci konferansın menşevik çoğunluğunun seçtiği menşevik Merkez Komitesinin devrimci örgütlere yazdığı 1.10.1981 tarihli mektupta söylediği:

"Bugün sınıf mücadelesinin en acil talebi, silahlı karşı-devrime karşı silahlı devrimci direnişin örgütlenmesi ve yönetilmesidir. Tüm devrimci teşkilatlar şu basit gerçek üzerinde anlaşabilir ve anlaşmalıdır: Türk hakim sınıfları emperyalist sistemin desteğinde halka karşı her türlü dolaylı mücadele yöntemlerini bir kenara bırakarak salt silahlı temelde topyekün bir saldırıya geçmiştir. Ve bu saldırısını devrimci mücadeleyi bastırana kadar sürdürecektir. Bu saldırı karşısında geri çekilmek ve mücadelenin mevcut şartlarda ancak ve ancak silahlarla sürdürülebileceğini reddetmek bir devrimci teşkilat için ölüm fermanını kendi eliyle imzalamak ve devrimi geçici bir yenilgiye baştan mahkum etmek demektir" (Menşeviklerin "Komünist"i, S.9, s.4/5) sözleri unutulmuştur!!!

Sınıf mücadelesinin kalın duvarlarına çarpan " halk savaşı" ajitasyonu ile doldurulan kafalar, şimdi tornistanın yollarını aramakta; sessizce dünü geçiştirmeye çalışmaktadır.

Şimdi artık "silahlı mücadelenin ön planda, esas olduğu",vb., görevin "silahlı karşı-devrime karşı silahlı devrimci direnişin örgütlenmesi" olduğu tespiti yok. Onun yerine, "güçleri toparlama, kitlelerle bağı tesis etme, gerekli düzenlemeleri yapma, daha ileri mücadelelere hazırlama için soluk alma; her alanda hazırlıkları yoğunlaştırma" görevlerinden söz ediliyor. Ama tabii dün söylenenlerle ilgili ciddi bir özeleştiri yok! Ne gam! Ne de olsa dün dündür... bugün de bugün!

Menşevikler İKK'nun 49. sayısında, kendi "geri çekilme" taktiklerinin haşa(!!) kendi dışındaki oportünistlerin geri çekilme taktiği ile bir olmadığını anlatıyor. Çünkü efendim, "Onların taktiğinin özü reform taktiği" imiş!!! Tencere tavaya "Dibin kara" demiş! Tava "Seninki benden kara" cevabını vermiş! Menşeviklerin, oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurlarının "geri çekilme" taktiğinin özünü "reformist" olarak tespit etmesi doğrudur. Ama bu tespit Menşevikler için de geçerlidir. Onlar da diğer oportünist-revizyonist cephe unsurları ile birlikte bugün "cuntaya karşı mücadele"yi esas alan bir çizgi izlemektedirler. İşte reformist öz budur! Ve bu bütün oportünist-revizyonist cephede ortak noktadır.

Menşevikler 12 Eylül özel sayısında alıntı yaptığımız yazılarında bugünün taktiği üzerine yukarıdaki lafları ettikten sonra, 6 Kasım seçimleri ile ilgili tavırlarını şöyle belirliyorlar:

" Bu ve benzeri daha birçok sebepten ötürü bu seçimlerde taktiğimiz boykot değil. cuntanın seçim şantekarlığını sandıklara boş oy atmakla protesto etmek olmalıdır. Seçim şantekarlığına hayır temelinde izleyeceğimiz bu taktikle, oynanan senaryoyu teşhir edelim. Kitlelerin protestosunu bu doğrultuda örgütleyelim, yükseltelim. "

Söylenenler açık: BOYKOT DEĞİL ... SANDIKLARA BOŞ OY ATARAK PROTESTO! Ve bunlardan sonra konuya ilişkin geniş değerlendirmenin "önümüzdeki İKK sayılarında" yapılacağı ilan ediliyor.

Bunlar söylendikten sonra çıkan Menşeviklerin İKK'sının 49. sayısında yayınlanan "Majestelerinin iktidarı yerine majestelerinin iktidarı" (Metin Toker'in kulakları çınlasın!!! Gerçekten "Marksist-Leninist"(!!!) literatürlarımıza yolgösteriyor!!!) başlıklı başyazıda, ilan edilen geniş değerlendirme yapılıyor.

Sözü geçen "geniş tavır"da önce "Cunta denetiminde oynanan seçim oyununa karşı tavır, içinde bulunduğumuz dönemin taktiğinden ayrı ele alınamaz" ara başlığı altında, yukarıda alıntı yapıp tavır takındığımız "geri çekilme" taktiğinin faziletleri anlatılıyor.

Bu arada devrimci durum konusunda şu ilginç tespitler de yapılıyor:

" Kısaca iktisadi ve siyasi buhran olarak adlandırabileceğimiz devrimci durum, bugün ülkemizde var olmasına rağmen, 12 Eylül öncesi döneme kıyasla daha alt seviyelerdedir. Yani ülkemizde devrim dalgası geri çekilmiş, devrimci durum gerilemiştir. Biz içinde bulunduğumuz objektif durumu gözönünde bulundurarak taktiklerimizi belirlemek zorundayız. Bunlardan ötürü, bugünün objektif koşulları gereği, geri çekilmek gerekir. Yani bugünkü taktiğimiz geri çekilme taktiği olmalıdır."

Yani ülkemizde devrimci durum vardır. Ama gerilemiştir. Devrimci durum vardır, çünkü "iktisadi ve siyasi buhran vardır"! Leninizmin böylesine iğdiş edilmesi gerçekten az görülmüştür. Biz birçok yerde Lenin'in devrimci durum öğretisini, Lenin'den alıntılarla ortaya koyduk. Lenin'in "kısaca devrimci durum" olarak adlandırdığı "iktisadi ve siyasi buhran"dan anladığının, menşeviklerin anladığı biçimdeki, bütün emperyalist ülkelerde, emperyalizme bağımlı bütün ülkelerde istisnasız varolan "normal" "ekonomik ve siyasi kriz" olmadığını; **ülkenin bütün sınıflarını kapsayan; alttaki sınıfları bağımsız tarihi eyleme iten bir "ekonomik ve siyasi kriz" olduğunu** anlattık. Ama anlamak istemeyene davul-zurna azdır! Kitlelerin bağımsız tarihi eylemi bir yana; ekonomik taleplerle bile bir kendiliğinden kitle hareketinin gözlenlenmediği bir ülkede"devrimci durumun varlığı"ndan hem de "Leninist olma" iddiasıyla(!!!) söz etmek, kelimenin tam anlamıyla gariptir. Menşevikler için sorun artık "zevahir"i kurtarmaktır. Onlar için sorun nasıl olup da "devrimci durum vardır" tezlerinin savunulmaya devam edilmesinin, ama buna rağmen "geri çekilme" taktiğini haklı göstermenin mümkün olduğu sorunudur. Formül bulunmuştur: Devrimci durum var, ama gerilemiştir! (Ne kadar geriledi acaba? Ne zamandan itibaren devrimci durum olmaz? Türkiye'de menşeviklerin sözünü ettiği biçimde biçimde iktisadi ve siyasi krizi ortadan kaldırmak imkanı var mıdır? Yoksa, o zaman devrimci durum Türkiye'de sürekli değil midir? Bütün bu sorular menşeviklerden açık, berrak cevap bekleyen sorulardır. Ve onlar bu sorulara cevap vermekten, şeytanın vaftizli sudan korktuğu gibi korkup kaçmaktadırlar.)

Menşevik Partizancılar kıvırtma konusunda T"K"P'nin İşçinin Sesi kanadından Yürükoğlu revizyonisti ile yarışa çıkabilirler!

Menşevik oportünistler daha sonra seçimlerde tavır sorununa nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda şu düşünceleri savunuyorlar:

" Cuntanın seçim oyununun sonucu bellidir diyerek geniş kitlelere sandık başına gitmemeleri için aktif boykot çağrısı yapabilir miyiz?

Burada sorun öncünün sandığa gidip gitmemesi değildir. Onun için ne yapacağı, nasıl hareket edeceği, ne için mücadele ettiği vb. hersey açıktır. Burada eylem çağrısı yapılan ve kulak verilmesi istenen öncü değil, esası ileri kitleler olmak üzere geniş emekçi yığınlardır. Öyleyse sorunu partinin kendisi için değil, kitleler açısından ele almalıyız. Partinin kadroları, yapılacak her türlü çağrıya, verilecek her tür göreve zaten hazırdırlar. Parti için, kadroların iletilecek çağrılar temelinde hareket edip etmeyecekleri sorunu yoktur. Demek ki, sorunu öncünün kendisi içinde ele alamayız. Mesele öncünün insiyatifinde ileri kitlelere dayanarak orta kitleleri seferber etmek, geri kitleleri ilerletmektir. Bunun için öncü, toplumun bütün katmanları içine hangi mesajla gitmelidir. İşin can alıcı noktası buradadır. "

İşte "canalıcı" nokta! "Eylem çağrısı yapılan ve kulak verilmesi istenen öncü değil, esası ileri kitleler olmak üzere geniş emekçi yığınlardır". Sorunu "kitleler açısından ele almak gereklidir"... Bu arada **yığınlara** yapılan çağrıdan yığınların haberi olmamış ... yapılan çağrı **pratikte** ancak kendi çevresine ulaştırılabilmiş ... vs. Bunlar önemli değildir. Önemli olan **yığınlara** (ulaştırma imkanın olmasa da!!!) çağrı yapmaktır! Ve bu çağrıda da "esası ileri kitleler" dense de orta ve geri kitlenin bilinç seviyesini temel almak, katiyen onun bir adım ötesine geçmemektir! Çünkü gerçekten "ileri kitle" temel alınsa, sandığa gitmeme! çağrısı yapılmasının önünde engel yoktur. Kitlenin ileri kesimi (eğer ulaşılsa), şantekarlığı bunca açık olan bir seçimde sandığa gitmeme çağrısı etrafında da toplanabilir. Ama geri ve orta kitlenin "ne de olsa seçim" düşüncesini yıkmak, o kendi tecrübesi ile görüp yaşamadan mümkün değildir. O yüzden onlar sandığa gidecektir.

İşte Marksist-Leninistler bugün bu kitleye ulaşma imkanları olmasa da "taktik" çağrılarında bu kitleyi temel almalıdır! Menşeviklerin laf kalabalığının gerçek anlamı budur! Buna Marksist-Leninist literatürde kitle kuyrukçuluğu denir! "Mesele öncünün insiyatifinde ileri kitlelere dayanarak orta kitleleri seferber etmek, geri kitleleri ilerletmektir" diyor menşevikler!

Bu genel doğrular, bugünün görevleri açısından "Fransız burjuva devrimi 1789'da gerçekleşti", "Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 1917'de gerçekleşti", "İki kere iki 4 eder" tespitleri kadar "değerli" ve sorunu çözücü(!!!) tespitlerdir. Öncünün insiyatifinde iş yapmak için önce öncüyü kazanmak gerekir. Eğer öncü kazanılmadan, öncü kazanılmış gibi davranılırsa, ve günün esas görevi bir yana bırakılırsa, ortaya Leninist taktik adına çıksa çıksa "cin olmadan adam çarpma" taktiği ve de kitle kuyrukçuluğu çıkar.

"Toplumun bütün katmanları içine gitmek"ten söz ediyor menşevikler. Dertleri toplumun bütün katmanları içine hangi mesajla gidileceği. Bizim onlara tavsiyemiz, ayaklarını biraz yere basıp; biraz alçakgönüllü davranmaları. Lenin; çalışmalarının ilk dönemlerinde **bütün** çalışmalarını **işçi sınıfı** içinde yoğunlaştırdıklarını, yoğunlaştırmak **zorunda** olduklarını üzerine basa basa vurguluyor. Bizim işçi sınıfı içindeki gücü sıfırla ifade edilebilir usta Leninist taktisyenlerimiz(!), "6 Kasım seçimlerinde toplumun bütün katmanları içine hangi mesajla gidecekleri" derdine düşmüşler!!! Biz 6 Kasım seçimlerinde gerçek durumun devrimci örgütlerin 6 Kasım seçimleri için yapacakları çağrının esasta kendi tabanlarına yaptıkları bir çağrı haline getirdiğini söylüyoruz. Pratik olarak bu çağrıların ulaşacağı kitle, devrimci örgütlerin etkileri, örgütlülük dereceleri vb. göz önüne alındığında, ileri, devrimci örgütlerle şu veya bu ölçüde teması olan kitledir. Kitlenin geri kesimine örgütlü olarak ulaşabilen kesim, karşı-devrimci kesimdir. Gerçek durum budur. Hal böyle iken, "öncünün toplumun bütün katmanları içine hangi mesajla gideceği" sorusunu tartışmak, ciddiyetten başka herşeydir!

Menşevikler "sorunun öncü ile sınırlı olmadığı"nı göstermek için Lenin'e de dayanmaya çalışıyorlar. Ve Lenin'den şu alıntıyı yapıyorlar:

> "Proletaryanın öncüsü ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı, başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşırdı. Bütün sınıf, büyük yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye karşı hayırhah bir yansızlık tutumu benimseyerek karşıyanı desteklemeleri olanaklığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü savaşa sürmek yalnızca bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların gerçekten böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için yalnızca ajitasyon yetmez. Bunun için yığınların kendi öz siyasi deneyimleri gereklidir."

Bu alıntıya menşeviklerin eklediği yorum şöyle:

> "Burada sorunun yalnızca öncüyle sınırlı olmadığı, çok doğru ve ileri hedefler ve öncünün siyasi deneyimlerini ifade eden ileri taktiğin yetmediği, kitlelerin siyasal deneyiminin önemli olduğu açığa çıkıyor."

İşte Lenin'in iğdiş edilmesi böyle olur. Menşevikler Lenin'in alıntısını yaptıkları yerin birinci cümlesinde "Proletaryanın öncüsü ideolojik olarak kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasa idi başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşırdı" dediğini görmüyorlar; anlamıyorlar. Burada söylenenler açıktır. Lenin burada çok açık bir şekilde, esas olanın öncünün kazanılması olduğunu, **bu olmadan**, başarıya giden yolda bir adım bile atılamayacağını söylüyor. Öncü kazanıldıktan sonra tabii ki görev milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmektir. Ve milyonlarca kitlenin devrimci mevzilere yerleştirilmesi salt ajitasyon ile, salt propaganda ile olmaz; onların "kendi siyasi deneyleri" gereklidir. Lenin böyle koyuyor sorunu. Bizim kakavan taktisyenlerimiz(!) Lenin'den alıntı yaptıkları yerde, bizzat Lenin'in eğer öncü kazanılmadı ise, esas görevin bu olduğunu açıkça ifade ettiğini görmüyor, anlamıyorlar!

Menşevikler daha sonra 6 Kasım seçimleri konusundaki tavırlarını şöyle açıklıyorlar:

> "Elbette ki bu taktik, genellikle ilerlemeci dönemin biçimi olan aktif boykot taktiği olamaz....
>
> İzah etmeye çalıştığımız tüm etmenlerden sonra, tavır elbette ki cunta seçimlerinin protestosu olmalıdır. Seçimlere karşı proletaryanın kitlelere çağrısı PASİF BOYKOTTUR....
>
> Yazımızın birçok yerinde seçimler konusundaki tavrımızın günümüzün taktiği olan geri çekilme taktiğinden ayrı ele alınamayacağını ve alınmaması gerektiğini belirttik. Bugün kitlelerin ruh hali ileri ve militan mücadelelere yatkın değildir. Bizler bu durumu gözönünde bulundurmalı ve yapacağımız çağrıyı sadece ileri kitlelere göre ayarlamamalıyız. Kaldı ki, bugün yapacağımız aktif bir boykot çağrısı, ileri kitleler tarafından dahi hayata geçirilmesi zor olan bir şeydir. Böyle bir çağrı, propaganda ve ajitasyondan öte birşey olamayacaktır. Oysa bugün soruna daha mantıki yaklaşarak, geniş kitleleri harekete geçirebileceğimiz bir durumla karşı karşıyayız.
>
> Bizim bugün pasif boykotun bir biçimi olarak savunduğumuz boş oy verme taktiğinin anlamı şudur.
>
> Biz bugün kitlelere mutlaka sandık başına gidin ve boş oy atın diye bir çağrı yapmıyoruz. Cuntanın çeşitli cezai uygulamalarına rağmen, sandık başına gitmeyenler gitmemelidirler. Ama diğer yandan gerek henüz seçimlerin kurtuluş olmadığını kavramayan ve gerekse de çeşitli baskı ve zorlamalarla sandık başına giden kitlelerin ise boş oy atmasını istiyoruz. Bilinmelidir ki, atılan her boş oy cuntaya, sen de, senin seçimlerin de, senin kurdurduğun partiler de, hepsi boşunadır anlamına gelecektir."

Şimdi burada birkaç nokta üzerinde öncelikle durmak gereklidir.

Birinci olarak bu tavır, özel sayıda ortaya konan tavrın aynen devamı değil, onun revizyondan geçirilmiş şeklidir.

Çünkü özel sayıdaki tavır, aktif boykot/pasif boykot ayrımı yapmadan tavrın "**B O Y K O T D E Ğ İ L**" olduğunu tespit ediyordu.

Şimdi ise tavrın AKTİF BOYKOT DEĞİL, ama **PASİF BOYKOT** olduğunu öğreniyoruz.

Bunun dışında özel sayıda tavır, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek şekilde "Sandıklara boş oy atma" şeklinde bir tavırdı. Şimdi ise protesto tavrının boş oy atma şeklinde olduğu gibi, katılmama şeklinde olabileceği de söyleniyor.

Menşevikler 15 gün ara ile çıkardıkları iki yayında, iki ayrı tavır takınıyorlar. Ama sanki ikinci tavır birinci tavrın genişi imiş gibi davranıyorlar. Bu tavrın ne kadar ciddi(!) bir tavır olduğunun değerlendirilmesini okuyucuya bırakıyoruz.

İkinci olarak "giden gidip boş oy atsın" ve fakat "cezai uygulamalara rağmen sandığa gitmeyenler" gitmesin! şeklinde usta(!!!) (oportünizmin ustalığı!!!) bir taktik; gerçekte herkes bildiğini yapsın(!) şeklinde bir taktiktir. Öncülük, hem de geniş kitlelere öncülük(!!!) etme, onlara bu seçimlerde yolgösterme(!) iddiasıyla ortaya çıkanların, yolgösterme yerine, kendine yolgösterme anlamına gelen böyle bir öneri getirmesi zavallılığın ifadesidir. Komiktir.

Bu tavrın "mantıki" olduğu doğrudur. Sorun bu mantığın ne mantığı olduğudur. Menşevikler, "Soruna 'mantıklı' yaklaşırsak, kitleleri harekete geçirebilecek bir durumla karşı karşıyayız" diyor. Hayır! Geniş kitlelerin, özellikle eski AP ve CHP'nin tabanının, devrimcilerin "taş atıp kolu yorulmadan" bizzat **AP'nin ve CHP'nin eski kadroları tarafından**, boş oy kullanma temelinde harekete geçirilme imkanı, ve ihtimali doğmuştur. Bütün revizyonist-oportünist cephe şimdi bu ihtimal karşısında nasıl olup da kalkması muhtemel trene kendilerinin de binebileceklerinin hesabı içindedir. Hepsi formülü bulmuştur: CHP ve AP tabanının bizzat CHP ve AP tarafından harekete geçirilme ihtimali olan yönde çağrı yapılır. Böylece, kalkması muhtemel trende "güneş altında bir yer" kapılmış olur. Ardından "başarılar" üzerine övgüler düzüp, herkes kendi omuzunu sıvazlayıp, "Heyt, biz neymişiz be!" diyebilir! Menşevikler sadece boş oy verme çağrısı yapmıyor, bunun yanında "sandık başına gitmeyen gitmesin" diyor! Şimdiye kadarki seçimler (en son örnek Anayasa seçimleridir) oy kullanmayan potansiyelin en az %10 olduğunu gösteriyor! (Bunların ezici bölümü apolitik olanlardır) Buna, AP ve CHP'nin propagandası sonucu boş oy verenleri de ekleyin... Okuma-yazması olmadığı için yanlışlıkla geçersiz oy kullananları da ekleyin! İşte bütün bunlar "menşeviklerin" harika(!) taktiği sonucu onların kendi "başarısı" olarak lanse edilebilir potansiyeldir! İşte oportünist menşeviklerin mantığı böyle bir mantıktır.

Biz bunun adına Marksist-Leninist taktik değil, olsa olsa bezirgan hesabı denebileceğini düşünüyoruz. Biz bugün yapılması gerekenin esasında devrimci örgütlerin kendi tabanlarına bir çağrı olan "Seçimlere katılmayın" çağrısı olduğunu düşünüyoruz. Kendini CHP ve AP gibi karşı devrimci partilerden ayırmanın tek yolu; kendi tabanını onların kuyruğuna takmayı engellemenin tek yolu budur. Bu açıktır ki, kendi tabanına "cezai uygulamaları göze alın" çağrısıdır da. Ama devrim "burun kanamadan" olmuyor!

Menşevikler yazının sonunda: "Bilinmelidir ki atılan her boş oy cuntaya, sen de, senin seçimlerin de, senin kurdurduğun partiler de hepsi boşunadır anlamına gelecektir" diyorlar. Burada, verilen her boş oyun bu anlama geleceğinin iddia edilmesi, kelimenin tam anlamıyla saçmadır. Verilen her boş oy,objektif olarak en baştan cuntanın yaptığı **seçimlerin kabulü** demektir. Seçimlerin reddi bir tek şekilde; onu toptan reddetmekle, **boykot** ile, içinde bulunduğumuz şartlarda pasif boykot ile, katılmamak şeklinde mümkündür. **Boş oy vermek için seçime katılmak gerekir.** Bu yüzden boş oyun "cuntanın seçimlerini red" anlamına geleceği palavradır.

Açıktır ki şimdi bütün oportünist-revizyonist cephe kendi tabanına "katıl, boş oy ver" çağrısı yaptığına göre, boş oyların küçük bir bölümü "seçimleri red etme" bilinciyle verilecektir. Ama oportünistlerin marifeti sonucu, yapılan iş ile onun ardında duran bilinç birbiriyle uyum içinde olmayacaktır!

İkinci olarak, verilen her boş oyun "cunta"yı red anlamına geleceği de gerçekle ilgisi olmayan aptalca bir iddiadır. Boş oyların önemli bir bölümü AP, CHP tabanı tarafından verilecektir. Bunların çok önemli bir bölümü **cuntaya değil; cuntanın birtakım uygulamalarına, özellikle de kendilerini hedefleyen birtakım uygulamalarına karşıdır.** Bu anlamda boş oyların çok önemli bir bölümü cuntayı değil, ama onun birtakım uygulamalarını red anlamına gelecektir.

Boş oyların, cuntaya "senin partilerini istemiyoruz" demek anlamına geleceği, yukarıda sayılan şeyler içindeki tek doğrudur. İşte boş oyun gerçek işlevi budur. Biz seçimlere katılıyoruz, ama bu seçimlere katılan partileri seçmiyoruz. Boş oyun gerçek anlamı bu olacaktır! O kadar. Bunun dışındaki her yorum zorlama, gerçeklerle uyuşmayan bir yorumdur.

Eğer hal böyle ise, yani boş oyun gerçek anlamı,"cunta **partilerini** protesto" ise; bu oyların bugünkü somut durumda aynı zamanda eski AP ve CHP'nin şu andaki oyları olduğu, onların gücü hakkında belli bir bilgi vereceği (O da tam bilgi değil, çünkü birçok kişi eski AP ve CHP olsaydı bunlara oy verecekken, şimdi boş oy vermek yerine partiler içinde eski partisine en yakın gördüğüne oy vermeyi tercih edecektir. İlerde "yenisi" (eskisi yeniden) kurulduğunda bu ödünç oyunu geri almak kaydıyla. Ya da hiçbir şekilde seçilmesini istemediği bir partinin esas rakibi olan partiye oy verecektir. Ve bu oyların oranının ne olduğunu bugün tespit etmek için objektif bir ölçüt yoktur. Bu ancak AP ve CHP'nin devamı olan partilerin bugünkü cunta partileri ile **birlikte** girdikleri bir seçimde ortaya çıkacaktır.) anlamına gelir. İşte bütün oportünist-revizyonist cephenin yaptığı budur: Kendi tabanını AP ve CHP gibi karşı-devrimci partilerin kuyruğuna takmak! Bize bu durumda yalnızca oportünist-revizyonist örgütlerin tabanındaki devrimcilere seslenmek kalıyor:

- KARŞI-DEVRİMLE BİRLEŞME ANLAMINA GELEN "TAKTİK"LERİ REDDEDİN !
- OPORTÜNİST-REVİZYONİST ŞEFLERİN PEŞİNDEN GİTMEYİN !
- MARKSİZM-LENİNİZMİN BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIN !

6 KASIM SEÇİMLERİ İLE İLGİLİ OLARAK BİZİM İÇİMİZDEKİ TARTIŞMA

****

6 Kasım seçimleri konusunda yürüyen tartışma bizim içimizde de yansıdı. Biz bu tartışma konusunda da devrimci kamuoyuna bilgi vermeyi de devrimci sorumluluğumuzun gereği sayıyoruz.

6 Kasım seçimleri ile ilgili tartışma içinde bazı yoldaşlar şu görüşleri savundu:

Partimizin seçimler karşısındaki taktiğinin saptanmasında Karşı-Devrimin, Devrimin ve Partimizin içinde bulunduğu durumun doğru bir değerlendirmesini yapmak gerekir.

Bugün kitlelerin içinde bulunduğu durum kesinlikle seçimi boykot taktiğine uygun bir durum değildir. Kitle mücadelesinin bugünkü boyutu böyle bir taktiğin kullanılması boyutundan uzaktır. Karşı-Devrimin amansız terörü emekçilerin mücadelesinin bugün için dizginlenmesine yol açmıştır.

Devrimci durumun olduğu koşullardaki partinin mücadele taktiği ile devrimci durumun olmadığı koşullardaki partinin mücadele taktiği kesinlikle bir ve aynı olamaz. Bu Marksizmin ABC'sidir. 1979'daki koşullarda seçimleri boykot taktiği doğru bir taktik idi, ama bugünkü koşullar için aynı şey geçerli olamaz.

Diğer yandan devrimci durumun olmadığı koşullarda boykot taktiğini savunmak ayrı bir teorik çelişkidir.

Bir başka yanlış anlayışa göre "seçimleri boykot" taktiğinin devrimcilere getireceği yarar sorunudur. Bu propaganda amacıyla kullanılacak temel stratejik sloganlar ile, eylem amacıyla atılan taktik sloganlar arasındaki ayırımı kavramayan anlayışın ürünüdür. Boykot sloganı taktik bir slogandır ve taktik sloganlar ise ,propaganda için değil ,doğrudan eylem için atılırlar.

BP S.8'de Anayasayı boykot sorunuyla ilgili olarak Partizan oportünistleri ile girişilen polemikte Merkez Komitesi bu konudaki yanlış taktiğimizi Partinin içinde bulunduğumuz aşamadaki kitle çizgisine dayandırarak haklı çıkarmaya çalışmaktadır. Bu anlayışa göre parti hiçbir zaman parlamentodan yararlanamaz. Çünkü biz bugün kitlenin ileri kesimine göre bu konuda kendimizi ayarlıyorsak , bu parti inşasının ilk aşamasında bizim hiç seçimlere katılmamamız, ondan yararlanmamamız anlamına gelir. Çünkü ileri kesim parlamentonun ve seçimlerin niteliğini zaten bilmektedir. İkinci aşamada ise, sorun milyonlarca kitlenin yönlendirilmesi sorunu olduğu zaman , yani bu milyonlarca kitle ayaklandığı zaman, zaten kendileri sandıkları kıracak, seçimleri boykot edecektir. Bu durumda da boykota bizim devam etmemiz zorunlu olur. Yani kısaca Merkez Komitesinin mantığına göre biz asla parlamentodan vb. yararlanamayız.

Görüşümüze göre partimiz 6 Kasım seçimlerinin içyüzünü çok yoğun bir çalışma ile kitlelere anlatmalı ve kitlelerin içinde bulundukları duruma en uygun olan, büyük ölçüde uygulanabilirliği olan , katılıp boş oy verme çağrısında bulunmalıdır. Bu durumda yığınların cuntadan ve onun kukla partilerinden birşey beklemediğini somut olarak görebilmek ve geniş bir kamuoyu yaratmak mümkün olacaktır.

Biz yazının içinde 6 Kasım'da neden hangi tavrın takınılması gerektiğini gerekçeleri ile ortaya koyduk. Bu yüzden buradaki görüşler üzerinde kısaca durmayı gerekli görüyoruz.

- Bu görüşleri savunan yoldaşlar , birinci olarak, seçimlere karşı tavrın saptanmasında; partinin içinde bulunduğu durum; içinde bulunduğumuz anda esas görevler vb. gözönünde bulundurmuyorlar. Tavrın saptanmasında kıstasları, "kitlelerin içinde bulunduğu durum"dur. Bu noktada yoldaşların tavrı, oportünist-revizyonist cephedeki birçok unsurun tavrıyla birleşmektedir.

- Bu görüşleri savunan yoldaşlar boykot taktiğini yalnızca aktif boykot olarak kavrıyorlar. Seçimlere katılmama şeklinde pasif bir boykotun olabileceğini görmüyorlar. (Bu bağıntıda, 1979 şartlarında Lenin'in ,Stalin'in, Rusya bolşeviklerinin anladığı anlamda bir boykotun olmadığını: o dönemde uygulanan boykotun doğru olduğu düşüncesinin bizim için sorun olduğunu belirtmek istiyoruz.)

- Devrimci durumun olmadığı koşullarda "boykot" taktiğini savunmanın ayrı bir teorik çelişme olduğu düşüncesi, boykot taktiği ancak ve yalnız aktif boykot olarak kavranırsa doğrudur. Kaldı ki, her **devrimci durumda** da aktif boykotun doğru taktik olmadığı da olgudur. Örneğin 1912'de Rusya'da devrimci durum, ortaya çıkmaya

başlayan bir devrimci durum vardı; ama Bolşevikler buna rağmen seçimlere katılmışlardır. 1917 Ekim devriminin az öncesinde Bolşevikler "Kurucu Meclis" seçimlerine katılmışlardır. Ekim devriminin hemen ertesinde de katılmışlardır. Vb. Boykot taktiği, Lenin ve Stalin'in uygulamaları, anladıkları anlamda ancak sözkonusu seçimleri doğrudan devrimci yol ile engelleme imkanı olduğu, seçimin konusu olan kurumu dağıtma imkanı olduğu zaman doğru bir taktiktir.

Ж Temel stratejik sloganların propaganda sloganları; taktik sloganların eylem sloganları olduğu tespiti Leninist bir tespit değildir. Sloganlar propaganda sloganı, ajitasyon sloganı, eylem sloganı ve direktif şeklinde ayrılır. Ve bugün propaganda sloganı olan bir slogan hiç değişmeden bir başka ortamda ajitasyon sloganı, eylem sloganı, direktif haline dönüşür.

Bizim bugün dışta çalışmamızın esas biçimi propagandadır. Bu anlamda sloganlarımızın çok önemli bir bölümü propaganda sloganlarıdır. Bizim " seçimlere katılmama" şeklindeki sloganımız bugün sadece ulaştığımız çok dar bir çevre açısından direktiftir. Örgütlü kesim için direktiftir. Bunun ötesi için bu slogan bir propaganda sloganıdır.

Ж Biz Partizan oportünistleriyle girdiğimiz polemikte, Anayasa konusunda tavrımızı yalnızca partinin içinde bulunduğu inşa aşamasındaki kitle çizgisine dayandırmadık. Buna da dayandırdık, ve bu doğrudur.

Ж Parti inşasının birinci aşaması boyunca hiç seçimlere katılmayacağımız şeklinde bir anlayışımız yoktur. Parti inşasının birinci aşaması, içinde bulunduğumuz şartlarda oldukça uzun bir süreci alacak bir aşamadır. Bu aşamanın sonlarında durumumuz, şimdiye göre değişik olacaktır. Bunun dışında, kitle hareketlerinin durumu da şimdiki gibi kalmayacaktır. Şartlar gerektirdiği, bizim gerçekten kitlenin bir bölümüne ulaşma imkanımızın olduğu; onu harekete geçirme durumumuzun olduğu; kendi propagandamız temelinde kendi adaylarımız ile seçime katılma imkanımızın olduğu ve bu durumda; eğer kitleler seçimin konusu olan kurumu dağıtmaya, veya dağıtılmasına izin vermeye hazır değilse, birinci aşama tamamlanmadan da seçime katılmamız mümkündür.

Ж İkinci aşamanın "milyonlarca kitlenin ayaklandığı" aşama olarak adlandırılması; "milyonlarca kitlenin yönlendirilmesi" ile "milyonlarca kitlenin ayaklanması"nın eşitlenmesi Leninist değildir. SBKP(B) 1905'den itibaren Parti inşasının ikinci aşaması içindedir (1917 Ekim Devrimine kadar). Bu 12 yıllık dönem içinde milyonlarca kitlenin ayaklandığı dönemler olduğu gibi, kitle hareketlerinin hemen hemen sıfıra düştüğü, Karşı-Devrimin en azgın biçimi ile kolgezdiği dönemler de olmuştur. Ama o dönemlerde de parti "milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yaklaştırmak" esas görevi ile karşı karşıya idi.

Bu sebeplerden "Merkez Komitesinin mantığına göre bizim asla parlamentodan yararlanamayacağımız"şeklindeki tez ayakları havada bir tezdir. Merkez Komitesine ait olmayan düşünceler, Merkez Komitesine aitmiş gibi gösterilerek inşa edilmiş bir tezdir.

Ж "Kitlelere" çok yoğun çalışma ile 6 Kasım seçimlerinin içyüzünü anlatma isteği olumlu, ve fakat gerçek durumla uyuşmayan bir istektir. Biz gerçekçi olarak 6 Kasım seçimlerinde yapabileceğimiz ne ise onu tespit etmeliyiz. Kitlelere değil, ama geniş anlamı ile kitlenin en ileri örgütlü kesiminin ulaşabildiğimiz çok küçük bir bölümüne 6 Kasım seçimleri ile ilgili tavrımızı ulaştırabiliriz ve ulaştırmalıyız! Onlara doğrunun ne olduğunu anlatmalıyız! Görev budur.

Ж "Kitlelerin içinde bulundukları duruma en uygun","büyük ölçüde uygulanabilirliği olan" "katılıp boş oy verme" çağrısının yapılmasını önermek; objektif olarak kitle kuyrukçuluğu, ve bizim kendi örgütlü tabanımızı CHP ve AP'nin kuyruğuna takma önerisidir. Burada bütün oportünist-revizyonist cephenin ortak bir hatasına saplanılmış, "ulaşabildiğimiz" ve bugün mutlaka ulaşmamız gereken kitle açısından değil, geniş kitleler açısından soruna yaklaşılmıştır.

Parti içindeki tartışmada bazı yoldaşlarımız da 6 Kasım seçimleri ile ilgili olarak, seçimlerin niteliğini vb. açıklayan genel bir teşhir bildirisinin çıkarılması gerektiğini, ve fakat bu bildiride "katıl" veya "katılma" şeklinde bir çağrı yapılmaması gerektiğini savundular. Gerekçeleri, "katıl" çağrısının genel çağrı olarak Karşı-Devrimin bir bölümüyle birleştiği için yanlış olduğu; "katılma" çağrısının ise örgütlü yoldaşlara direktif olarak ele alındığında onların hakim sınıflara teşhir edilmeleri sonucunu getireceği, bunun uzun vade açısından yanlış olduğu görüşünü savundular.

Hakim sınıflara teşhir etme gerekçesi, üzerinde ciddiyetle durulması gereken bir gerekçedir. Ancak Türkiye de benzer şartlar altında yapılan Anayasa oylaması en az 1 milyon üzerinde seçmenin kendiliğinden seçimlere katılmadığını göstermiştir. Bu durumda **teşhir** çok özel somut durumlar dışında "örgüt mensubu" olduğunu göstermek şeklinde bir teşhir olmayacaktır. (Tek tek kişilerin somut özel durumda böyle bir teşhiri imkanı olduğunda— genel çağrı dışında bu kişilere özel direktif verilmesini bu genel direktif-çağrı engellemez.)

Genel teşhir yapma, ve fakat bu teşhirin sonucu şu ya da bu yönde tavır takınmama, 6 Kasım seçimleri somutunda Komünizmi değil, oportünizmi güçlendirir.

İşte içimizdeki tartışmada ortaya çıkan sorunlarda çatışan görüşler bunlar olmuştur!

İ. Kaner
1.11.1983

AÇIKLAMA:

Bolşevik Partizan'da çıkan yazıların bir bölümü imzasız; bir bölümü imzalı yayınlanmaktadır. İmzasız yayınlanan yazılar Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun görüşerek karara bağladığı, Yazı Kurulunun siyasi sorumluluğunu taşıdığı yazılardır.
Kişi imzası ile yayınlanan yazıların siyasi sorumluluğu o imzanın sahibine; herhangi bir hücre, komite vs. imzası ile yayınlanan yazının siyasi sorumluluğu o imzanın sahibi olan hücre, komite, vb.nde çalışan yoldaşlara aittir.
Yazı Kurulu her yazı hakkında tavır takınmayı gerekli görmemektedir.

Oportünist-Revizyonist Cepheden Yeni Birlik Açıklaması Üzerine

OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHE İÇİNDEKİ DEVRİMCİ ÖRGÜTLER GİDEREK ARTAN BİR HIZLA DEVRİMCİ KONUMLARI TERKEDİYOR

TKP/ML (B) MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI:

Eylül ayı içinde oportünist-revizyonist cephenin "somut talepler doğrultusunda belli eylem rin organize edilmesi" için "geçici bir irtibat komitesi oluşturulduğu"nu açıklayan bir du ru yayınlandı. Duyuru şöyle:

Bugün ülkemizde askeri faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir. Halklarımızın en temel hak ve özgürlükleri gaspedilmiş, in-
sanca yaşama koşulları ortadan kaldırılmıştır. İşkence ve terör günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir.
"Demokrasiye geçiş" adı altında, generaller faşizmi geliştirmeye ve oturtmaya çalışmaktadırlar ve bölgede savaş hazırlığı i-
çindedirler. Kürt ulusuna yönelik imha planları yapılmaktadır. Bizler, aşağıda imzaları bulunan örgütler, aramızdaki temel ay-
rılıkların bilincinde olarak faşist cuntaya karşı üzerinde anlaşacağımız somut hedefler doğrultusunda güçlerimizin ortak sefer-
ber edilmesi gerektiğine inanıyoruz.
Başta en geniş siyasi hak ve özgürlüklerimiz olmak üzere idam, işkence ve katliamlara karşı daha iyi yaşam koşulları uğruna
mücadeleyi kaçınılmaz bir görev bilmekteyiz. Özellikle özgürlük ve bağımsızlık uğruna savaşan Kürt ulusuna yönelik baskı ve
katliamlara ve bölgedeki savaş kışkırtıcılığına karşı çıkmayı önemli bir görev olarak görmekteyiz.
Bugün cuntanın çeşitli uygulamalarına karşı (idam, işkence vs.) gündeme gelen somut talepler doğrultusunda belli eylemle-
rin organize edilme ve bu eylemler doğrultusunda gerekli koordinasyonun yapılması tüm grupların ortak istemidir.
Temel birlik anlayışlarından ayrı olarak ve bu konuda geliştirilecek çabaların dışında kendi aramızda belli aralarla toplantı-
lar yapmayı, bu toplantılarda cuntaya karşı yapılabilecek somut işleri konuşmayı ve tartışmayı, tek tek eylemlerde ortak tavır
almayı doğru buluyoruz. Bu nedenle tüm örgütler arası oluşturulan koordinasyona ve düzenlenebilecek eylemlere tüm diğer
devrimci, demokratik güçlerin katılmasını istiyoruz. Bu amaçla örgütler arası irtibat sağlamak, gündeme gelecek somut sorunlar
konusunda eylembirliklerini düzenlemek için bir geçici irtibat komitesi oluşturulmuştur. Oluşturulan geçici irtibat komitesi,
hayata geçirilmesi, planlanacak eylemlerin ve sorunların gündemegelmesiyle işlerlik kazanacaktır. Bu nedenle gündeme gelecek
eylemlerin çerçevesini çizme, prensiplerini belirlemenin organı değildir.
Yapılan toplantıda ortaya çıkan farklı temel eğilimler doğrultusunda kalıcı ve uzun vaadeli bir birliktelik yaratma çabaları
ise sürecektir.
Bu nedenle toplantıya katılan örgütler, tarihi sonra bildirmek üzere tüm örgütleri birlik sorunlarını görüşmeye (cephe, güç ve
eylem birliği) ve faşist diktatörlüğe karşı yapılacak somut işleri tartışmaya çağırmaktadırlar.

Bu duyurunun altına imza atan örgütler ise şunlar: Devrimci Yol, Emeğin Birliği, Emekçi, İşçinin Sesi, Kawa, KUK, Mayıs, PKK, SVP, THKP-C Acilciler, THKP-C HDÖ Yurtdışı, TKEP, TKP(B), TKP/ML, TSİP.

Duyurunun altına ayrıca "Rızgari hazırlanan metine katılmamaktadır, fakat eylemlere katılacaktır. TİP gözlemci olarak katılmıştır" notu düşülmüş.

İmzalayan örgütler incelendiğinde görülen, daha önce bir platform temelinde birleşip "cephe" oluşturduklarını ilan eden, "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi"ni oluşturan gruplarla birlikte Kawa, KUK, Mayıs, TKP(B), TKP ML ve TSİP'in "duyuru"ya imza attıklarıdır.

Yani oportünist-revizyonist cephe ;daha önce kurulan FKBDC'ne göre daha **geniş** bir biçimde, FKBDC'nin devrimci olmayan platformundan daha da geri bir **asgari müşterek** temelinde birleşme yönünde yeni bir adım atmıştır.

Bu adım bir yanı ile FKBDC girişiminin iflasının pratik olarak tespitidir. **Faşizme karşı olan bütün güçleri** birleştirme iddiasıyla ortaya çıkan bu girişim gerçekte; faşizme karşı olan değil, ama **cuntaya karşı** olan güçlerin **bile** tümünü biraraya getirmemiş; devrimci, anti-emperyalist bir nitelik taşımayan bir platform temelinde (FKBDC'nin platformunun değerlendirilmesi için bkz. BP 16/6) hala devrimci bir nitelik taşıyan bazı örgütlerle (mesela Devrimci Yol); devrimci olmayan, Rus sosyal emperyalizminin propagandacılığını yapan sosyal-faşist nitelikte örgütleri (İşçinin Sesi); ve bizim hakkında kesin bir değerlendirmemiz olmayan birtakım örgütleri (Emekçi, SVP, vb) yanyana getirmiştir. Şimdi bu cephenin unsurlarının kendi "cephe"leri dışında yeni bir birlik türü aramaları, onların "faşizme karşı olan tüm güçleri" birleştirme iddiasının patlamış bir balon olduğunun onlar tarafından teslimi anlamına gelmektedir. Bunun başka türlü olması da mümkün değildir. Faydacı, ilkesiz temeller üzerine kurulan birliklerin "anti-faşist cephe" olması ancak kağıt üzerinde mümkündür.

Duyuru ile ilan edilen adım, diğer yanı ile özellikle TKP/ML (Menşevikler); Kawa; Mayıs gibi sosyal-emperyalizme karşı da olduğunu söyleyen; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı olduğunu ilan eden ; ve evet Marksist-Leninist olduğunu iddia eden örgüt ve siyasi yoğunlukların devrimci konumları giderek artan bir hızla terk ettiklerini; birlik sorununa devrim perspektifiyle yaklaşmadıklarını; soruna salt "cuntaya karşı mücadele" adına yaklaştıklarını bir kez daha göstermektedir. Sosyal-emperyalizme de karşı olduğunu ilan eden bu güçler, TSİP gibi, TKP'nin İşçinin Sesi kanadı gibi Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığı konusunda birbiriyle yarışan partilerle; Emeğin Bir-

liği, PKK gibi Rus sosyal-emperyalizminin açık propagandacıları ile **birlikte** "somut talepler doğrultusunda belli eylemler organize etme"de bir sakınca görmemektedirler. Bu yenilgi karşısında paniğe kapılmanın; devrim perspektifini gözardı etmenin, "somut talepler" adı altında ileri sürülen reformist taleplerin elde edilebilmesi için şeytanla bile işbirliğine hazır olmanın; reformlar için mücadeleyi devrim mücadelesinin bir yan ürünü olarak görmemenin, kısaca **reformizmin** açık ifadesidir.

Her biri kendine devrimci, sosyalist, komünist diyen örgütlerin üzerinde birleştikleri bu ibret belgesini kısaca da olsa incelemek; özellikle bu çağrıya imza atan **devrimci** örgütlerin bugün geldikleri yerin tespit edilmesi açısından yararlı olacaktır.

Duyurunun girişinde bir durum değerlendirmesi yapılıyor. Şöyle deniyor:

"Bugün ülkemizde askeri faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir."

Burada yapılan durum tespiti gerçekte 12 Eylül öncesi Türkiye'sindeki durumu gözlerden gizleyen; onu şirin gösteren, objektif olarak 12 Eylül öncesi durumu savunan bir tespittir. Bugün ülkemizde askeri faşist bir diktatörlük hüküm sürdüğü doğrudur. Bu ne kadar doğruysa, 12 Eylül öncesinde de ülkemizde üstü parlamenter demokrasi maskesiyle örtülü faşist diktatörlük hüküm sürdüğü olgu idi. Bunun tespiti, bu cümleden sonra gelen açıklamalar açısından önemlidir. Çünkü hemen ardından gelen cümlelerde "halklarımızın en temel hak ve özgürlüklerinin gaspedilmiş, insanca yaşama koşullarının ortadan kaldırılmış" olduğu, "işkence ve terörün günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası haline gelmiş olduğu" söyleniyor. Bütün bu olgular sanki yalnızca **bugünün**, ya da 12 Eylül sonrasının olgularıymış gibi konuyor. Ama gerçek durum bu değildir. "Halklarımızın en temel hak ve özgürlükleri" 12 Eylül sonrasında değil, öncesinde de gaspedilmişti. Bütün cumhuriyet tarihi bu gaspedilme üzerine kurulmuştur. "İnsanca yaşama koşulları" işçiler ve emekçi halk açısından hiçbir dönemde olmamıştır. "İşkence ve terör" komprador patron ağa düzeninin her zamanki yolarkadaşı olmuştur. 12 Eylül sonrasında bütün bu konularda 12 Eylül öncesine göre **köklü** bir değişiklik olmamıştır. Olan, "hakların gaspedilme" olayının gizli-kapalı değil, açıkça yapılmasıdır, vs. Sorunu böyle koymayanlar, "12 Eylül rejimine karşı"; yine hakim sınıfların faşist diktatörlüklerinin bir biçimi olan 12 Eylül öncesi durumu objektif olarak savunma konumundadırlar.

Burada kuşkusuz "Bu çağrıyı imzalayan güçler bugünün değerlendirmesinde birleşiyorlar. Dün konusunda ayrılıyorlar. Çağrı birlik noktalarını öne çıkarıyor" gerekçesi getirilebilir. O zaman bizim bu çağrıya imza atanlara sorumuz: "Bu birinci bölüm konusunda düştüğünüz şerh nerededir?" olacaktır! "Bu çağrıyı başka türlü formüle etmek için verdiğiniz mücadelenin belgeleri nerededir?" olacaktır!

Ardından gelen paragraf şöyle:

"'Demokrasiye geçiş' adı altında, generaller faşizmi geliştirmeye ve oturtmaya çalışmaktadırlar ve bölgede savaş hazırlığı içindedirler. Kürt ulusuna yönelik imha planları yapılmaktadır. Bizler, aşağıda imzaları bulunan örgütler, aramızdaki temel ayrılıkların bilincinde olarak faşist cuntaya karşı üzerinde anlaşacağımız somut hedefler doğrultusunda güçlerimizin ortak seferber edilmesi gerektiğine inanıyoruz."

Önce "generallerin faşizmi geliştirmeye , oturtmaya çalıştıkları" tezi üzerinde duralım. Burada birinci olarak "generaller" kendi başlarına, şu veya bu sınıftan kopuk, onların dışında ayrı bir kategori olarak ele alınıp, onların hangi sınıfın ya da sınıfların çıkarlarının savunucusu olduğu sorunu geçiştiriliyor. Sorun sınıfsal temeline oturtulmadığı için, bu "generaller"in emperyalizmle bağı gözlerden kaybediliveriyor. Generallerin ya da bugünkü askeri faşist cuntanın; emperyalizmin uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının çıkarlarını koruduğu tespiti yapılmaya kalksa; bu çağrıyı imzalamada birleşen oportünist-revizyonist koalisyonunun üyelerinin herbirinin bir başka köşeye gideceği açıktır. O halde çare: "Generaller" her türlü sınıftan bağımsız bir kategori olarak ele alınır. Mesele çözülür! Çözülür ya; bu "çözüm"ün Marksizm-Leninizmde adına "ilke pazarlığı" ve oportünizm denir!

İkinci olarak "faşizmin geliştirilmeye ve oturtulmaya çalışıldığı" tespiti var. Geliştirilmeye lafı üzerine tartışılabilir. Ama "oturtma" ne oluyor? Bunun Türkiye'de faşizmin aslında olmadığı, devletin faşist olmadığı , ve fakat şimdi generallerin bunu yapmaya çalıştığından başka anlamı var mı? Olabilir mi? Türkçe okuma-yazma bilenler için bunun başka anlamı olmadığı, olamayacağı açıktır! O zaman özellikle Menşeviklere sormak lazım: Sizler İbrahim Kaypakkaya'yı nasıl savunuyorsunuz ? Sizler 12 Eylül öncesindeki diktatörlüğün faşist olduğu yönündeki tespitlerinize rağmen, bu çağrıya nasıl imza atıyorsunuz ?

Devrimci konumların tek tek ve giderek artan bir hızla nasıl terkedildiğine açık bir örnektir bu!

Ardından "generaller"in "bölgede savaş hazırlığı içinde" oldukları söyleniyor! İşte savaş hazırlığının revizyonistlere göre kaynağı: Generaller! Bu generallerden de kasdettikleri aslında beş general, beş cunta şefidir. Savaş hazırlığını bu beş generalle sınırlamak —isterseniz tüm generalleri alıp 300 general deyin!— **Türk faşist hakim sınıflarının emperyalizmin desteğinde**

ve güdümünde savaşa hazırlandığını,yer yer savaş yürüttüğünü gözlerden gizlemektir. Savaş hazırlıklarını birkaç savaş delisi manyağa bağlayıp, savaşın gerçek kaynağını, emperyalizmi, ülkemizde faşist hakim sınıfları gözlerden gizlemek revizyonizmin öteden beri yaptığı şeydir.

Ardından "**örgütlerin** aralarındaki temel ayrılıkların bilincinde" oldukları belirtiliyor. Belirtiliyor ya, bunların ne olduğu konusunda okuyucuya nedense birşey söylenmiyor. Söylenmeye kalkılsa; mesela efendim Menşeviklerin Rusya'yı sosyal emperyalist bir devlet; TSİP'i Rus sosyal emperyalizminin uşağı karşı-devrimci, sosyal faşist bir parti olarak değerlendirdiği söylense, ona soran çıkabilir:"Siz ne biçim adamsınız! Faşizmin bir bölümü ile diğer bölümüne karşı ittifak kurulur mu?" diyen olabilir!!! O zaman da menşevikler çok zor duruma düşebilirler.

Söylenmeye kalkılsa; mesela efendim TSİP'in; mesela Menşevikleri "Maocu bozkurtlar" içinde ele aldığı; ve onları devrimin önünde engel gördüğü söylense, onlara da soran çıkabilir! Onun için **ayrılıkların** bilincinde olduğunun söylenmesi, ne şişi ne kebabı yakması açısından herkesin imzalayabileceği bir ifadedir! Böylece birlik de kurulmuş olur! Bütün oportünistler de bu ifadeye dayanıp tabanlarında "ayrılıkların bilincinde" olduklarını söyleyip, avunmak isteğinde olanı avutabilirler.

Ardından bütün duyuruya damgayı basan anlayış çıkıyor ortaya! Bütün bu lastikli formülasyonlar birlik sağlamak için. Birlik ne için, neye karşı sorusuna hep beraber verilen cevap:

"**Faşist cuntaya karşı** üzerinde anlaşacağımız somut hedefler doğrultusunda güçlerin ortak seferber edilmesi"!!!

İşte öz budur. Bu **duyuruyu** imzalayanlar için genel olarak emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadele; Türkiye'de hakim sınıfların faşist devletine karşı mücadele vb. sözkonusu değildir bu duyuruda. Bu duyuruya imza atanların duyurudaki tek derdi, "faşist cuntaya karşı olmak"tır! Devrimci olmayan örgütler açısından anlaşılır birşeydir, normaldir. Ama devrimci olan örgütler açısından bunun hoşgörülür hiçbir yanı yoktur. Çünkü buradaki anlayış bütünüyle cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören bir anlayıştır. Devrimi unutan, cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele almayan bir anlayıştır. Duyuruda **devrimden** söz bile edilmemesi reformizmin batağında ilerlemenin —devrimci olan örgütler açısından söylüyoruz— ne boyutlara vardığının somut ifadesidir.

Ardından "en geniş siyasi hak ve özgürlükler için", "idam, işkence ve katliamlara karşı çıkma", "bölgedeki savaş kışkırtıcılığına karşı çıkma" için mücadele edileceği söyleniyor. Bütün buradaki "somut" mücadele talepleri, işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesinin bir parçası ve ona tabi olarak ele alınmadıkça, verileceği söylenen mücadele devrimci değil reformist mücadeledir.

Ardından yine "cuntanın uygulamalarına karşı" somut talepler doğrultusunda belli eylemler yapmanın "tüm grupların ortak isteği" olduğu tespit ediliyor. Sorun yine "cunta", "cuntanın uygulamaları"!!! Bugün cuntanın faşist uygulamalarına karşı mücadele etmek her devrimcinin görevidir. Ama bu **mücadele**, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmadıkça, verilen mücadele, sadece cuntanın yerine hakim sınıfların başka bir faşist diktatörlük biçimini "kazanma" mücadelesi olacaktır!

Ardından yine "cuntaya karşı yapılabilecek işleri konuşmayı ve tartışmayı ve tek tek eylemlerde ortak tavır almayı" sağlamak için "örgütler arası bir koordinasyona" tüm örgütlerin katılması isteniyor.

Bizim kendisinin cuntaya karşı olduğunu söyleyen **bütün** güçlerle birlikte cuntaya karşı mücadele diye bir sorunumuz yoktur.

Biz bugün kesinlikle cuntaya karşı **karşı devrimci** muhalefet ile birlikte, "cuntaya karşı mücadele"ye yokuz!

Bugünkü görevler ve güç dengesi gözönüne alındığında, cuntaya karşı, **karşı devrimcilerle** girişilecek her "ittifak"ın, eylembirliğinin, vb. bu karşı-devrimci güçlere yarayacağını; anti-faşist muhalefet potansiyelinin cunta-dışı faşistlerin kuyruğuna takılmasına hizmet edeceğini düşünüyoruz.

Bu düşüncelerden yola çıkarak biz **bugün** kesinlikle Rus sosyal emperyalizminin açık uşaklığı konusunda yarışan TSİP, TKP, TİP gibi partilerle eylembirliğine yokuz. Biz "cuntaya karşı" mücadele adına CHP'nin, AP'nin kuyruğuna takılmaya yokuz!

Biz de "örgütler arası irtibatı sağlamak" "somut taleplerle ilgili eylemleri ortak düzenlemeye çalışmak" vb. için bir irtibat komitesi oluşturulmasından yanayız. Ama bizim kurulmasını istediğimiz irtibat komitesi **devrimci örgütlerin** irtibat komitesidir. Bizim çağrımız somut olarak anti-sosyal-emperyalist olduklarını da söyleyen HK, DHB, Menşevikler, Kawa, Mayıs gibi örgüt ve siyasi yoğunluklara; Dev-Yol, Dev-Sol gibi ideolojik olarak kendini Rus sosyal emperyalizminden ayırmayan ve fakat onunla şu an pratikte birleşmemiş olan, faşist Türk devleti karşısındaki konumları ile ise hala devrimci konumda olan (ne yazık ki giderek bundan uzaklaşan) örgütleredir! Biz bu çağrıyı 1982 Haziran'ında devrimci kamuoyu önünde yaptık! Yine tekrarlıyoruz!

DEVRİMCİ ÖRGÜTLER! ELİNİZİ, CUNTAYA KARŞI

MÜCADELE ADINA, KARŞI - DEVRİMCİLERE UZATMAKTAN VAZGEÇİN ! DEVRİMCİLERİN, DEVRİMCİ BİR PLATFORM VE PROPAGANDA-AJİTASYON SERBESTLİĞİ TEMELİNDE EYLEMBİRLİĞİNİ SAVUNUN !

Devrimci örgütlerin tabanındaki devrimciler !

ÖRGÜTLERİNİZİN REFORMİZMİN BATAĞINA GİTMESİNİN SORUMLUSU OPORTÜNİST ÇİZGİDİR ! EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE, OPORTÜNİZME KARŞI MÜCADELE İLE BİRLEŞTİRİLMEDİKÇE BİR SAHTEKARLIKTIR! OPORTÜNİZME KARŞI MÜCADELEYE ATILIN! MARKSİZM-LENİNİZMİN BAYRAĞI ALTINDA BİRLEŞİN!

28.10.1983

****

MENŞEVİKLERİN DEHŞETENGİZ BAŞARISI ÜZERİNE

****

Yukarıda kısaca tavır takındığımız "duyuru"yla ilgili olarak Menşevikler İşçi Köylü Kurtuluşu'nun 12 Eylül özel sayısında tavır takındılar. Bu tavırda Menşeviklerin cephe konusundaki görüşlerinin sağlamlığı, vb. hakkında atılan palavralar yanında, "geçici irtibat komitesi kurulması" önerisinin kendilerinden geldiğini, kabul edildiğini de anlatıp şöyle diyorlar:

"Partimiz toplantıda faşist cuntanın çeşitli uygulamalarına karşı tek tek eylemlerde somut talepler çerçevesinde **en geniş güçleri** harekete geçirmek amacıyla tamamiyle teknik bir araç olan geçici irtibat komitesi oluşturulmasını önerdi. Çeşitli somut talepler üzerinde gelişecek eylemlerde merkezi düzeyde tavır takınmak ve anında harekete geçebilmek için böyle bir komite bizce önemlidir. Neticede önerimiz diğer siyasetlerce de benimsendi ve karar olarak çıktı. İşte toplantıda çıkan tek sonuç budur."

Önce burada yine bütün sorunun "cuntanın çeşitli uygulamaları" olduğunu, devrim perspektifinin bu somut bağıntıda Menşeviklerde de olmadığını tespit etmek gereklidir.

İkinci olarak bunun tabii sonucu olarak, amaç artık cuntaya karşı en geniş **devrimci** güçleri değil, genel olarak "en geniş güçleri" birleştirmek haline gelmiştir.

Üçüncü olarak, Menşevikler "çeşitli somut talepler üzerine gelişecek eylemlerde merkezi düzeyde tavır takınabilmek" vb. için "irtibat komitesinin önemli olduğu" tespitini yapıyor. Bu tespit onlar açısından yeni bir tespittir!

Devrimci güçler arasında irtibat sağlanması için düzenli aralıklarla toplanan bir "irtibat komitesi" kurulması önerisi bundan çok daha önce, önce DHB tarafından getirilmiş, ardından da bizim tarafımızdan da savunulmuştur.

Biz Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesinin platformunu eleştirdiğimiz ve Haziran 1982'de devrimci kamuoyuna da sunduğumuz yazıda, propaganda-ajitasyonda serbestlik ilkesi temelinde yapılacak eylembirlikleri yanında şu öneriyi de yapıyorduk:

"Biz ikinci olarak sizlere yurtdışında daimi-düzenli toplantı sistemini önermekteyiz. Bu devrimci örgütlerin temsilcilerinin düzenli aralıklarla biraraya geldiği, birbirleriyle çeşitli eylemler üzerine konuştuğu, tartıştığı, bilgi aldığı, vb. bir toplantı olacaktır. Bu bugün gerçekleşebilecek olan çok somut ve yararlı bir tekliftir. (Bu teklif geçen yıl DHB'den geldi)." (BP 16/6, s.36)

Bu öneriyi somut olarak yaptığımız örgütlerden; bu arada Menşeviklerden de bir yıl bu öneri hakkında olumlu ya da olumsuz bir tek ses çıkmadı! Şimdi biz bu öneriyi yaptığımız ve devrimci kamuoyuna açtığımızın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtikten sonra, Menşevikler benzer bir öneri getirmekle övünüyor ve böyle bir irtibat komitesinin "önemli olduğu" tespitini yapıyor. Anlaşılan menşevik oportünist şefler için böyle bir irtibat komitesi, ancak içinde sosyal-faşistler de yer aldığı zaman önemli oluyor! Yoksa bizim devrimci örgütler arası irtibat sağlamak için önerdiğimiz düzenli toplantılar sistemi konusunda fikir belirtirlerdi!

İşte Menşeviklerin "yeni fikir", ve "başarı" olarak yutturmaya çalıştığı "irtibat komitesi" düşüncesinin geçmişi böyledir!

Cemal Kemal Altun'un İntiharı Olayı Karşısında Marksist-Leninist Tavır ve Oportünist-Revizyonist-Reformist Tavırlar :

C. K. Altun'un 30 Ağustos 1983'te Batı Berlin'de eyalet idare mahkemesinin altıncı katından atlayarak intihar etmesi karşısında bütün siyasi güçler tavır takındılar.

C.K.Altun'u faşist Türk devletine, cellatlarına teslim etmenin hazırlıkları içinde olan Batı Alman hükümet temsilcileri "timsah gözyaşları" dökerek, bu olay karşısında duydukları üzüntüyü dile getirdiler. İntihar olayının "anlaşılmaz" olduğunu; C.K.Altun'un geri verilmeme ihtimalinin olduğunu, vb. gevelediler. Hükümet içinde koalisyon ortaklarından FDP, kendini sanki geri verilmeye karşıymış gibi göstermeye çalıştı.

Şimdi muhalefette olan SPD, C.K.Altun'un intihar olayı karşısında hükümeti protesto tavrı takındı. O da olaydan duyduğu "üzüntüyü" dile getirirken; hükümetin,özellikle de içişleri bakanı CSU'lu Zimmermann'ın "gayri-insani geri verme pratiği"ni parlak laflarla eleştirdi. Sahtekar SPD, C.K.Altun'un henüz SPD-FDP hükümeti işbaşındayken geri gönderilmek üzere tutuklandığını; SPD-FDP hükümeti döneminde bir sürü devrimcinin Türk faşistlerine teslim edildiğini gözlerden gizlemeye çalışıyor.Batı Alman emperyalizminin kanlı siyasetini bir kişinin üzerine yıkarak, hem kendini hem Batı Alman emperyalizmini temize çıkarmaya çalışıyordu.

C.K.Altun'un intiharı karşısında Marksist-Leninist tavır; onun intiharının basit bir intihar olayı olmadığını; bu intiharın gerçekte bir anlamda **siyasi cinayet olduğunu** ; bu siyasi cinayetin sorumlularının faşist Türk komprador patron ağa devleti ve emperyalist Batı Alman devleti olduğunu göstermek; bu olaydan yola çıkarak Türkiye'deki faşizmi; ve Batı Alman emperyalizmini teşhir etmekti. Bu teşhir içinde sorumlunun tek kişi, ya da parti olarak gösterilip, Batı Alman emperyalist devletinin aklanmasına özellikle karşı çıkmak gerekli idi.Aynı zamanda C.K.Altun ile dayanışma gösterilirken, intiharı doğru görmediğimiz açık bir şekilde ortaya konmalı idi.

Batı Berlin'deki Bolşevik Partizan taraftarları intihar olayı duyulur duyulmaz çıkardıkları bildiride bu tavrı takındılar. Aşağıda bu bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz:

C. KEMAL ALTUN'UN KATİLİ BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM !

İşçiler, Gençler!

Bugün C.K.Altun arkadaşımızın kendisini mahkeme binasının penceresinden atarak "intihar" ettiğini radyodan duyduk. Hakim sınıfların çeşitli temsilcileri ve uşakları olayda sadece "iyi güvenlik tedbirleri alınmadı,alınsaydı intihar olayı olmazdı" gibi laflarla olayı saptırmaya çalışmaktadırlar. Oysa gerçek bu mudur? Hayır, gerçek bu değildir.

Batı Alman tekelci burjuvazisinin azılı uşaklarından içişleri bakanı Zimmermann'ın Türkiye'ye gezisinden sonra 150'ye yakın ilerici-devrimcinin faşist cuntaya teslim edileceği üzerine anlaştıklarını boyalı basın yazmıştı. İşte bu teslim edileceklerden biri de C.K.Altundur. C. Kemal Altun üzerinde baskılar yoğunlaştı. Boyalı basın her gün "yollandı", "yollanacak", "havaalanına götürüldü" vs. laflarla C. Kemal Altun üzerine yapılan psikolojik baskı sonucu C. Kemal Altun "intihar etmiştir".

Bu "intihar"ın sorumluları Batı Alman emperyalist devleti ve faşist cuntadır. C. Kemal Altun'un katilleri bunlardır. Bu olay ne ilkidir, ne de sonuncusu olacaktır. Bu olay açıkça bir kez daha, emperyalist Batı Alman devletiyle faşist Türk devleti ve askeri faşist cuntanın işbirliğinin en açık göstergesidir.

Bu olay bir kez daha Batı Alman emperyalizmini şirin gösteren Alman ve Türkiyeli oportünistlerin suratına inen bir şamardır.

İşçiler!

Emperyalist Batı Alman devleti C. Kemal Altun'u askeri faşist cuntanın işkencelerine, zindanlarına teslim etmek için birçok yola başvurarak onu yıprattılar. C. Kemal Altun "intihar" etmemiş, "intihara" zorlanmıştır.Bu yöntem Türkiye'de de uygulanmaktadır. Bu yöntem, burjuva ve faşist devletlerin uyguladığı yöntemdir. Bu yöntemle Türkiye'de de devrimciler "intihara" vs. sürüklenmekte, birçoğunu da hakim sınıflar yüksek binalardan atarak, kurşunlayarak "intihar" süsü vermektedirler.

İşte C. Kemal Altun böyle bir ortamda "intihara" zorlanmıştır. C. Kemal Altun'un katilleri Batı Alman devleti ve askeri faşist Türk cuntasıdır.

İşçiler, kardeşler!

C. Kemal Altun'un böyle bir ortamda da olsa "intihar" etmesi bir zaaftır. Komünistler, devrimciler her türlü zor şart altında da olsalar, "intihara" başvurmazlar.Bu zaaf C. Kemal Altun'un ideolojik zaafının ve yanlış düşüncenin (etkisi altında) olması, Marksizm-Leninizm bilimini kavramaması sonucu olan bir zaaftır. Her devrimci, demokrat, komünist bunun bilincinde olmalı, bundan sonra da C. Kemal Altun'a yapılanlar birçoğumuza da uygulanacaktır. Bu duruma hazır olmalı ve çevremizi bu temelde eğitmeliyiz.

C. KEMAL ALTUN'UN KATİLİ EMPERYALİST BATI ALMAN DEVLETİ VE ASKERİ FAŞİST CUNTADIR!

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

ASKERİ FAŞİST CUNTAYA ÖLÜM!

NE CUNTA NE PARLAMENTO! YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

TÜM SİYASİ İLTİCACILARA İLTİCA HAKKI!

C. KEMAL ALTUN ÖLÜMSÜZDÜR!

Batı Berlin

30.8.1983 Bolşevik Partizan Taraftarları"

Komünistler bu tavrı takınırken, sosyal-demokratından Troçkistine, sosyal-faşistinden küçük-burjuva oportünistine kadar uzanan geniş cephe, çıkardıkları bildirilerde Batı Alman emperyalizmini gözlerden gizleyen tavır takınmada birbirleriyle yarıştılar. İşte birkaç örnek:

- "C.K.Altun'un katili Zimmermann ve Lummer'dir" (Almanya Troçkist Ligası)
- "C.K.Altun'un katili faşist Türkiye cuntasıyla işbirliği halindeki Federal Alman hükümetidir." (Dev-Genç)
- "Zimmermann ile Batı Berlin içişleri senatörü Lummer bu ölümün ana sorumlularıdırlar." (TKP önderliğindeki Türk Merkez)
- "Zimmermann istifa etmelidir." (ML'siz KPD!)
- "C. Altun'un ölümünden F. Alman hükümeti ve içişleri bakanı Zimmermann sorumludurlar." (ATİF-DİDF ortak bildirisi)

Görüldüğü gibi bu tavırların tümünün ortak noktası hükümetten bir ya da birkaç kişiyi, ya da en iyi halde hükümeti sorumlu gösterip, Batı Alman emperyalizminin hükümet dışındaki kurumlarını; mesela diğer siyasi partileri, en başta Batı Alman emperyalizminin has siyasi örgütlerinden biri olan SPD'yi; yargı organlarını, biz-

zat geri verilme kararını veren mahkemeyi, Batı Alman devletinin güvenlik güçlerini vb. sorumluluktan dıştalamaktadır. Bu tavır kesinlikle Batı Alman emperyalizmini şirin gösteren, onu aklayan bir tavırdır. Kitlenin bir haksızlık, herkesin nefret duyacağı bir olay vb. karşısındaki tepkisini bir veya birkaç kişiyi sorumlu olarak gösterip onların üzerine çekmek; ve bir bütün olarak düzene karşı yönelmesini önlemek burjuvazinin her zaman ve her yerde başvurduğu klasik numaradır. Kendisine devrimci ve hatta Marksist-Leninist payesi verenlerin bu numaraya hizmet eder tavır takınmaları ibret verici bir durumdur.

Şurası kesindir ki, içişleri bakanı CDU-CSU-FDP hükümetinin Zimmermann'ı olmasa da, SPD-FDP hükümetinin mesela Baum'u veya Genscher'i olsaydı, Batı Alman emperyalizminin çıkarları gerektirdiğinde, onların Zimmermann'dan farklı bir tavır takınmalarını beklemek abesle uğraşmaktır. Geçmişte bunun bir dizi örneği vardır. Bugünkü hükümetin faşist cuntayla işbirliğini SPD-FDP hükümetine göre çok daha açık bir şekilde sürdürmesi; kendinden önceki hükümetin **özde** aynı politikayı sürdürdüğü gerçeğini, ve hükümet olduğunda sürdüreceği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Nitekim NRW'de SPD hükümettedir. Bu eyalet son dönemde en yoğun bir şekilde Türkiyeli iltica cıları geri gönderen eyalettir! İşte tüm oportünist ve revizyonistlerin görmek istemediği gerçek budur!

C. KEMAL ALTUN'UN CENAZE MERASİMİNDE KOMÜNİST PROPAGANDAYI YASAKLAMA GİRİŞİMİ

C. Kemal Altun'un ölümü üzerine birçok şehirde gösteriler, yürüyüşler düzenlendi. Batı Berlin'de ve Stuttgart ta yapılan yürüyüşlere Bolşevik Partizan taraftarları da katıldılar.

Batı Berlin'de ilk yürüyüş, C. Kemal Altun'un öldüğü 30 Ağustos günü akşamı yapıldı. C. Kemal Altun'un ölümü olayı duyulur duyulmaz Bolşevik Partizan taraftarları yukarıda bastığımız bildiriyi hazırladılar. Bildiri Almanca ve Türkçe olarak hazırlandı. Ayrıca el pulları hazırlandı. Seferber edilebildiği kadar güç toplanılarak yürüyüşün yapıldığı meydana gidildi. Bolşevik Partizan taraftarları sayıca çok azdılar. Ama onların taşıdığı "C. Kemal Altun'un katili Batı Alman emperyalist devleti ve askeri faşist cuntadır" pankartı, yürüyüşte taşınan tek pankarttı. Dağıtılan bildiri, atılan el pulları yürüyüşte komünist propagandanın araçları oldular.

İkinci yürüyüş C. Kemal Altun'un ölümünden sonraki Cumartesi günü yapıldı. Bolşevik Partizan taraftarları yine ilk yürüyüşte taşıdıkları pankartla grup halinde bu yürüyüşe katıldılar. Belli bir süre yürüdükten sonra, yürüyüşü düzenleyen komite adına 6-7 kişi gelerek, Bolşevik Partizan pankartının toplanmasını talep ettiler. Gerekçe olarak ilkönce, "Bazı Almanlar bu pankarttan rahatsız oluyor" gerekçesi getirildi. Ardından ise, "bu karar yürüyüş komitesinin kararıdır. Yürüyüşte hiç bir grup pankart taşımayacaktır" gerekçesi getirildi. Bizim arkadaşlarımız bu gerekçelerden birincisine, "Bu pankart birtakım burjuvaları rahatsız ediyorsa bu bizi sevindirir. Biz bu pankartı birkaç burjuva rahatsız olmasın diye indirmeyiz" diyerek cevap verdiler. İkinci gerekçeye ise, "Önce pankart taşıyanın sadece biz olmadığımız, bizim dışımızda bir dizi Türkçe pankart taşındığı, onun dışında Alman Troçkistlerinin pankart taşıdıkları, ayrıca onlar taşımamayı kabul etseler bile, bizim pankartlarımızı taşıyacağımız" şeklinde tavır takınıldı. "Komitenin aldığı karar bizi bağlamaz, biz o komitenin çağrısı üzerine, ve o komiteye bağlı olarak buraya gelmedik. Bu yürüyüşe kendi bağımsız ajitasyon ve propagandamızla katılıyoruz" dendi.

Bunun üzerine yürüyüş komitesinin sorumsuz sorumluları "kaba kuvvetle indirme" tehdidi savurdular. Bizim arkadaşlarımız, bunun güç dengesi gözönüne alındığında mümkün olduğunu; ama çıkacak olaydan sorumlunun "komite" olacağını açıkladılar. Komitedekiler önce kaba kuvvetle pankartı indirmeye çalıştılar. Bunun gürültüsüz olmasının mümkün olmadığını görünce bundan vazgeçip, bu kez de pankartın altındaki "Bolşevik Partizan" imzasının kapatılmasını talep ettiler. Kendilerinin yanında kırmızı bez ve iğne-iplik olduğunu, bizim arkadaşlarımıza vereceklerini söylediler. Bu da reddedilince çekilip gittiler.

Yürüyüşte Türkiyeli oportünistlerin takındığı bu tavır, onların devrimci konumlardan giderek nasıl uzaklaştıklarına, nasıl hızla reformizmin batağına battıklarına; geldikleri noktada Komünizmin propagandasından nasıl rahatsız olduklarına yeni bir örnek oldu.

BATI BERLİN'DEKİ DİĞER GELİŞMELER

Batı Berlin somutunda C. Kemal Altun'un ölümü dolayısıyla yapılan eylemler sırasında bu yönde olan gelişmeler, daha sonra yeni boyutlara ulaştı.

Batı Berlin'de oportünist-revizyonist cephe 12 Eylül dolayısıyla 12 Eylül'de —Köln dışında— bir yürüyüş düzenlediler. Batı Berlin'deki Bolşevik Partizan taraftarları bu yürüyüşte yoğun bir şekilde propaganda yaptılar, eylemin reformist yüzünü güçleri oranında teşhir etmeye çalıştılar.

Bu eylemin ertesinde Batı Berlin'deki Bolşevik Partizan taraftarlarına "eylembirliği komitesi" adına 14.9. tarihinde yapılacak "Diyarbakır zindanlarındaki devrimcilerin yaptığı açlık greviyle dayanışma eylemleri üzerine" eylembirliği toplantısına yazılı bir çağrı geldi. Batı Berlin'de Bolşevik Partizan taraftarları adına bu toplantıya katılındı. Toplantıya katılan arkadaşların verdiği bilgi şöyle:

"Toplantıya katıldık. Toplantının amacı hakkında bilgi verildikten sonra bize şu söylendi: 'Açlık grevi komitesi dün toplanarak bir karar aldı. Buna göre siz (yani Batı Berlin Bolşevik Partizan taraftarları) gerek C. Kemal Altun'un yürüyüşündeki tavrınız gerekse Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül'deki tavrıyla ilgili olarak özeleştiri vermek zorundasınız. Aksi taktirde bu eylemde yer alamazsınız'. Bize verilen bilgiye göre bu kararı alan komite Partizan, Bir-Kom ve HK'dan oluşmaktadır. Biz tavrımızın doğru olduğunu, doğru tavrın özeleştirisini vermek diye bir sorunumuz olmadığını belirttik ve oradaki örgütleri komite adına açıklanan bu karar hakkında tek tek tavır takınmaya çağırdık; tek tek gerekçelerini açıklamaya çağırdık.

Bu tavrımız HK temsilcisini çileden çıkardı. HK temsilcisi hiddetle bizim tartışmayı saptırmak istediğimizi, kararın alınmış olduğunu, bütün grupların kararı desteklediğini, bu yüzden de tartışılacak birşey olmadığını belirtti. Tartışma bu noktada kesildi.

İlginç olan, bu kararda dünün birbirlerine ajan-provokatör örgüt diye saldıran PKK ile HK'nun kardeşçe birleşmiş olmasıydı! Yine belirtmek gerekir ki, tartışma içinde özellikle HK ve Partizan bizim eylemden dıştalanmamız için en fazla çabayı gösterenlerdi! Bu da onların bizim komünist propagandamızdan ne kadar rahatsız olduklarının bir ifadesidir."

Batı Berlin'de gelişmeler bununla sınırlı değil.

Özellikle Partizan menşevikleri açısından başka ilginç gelişmeler de var. Mesela bunlar 12 Eylül nedeniyle Köln'de ve Duisburg'da yapılan yürüyüşlerden sonra geri dönüşte yolda karşılaştıkları bir Bolşevik Partizan taraftarının kendi otobüslerinde gelebileceğini önce söyledikleri halde, daha sonra sözü geçen arkadaşı otobüse almayarak çok "devrimci" bir tavır takındılar!

Bu olayların ardından Partizan menşeviklerinin önderliğindeki dernekte yapılan toplantıda; şu ana kadar bu derneğe girme yasağı olmayan iki Bolşevik Partizan taraftarını, onlar Partizan'ın karşı-devrimcilerle birleşen eylem çizgisini eleştirmeye başladığında dışarı çıkarmayı çare olarak gördüler!

Görülen odur ki, özellikle anti-sosyal-emperyalist olduğunu söyleyen HK ve Partizan'ın önderleri; özellikle sosyal-faşistlerle eylembirliği konusunda en azından tabanlarının bir kısmını ikna etmede güçlük çekmektedir. Bu yüzden de onlar tartışmayı kısa kesmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Onlar bunun için ellerinden geleni ardına koymuyor. Biz de tartışmayı kısa kesmemek, onların yüzünü teşhir etmek için her fırsatı değerlendirmek için elimizden geleni yapacağız! Bu konuda kimsenin kuşkusu olmasın.

C.K.Altun'un İntiharı Üzerine GDS'in Traji-Komik Tavrı:

C. Kemal Altun'un ölümü üzerine T"K"P'sinden menşevik Partizan'ına kadar uzanan oportünist-revizyonist cephenin, Batı Alman emperyalizmini aklayan oportünist tavrını yukarıda ortaya koyduk.

Ama bu konudaki oportünist tavırlar bununla sınırlı değil. Eski kardeş örgütümüz GDS de aynı konuda takındığı tavır ile oportünist tavırlara bir başka örnek vermiştir.

GDS'in tavrı oportünist-revizyonist cephenin tavrından, Batı Alman emperyalizmini hedefleyerek ayrılıyor. Ama bu **ayrım**, tavrın kendisinin de oportünistliğini ortadan kaldırmaya yetmiyor.

GDS'in C. Kemal Altun karşısında tavrı, ona hak etmediği övgüler düzen; gerçekleri çarpıtan oportünist bir tavırdır.

GDS iddialı bir şekilde, Kemal Altun'un intihar olayını şöyle yorumluyor:

"Onun yaptığı hareketi herşeyden evvel yılgınlığa kapılmanın bir sonucu değildi! Kendisinin teslim edilmesi bir kez daha ertelenmiş veya engellenmiş olsa bile, bu sadece 160 tane başka Türkiyeli yoldaşlarının 'kanun yoluyla' Türkiye'ye ve oradaki işkencehanelerine teslimini örtbas edebilmesi için kullanılacaktı. Kemal Altun da bunun bilincindeydi.

Kemal Altun, kendi davasının büyük tanınmışlığını şahsi menfaatlarını için değil, genel olarak Türkiye'ye teslim etme pratiğine karşı mücadele uğruna kullanmıştı. Özgürlüğünü elinden alınmış, Batı Alman emperyalizminin hapishanelerdeki tutuklu bulunma şartları altında o, canını feda ederek Batı Alman emperyalizmine ağır bir darbe vurdu. Kemal Altun, en zor durumda bile olan tek bir insanın DAYANIŞMA davası uğruna neler yapabileceğini gösterdi.

KEMAL ALTUN, canını feda ederek bu devletin ve Türkiye'deki devletinin siyasi teşhirini yaparken BATI ALMAN EMPERYALİZM HAKKINDA HİÇ BİR HAYAL BESLEMEMİŞTİ."

Burada söylenenler içindeki temel tezler üzerinde duralım.

- GDS'e göre, Kemal Altun'un hareketi "yılgınlığa kapılmanın bir ifadesi değildi", o kendi davasının büyük tanınmışlığını "Türkiye'ye teslim etme pratiğine karşı mücadele uğruna kullanmıştı."

Komünistler intihar olayını doğru bir **mücadele aracı** olarak görmez, değerlendirmezler. Çünkü **intihar** sonuçta bir devrimcinin mücadelesine son vermek, onun bir daha mücadele etme imkanının ortadan kalkması demektir. Bir devrimcinin intihar edecek düzeye gelmesi bir anlamda **umutsuzluğun** ifadesidir. Kim hem kendine komünist diyor, hem de intihar **propagandası** anlamına gelen laf lar ediyorsa, o bu noktada Komünizm alanını terketmiş demektir.

Komünistlerin en zor şartlar altında nasıl mücadele ettiklerine gerek Alman proletaryasının tarihinde, gerekse Türkiye'de bir dizi örnek vardır. Mesela **Dimitrov** Alman faşistleri tarafından yargılandığında, "faşistlerin pratiğini teşhir etmenin bir aracı olarak canını kullanmayı", intihar etmeyi bir an bile düşünmemiştir. Hem de Dimitrov'un "davasının tanınmışlığı" Kemal Altun'unkiyle karşılaştırılamayacak kadar büyüktü!

Mesela Alman proletaryasının önderlerinden **Thälmann** yıllarca en ağır işkinceler altında yaşamış; "canını" faşistlerin pratiğini teşhir için kullanmamıştır!

Mesela **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş en ağır işkenceler altında ser verip sır vermemiş, intiharın zayıflığın, yığınların gücüne inançsızlığın ifadesi olduğunu haykırmıştır!

İşte Komünistlerin tavrı budur. Komünizmden, Marksizm-Leninizmden çok laf eden GDS, iş pratik ajitasyona-propagandaya gelince baltayı taşa çarpmakta; aynı zamanda yılgınlığın da ifadesi olan bir eylemi doğru bir mücadele gibi, örnek alınması gerekli bir tavır gibi propaganda etmektedir.

- C.Kemal Altun'un "canını feda ederek Batı Alman emperyalizmine ağır darbe vurduğu" tezi abartmalı bir tezdir.

C.Kemal Altun'un intiharı tek başına Batı Alman emperyalizmine darbe vuran bir olay değildir. Eğer Komünistler bu olaydan yola çıkarak Batı Alman emperyalizmini yoğun bir şekilde teşhir edebilselerdi, bu Batı Alman emperyalizmine bir darbe vurmak için kullanılabilirdi. Ama bugünkü şartlarda bu olay Batı Alman emperyalizmine değil; genelde Batı Alman emperyalizminin Zimmermann gibi, Lummer gibi bazı öne çıkmış siyasi temsilcilerine, o da fazla can yakmayan darbeler vurmanın aracı oldu. Bu olayın tek başına "Batı Alman emperyalizmine ağır bir darbe vurduğu" safsatası kendiliğindenciliğe tapmanın bir ifadesi değilse, aptalca, gerçeklerle çelişen bir tespittir. Bir devrimcinin canının **böyle** bir teşhir için fedası bizce gereksiz bir fedadır!

- GDS "en zor durumda bile olan tek bir insanın dayanışma davası uğruna neler yapabileceğini gösterdiği" ni söyleyerek; intihar eylemini adeta dayanışma için yapılabilecek en iyi eylem olarak gösteriyor. Ne diyelim? Acaba GDS'i kollektif intihara mı çağırsak!?!

- "Kemal Altun'un ... Batı Alman emperyalizmi hakkında hiçbir hayal beslemedi"ği safsatasını GDS'in nereden çıkardığını bilemiyoruz. Ama bizim bildiğimiz başka şeyler vardır. Önce C.Kemal Altun siyasi olarak bizim orta yolcu olarak adlandırdığımız bir siyasetin, Dev-Sol 'un görüşlerini savunmakta idi. Dev-Sol'un ise Batı Alman emperyalizmi karşısındaki tavrı ortadadır. O cuntaya karşı Batı Alman emperyalizminin bir kesimi ile elele mücadele yürütme yanlısıdır!

İkinci olarak C.Kemal Altun'un avukatının C.Kemal Altun'un mezarı başında yaptığı konuşmada anlattığı şeyler vardır. O, C.Kemal Altun'un Batı Almanya'da işleyen bir demokrasinin varlığına inandığını, bunu göremeyince yıkıldığını anlatmıştır. C. Kemal Altun'un savunduğu siyasi görüşler gözönüne alındığında bu bilginin hiç de yabana atılır bir bilgi olmadığı ortaya çıkar!

Hal böyle iken, "Batı Alman emperyalizmi hakkında hiç bir hayal beslemedi" tespiti, GDS'in hiçbir şekilde ispatlamadığı ve ispatlayamayacağı bir safsata olarak kalacaktır.

GDS bildirisinin sonunda da şunları söylüyor:

"KEMAL ALTUN, B.Almanyadaki ve Türkiye'deki hakim sınıflara karşı yaptığı siyasi teşhiri ile objektif olarak devrimin hazırlanması için büyük bir katkıda bulundu. Onun bu tavrı bize, işçi sınıfı ve onun marksist-leninist partisi önderliğindeki halk yığınların silahlı devrimi ile bu nalet sömürü devletlerini parçalanma mücadelesinin uzun ve zorluklar dolu yolumuzda yalvarmayı bırakıp hayatımızı tehlikeye koyarak savaşmamız gerektiğini öğretiyor!

KEMAL ALTUN YOLDAŞ UNUTULMAYACAKTIR!!"

Yine aptalca, abartmalı tespitler. "Siyasi teşhir ile... devrimin hazırlanmasına büyük bir katkıda bulundu". Bizim bu konuda diyeceğimiz şudur: C.Kemal Altun yaşasa ve Marksist-Leninist olsa idi; devrimin hazırlanmasına katkısı gerçekten büyük olurdu. İntiharı belli bir siyasi teşhire yaradı, ama bunun devrimin hazırlanmasına büyük katkı olduğunu savunmak, Marksizm-Leninizm açısından komiktir.

Bu tavrın nasıl olup da "silahlı devrim ile bu nalet sömürü düzenlerini parçalamak gerektiği"ni gösterdiğini açıklamak tabii ki GDS'in yapması gereken şeydir! Bizce bu tavır hiç de Komünistlere; devleti yıkma mücadelesinin uzun süreli bir mücadele olduğunu kavrayanlara yakışan bir tavır değildir. Böyle bir tavrın "hayatımızı tehlikeye koyarak savaşmamız gerektiğini gösterdiği" tespiti, ciddiye alınırsa, intiharı bayağı övülecek bir savaşma aracı olarak gösteren bir tespittir. Kendini Komünist diye adlandıranların bu tespiti yapması yine komiktir.

Aynı şekilde GDS'in ne siyasi olarak, ne de pratik olarak uzaktan yakından ilgisi olmadığı C.Kemal Altun'a "C.Kemal Altun yoldaş" demesi de komiktir.

Komiktir de, yine de GDS yapmaktadır. Neden diye soruyor insan. Neden, "yoldaş" deme konusunda oldukça titiz olan GDS, C.Kemal Altun'u bunca övüp, ona "yoldaş" diyor? Neden devrimci konumda olan birtakım oportünist gruplara "devrimci" bile denmesine cok içerleyen GDS; şimdi bu oportünist gruplardan birinin bir sempatizanı intihar edince onu "yoldaş" olarak ilan etmekte bunca radikal?!!

Bunun bir tek cevabı vardır. O cevap da bildirinin içinde gizlidir. "Kemal Altun'un davasının büyük tanınmışlığı..." Bu tanınmışlığın sonucu kendiliğinden bir hareketin ortaya çıkması... GDS C.Kemal Altun'a lafta radikal biçimde sahip çıkarak; bu olayı gerçekte kendini tanıtacak bir olay olarak kullanmaya çalışmıştır.GDS pragmatik bir biçimde —intihar eden bir insana eleştiri getirilmesi, komünist olmayan birçok insanın anlayacağı birşey değildir ve tepki yaratır— ceset tüccarlığı yapmıştır. Bu noktada onun tavrının oportünist-revizyonist cephenin tavrından farkı yoktur.

GDS'in bu konuda bu pragmatik tavrı takınması, Komünizm açısından komik şeyler savunması; bu örgütle olan geçmiş ilişkilerimiz gözönüne alındığında, yıllarca aynı saflarda birlikte hareket ettiğimiz, kardeş olduğumuz gözönüne alındığında, trajik boyutlar kazanmaktadır. İşte bu yüzden biz GDS'in tavrını "traji-komik" olarak değerlendiriyoruz.

ESKİ KARDEŞ ÖRGÜTLERİN EN SON AÇIKLAMASI HAKKINDA

AŞAĞIDA TKP/ML (B) MERKEZ KOMİTESİNİN BİR AÇIKLAMASINI YAYINLIYORUZ

Yoldaşlar, Devrimciler...

Elimize GDS/AMLP/WBK'nın Almanca olarak çıkardığı "AMLP/GDS/WBK ve Bolşevik Partizan'ın 26 Mart'ta Frankfurt'ta yaptığı ortak toplantı"nın söz tutanağı geçti. Bu söz tutanağına yazdıkları girişte GDS, AMLP ve WBK diğer şeylerin yanında şunları da söylüyorlar:

" Biz bundan bir süre önce, —küçük de olsa— TKP/ML (B)'nin II. Kongre ölçütlerine göre toparlanacak bir 3. Kongresinin, revizyonist Merkez Komitesini uzaklaştırması ve revizyonist çizgiyi reddetmesi ile durumun düzelmesi sonucunu verebilme imkanının olduğunu düşünüyorduk. Ama bu arada böyle bir imkanın pratik olarak olmadığı daima daha açıklıkla ispatlanıyor. Çünkü TKP/ML(B) Merkez Komitesi kendi çizgisine muhalefet eden parti üyelerine karşı onların kendilerini partiden dıştaladıkları görüşünü savundu. Bunun dışında o bütünü ile, yeni ve kendisi tarafından tespit edilen bir delege anahtarı ile (İkinci Parti Konferansına göre şartlarda özsel bir değişiklik olmadığı halde) çok daha az sayıda üyenin bir parti kongresine katılabileceğini açıkladı. Gerçekte bu muhtemel bir üçüncü kongreye yalnızca TKP/ML(B) Merkez Komitesi tarafından iyice elenmiş ve 'güvenilirliği' kontrol edilmiş delegelerin katılması anlamına gelir.

Kısaca, bu, görünürde ancak bütünüyle planlanmış bir gösterinin yapılacağı seviyeye geldiğinde toplantıya çağrılacak olan, ve TKP/ML(B) Merkez Komitesinin revizyonist çizgisinin cilalanıp karara bağlanacağı bir kongre olacaktır.

Bu şartlar altında sadece TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile olan kardeşlik ilişkilerinin değil, aynı zamanda partinin onu izleyen kesimi ile de kardeşlik ilişkilerinin koparıldığı açıktır."

Bu açıklama ile eski kardeşlerimiz geldikleri zavallı, çaresiz durumu belgeliyorlar. Onlar önce TKP/ML(B) Merkez Komitesini kendi çizgilerine çekmeye çalıştılar; bunu beceremeyince parti tabanını parti Merkez Komitesine karşı kışkırtmaya çalıştılar; bunun bir aracı olarak II.Konferansta seçilen Merkez Komitesi ile kardeşlik ilişkilerini kestiklerini açıkladılar. Aptalca ve çocukça bir gerekçelendirme ile bunun "Parti ile kardeşlik ilişkilerini kesmek anlamına gelmediğini" açıklamaya çalıştılar. Umutları partinin önemli bir bölümünün kopması, Parti kurtaran Şabanların partinin önemli bir bölümünü GDS/AMLP/WBK'nın kuyruğuna takması idi. Bu umutları boşa çıktı. Gelinen noktada **Partiden** artık fazla birşey koparamayacaklarını gördüler. Parti ile sürdürülecek ideolojik mücadelenin kendileri için pek iç açıcı sonuçlar vermeyeceğini de gördüler. Bu noktada artık kendi yarattıkları, partiyi, parti Merkez Komitesi ile karşı karşıya koyan ayrımı kaldırmak; "işi mümkün olduğunca kısa yoldan bitirmek" için kendilerine "oportun" göründü. Şimdi yaptıkları "artık sadece Merkez Komitesi ile değil, partinin onu izleyen bölümü —Siz parti kurtaran bir avuç GDS hayranı Şabanlar ve şu veya bu gerekçe ile parti saflarını terketmiş olanlar dışında partinin tümü anlayın— ile de kardeşlik ilişkilerini kopardıkları" açıklaması; bir anlamda iflasın ve ideolojik mücadeleden korkunun açıklamasıdır.

Eski kardeş örgütlerimizin "Partinin Merkez Komitesini izleyen bölümü ile **de** kardeşlik ilişkisini kestiği" açıklamasında, bu adımı —ki aslında daha önce atılan bir adımın adının yeniden konmasından başka birşey değildir— açıklarken getirdiği gerekçeler üzerinde kısaca durmayı görev biliyoruz:

Bundan bir süre önce ile şimdi arasındaki gerçek fark nedir? Eski kardeşler bundan bir süre önce "Kongrenin bir değişiklik getirmesi küçük ihtimalinin olduğunu, şimdi böyle bir imkanın pratik olarak kalmadığının ispatlandığı"nı söylüyor.

Kardeşler adına sözlü olarak Merkez Komitesi ile kardeşlik ilişkilerinin kesildiğinin açıklandığı 26 Mart'tan bu yana; Parti içindeki güç dengesinde herhangi bir değişiklik olmamıştır. Durum kardeş örgütler / Merkez Komitesi çatışmasında 26 Mart'ta ne idiyse, şimdi de esasta odur.

Ama arada bir fark vardır. O da 26 Mart sonrasında herkesin eski kardeş örgütlerimizin uygulamadaki yeni rezilliklerini görmeleri için malzeme sağlayan 1 Mayıs 1983 pratiği yaşanmıştır. Eski kardeş örgütlerimizin bir dizi devrimci olmayan tavrı pratikte yaşanmıştır. Marksizm-Leninizm adına savunulan bir dizi revizyonist görüşün pratik sonuçları görülmüştür. Ve bunlara karşı tavır takınılmıştır. İşte değişen budur.

İdeolojik mücadelenin devrimci yöntemlerle sürdürülmesi halinde GDS/AMLP/WBK'nın zaten küçük olan güçlerinin dağılması, un-ufak olması ihtimal sahası içine girmiştir. Bu noktada eski kardeşler açısından zararın neresinden dönülse kârdır hesabı gündeme gelmiş, bunlar ideolojik mücadeleyi devrimci yöntemlerle; devrimci çerçeve içinde yürütmeyi engellemenin yollarını aramışlardır. Şimdi yaptıkları açıklama gerçekte işte bunun bir adımıdır.

Şimdi değişen durumla ilgili olarak getirilen gerekçelere bakalım:

Birinci gerekçe: Merkez Komitesi kendi çizgisine muhalefet eden parti üyelerinin kendi kendilerini dıştaladığını açıklamış!

Gelişmeleri izleyen bütün devrimciler burada söylenenin kuyruklu bir yalan olduğunu bilmektedir.

"Spartakus" adlı dergi etrafında birleşenler içinde iki eski parti üyesi vardır. Bunlardan birincisi çalıştığı tek parti hücresini kendisi terketmiştir. İkincisi savunduğu görüşler değil, disiplin ihlali nedeni ile çalıştığı parti hücresi tarafından eleştirilmiş, özeleştiri talep edilmiş; o da çalıştığı tek parti hücresinde "çalışmaya artık gerek görmediğini" açıklayarak, çekip gitmiştir. Gerçek gelişmeler böyledir! Hiç kimseye Merkez Komitesinin çizgisine karşı muhalefet ettiği **için** Parti dışına çıktığı söylenmemiştir. Bugün Partimiz içinde Merkez Komitesinin savunduğu çizgiye muhalefet eden yoldaşlar vardır. Bunlar parti disiplini içinde çalışmalarını ve mücadelelerini yürütmektedir.

İkinci gerkeçe: Merkez Komitesi yeni bir delege anahtarı tespit etmiş... daha az üye konfaransa katılacakmış... Şartlar özde değişmemiş...

Önce Merkez Komitesi II.Konferans tarafından seçi -

len bir Merkez Komitesidir. II.Konferansta Konferansa katılım sorunu üzerine tartışıldığında, aslında bu şekilde (hemen hemen bütün üyelerin katıldığı) bir konferans düzenlenmesinin Leninist gizlilik kuralları ile çeliştiği, ve çok olağanüstü durumlarda mümkün olduğu açıkça ortaya konmuş, **bundan böyle** yapılacak konferansların seçilmiş delegelerle yapılmasının doğru olacağı üzerinde Konferans fikir belirtmiştir. III.Konferansın, tüm üyelerin katılması ile değil, belli sayıda üyeyi temsilen seçilecek delegelerle yapılması Leninist bir tavırdır, onun ötesinde de II.Konferansın anlayışıdır.

Yani İkinci Konferansa göre, Üçüncü Konferansa daha az üye katılacağı olgudur. Ama bu II. Konferansın anlayışına ve Leninist anlayışa uygun bir tavırdır.

İkinci olarak biz kardeş örgütlerin "şartların özde değişmediği" şeklindeki düşüncesini neye dayandırdıklarını bilmiyoruz. Ama en azından II. Konferanstan bu yana geçen zaman içinde birtakım üyelerin Partiden ayrıldığı, birtakım yeni üyelerin alındığı, Partinin bileşiminde önemli sayılabilecek birtakım değişikliklerin olduğu olgudur. Tabii, gelişme diye birşey bilmeyen, olduğu yerde sayanlar açısından iki yıl içinde "özsel" değişiklikler olması anlaşılmaz bir iştir. Ama yerinde saymayanlar açısından durum böyle değildir!

Üçüncü Parti Konferansına yalnızca Merkez Komitesinin güvenilir delegelerinin katılacağı gerekçesi:

Bu konuda belgeler ortadadır. Merkez Komitesi hiç de eski kardeşlerin ima ettiği gibi yalnızca kendi görüşlerini savunanlarla bir konferans yapmayı planlamamaktadır. **Parti içinde** var olan **bütün görüşlerin** bizzat o görüşleri savunanlar tarafından yansıtıldığı bir Konferans istemektedir. Bunun için de bizzat Merkez Komitesi bugün bir dizi noktada AMLP/GDS/WBK'ya yakın görüş savunanların seçilmemesi halinde bir delege ile temsil edilmesini Partiye önermiştir.

Yani kısacası eski kardeşlerimizin getirdiği gerekçeler gerçekte yalanlar üzerine kurulu bahanelerdir.

Onların korkusu III.Konferansın Merkez Komitemizin ve Partimizin yaptığı hata ve sapmaları mahkum eden, bunları düzelten bir Konferans olduğu kadar; eski kardeşlerle ve onların çizgisiyle genel hesaplaşmayı başlatan bir konferans da olması korkusudur.

III. Konferansa daha toplanmadan attıkları çamurların nedeni budur. Ama korkunun ecele faydası yoktur!

Bizim açımızdan eski kardeş örgütlerin şimdi attıkları adım "yeni" birşey değildir. Onlar bu adımı daha 26 Mart toplantısının sonunda atmışlar, "umut"larının boş olduğunu gördüklerinde, "kardeşlik ilişkilerini" kesme yolunu seçmişlerdir. Şimdi yaptıkları açıklama "İlişkiyi Merkez Komitesi ile kesti, Parti ile kesmedi" diyenlerin gözünü açması bakımından yararlı olacaktır. Başka bir pratik değeri yoktur.

Biz, onlar kardeşlik ilişkilerini kessin kesmesin, onların getirdikleri tüm eleştirilerle hesaplaşmanın önemli bir görev olduğunu, bunun bizim kendi geçmişimiz ile hesaplaşmak demek olduğunu, bu arada onların çizgiziyle de hesaplaşacağımızı ortaya koyduk. Yeni açıklamayla da bu konuda değişen birşey yoktur.

Bitirirken; TKP/ML(B)'in bugün Parti Merkez Komitesi etrafında toplanan ve onun disiplini altında çalışan üyelerden oluştuğunu; bunun dışında bir TKP/ML(B) olmadığını da belirtelim. "Spartakus" denilen parti kurtaran Şabanların TKP/ML(B) ile ilişkisi, onların içinden iki kişinin geçmişte parti üyesi olması şeklinde bir ilişkidir. O kadar. Bu anlamda eski kardeş örgütler TKP/ML(B) Merkez Komitesi ve onu izleyen kesim ile değil, **TKP/ML (B)** ile kardeşlik ilişkilerini kesmiştir. Hiçbir "akıllı formülasyon" bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

3.11.1983

Orta Amerika

Orta Amerika'da bir burjuva demokratik devrimi zafere ulaştı (Nikaragua), biri sürüyor (El Salvador), hatta ikisi sürüyor diyebiliriz çünkü El Salvador'daki boyutlara ulaşmadıysa da Guatemala'da da devrim patlamıştır. Orta Amerika'da bu ülkeler dışında, Karşı-Devrimin Devrim korkusu içinde de olsa "emin" olarak elinde tutabildiği bir Honduras, oldum olası pasif ve çok küçük bir Kosta Rika, ve kanal boyunca Amerikan askerlerinin ikamet ettiği Panama vardır.

Bu bölgedeki gelişmeleri, bilhassa devrimleri incelemek ve sınıfımız açısından gerekli olan sonuçları çıkarmak, deyim yerindeyse Marksist-Leninist teorimizin binbirinci defa ispatlanışını gözler önüne sermek muhakkak üstlenmemiz gereken ve de üstlenip yerine getireceğimiz bir görevimizdir.

Bu makalemizin amacı ise daha kısıtlı olacak; emperyalizmin, bilhassa da ABD emperyalizminin bölgedeki devrimleri bastırma çabaları ve bu çabalara karşı bizim bölgedeki devrimleri nasıl desteklememiz gerektiği konusunda tavrımızı çizecektir.

Nikaragua devrimi 1979'da zafere ulaştı. Bizzat devrim sonrası ortaya çıkan hükümetin içeriği ve bu "devrimci hükümet"in bugüne kadar aldığı tedbirler bu devrimin içerik olarak burjuva demokratik devrimin sınırlarını geçmediğini ve hatta burjuva demokratik devrimin sınırlarını zorlayamadığını sergilemekte. "Devrimci hükümet" küçük burjuvazi ve burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin bir bölümünün temsilcilerinden oluşmakta. Hükümette ve en önemlisi orduda etkin güç küçük burjuva örgütler, burjuvazi ile uzlaşma siyaseti uygulayan küçük-burjuva örgütler!

Endüstriyel olarak Nikaragua'dan daha gelişmiş olan El Salvador'da da devrimi yürüten koalisyon bu güçlerden oluşuyor. Proletaryanın "temsilcisi" ise revizyonist Komünist Partisi, yani proleterya devrimin YÖNETİMİNDE yer almıyor. Ve toprak devrimi konusunda Nikaragua'daki "devrimci hükümet"ten daha radikal tedbirler önermesine karşılık devrimin yönetiminin tüm programı burjuva demokratik sınırlar içine hapsedilmiştir.

Guatemala'da ise devrim El Salvador'daki gibi geniş bir köylü savaşına dönüşemedi, daha hala gerilla savaşının ilk aşamalarında ve yine devrimci güçler burjuva demokrasisi sınırları içindeler!

Bu bölge bilhassa 1.Dünya Savaşı sonrasında ABD emperyalizminin "etki sahası" içindedir. ABD'nin bu ülkelerdeki etkisi, istemediği hükümetleri bizzat kendi askerlerini ülkeye "dostlarını" desteklemeye gönderip devirdiği şekillere bürünür. Yani bölgedeki bütün ülkeler de Karşı-Devrim ABD tarafından silahlandırılır, aynı zamanda Amerikan askerlerinin doğrudan işgali ile desteklenirler. Bu bölgedeki pekçok devrim bu şekilde, ABD'nin doğrudan işe karışmasıyla bastırılmıştır. Hatta 1950 lerde Guatemala'da yabancı firmaları devletleştirmek isteyen, deyim yerindeyse "sapına kadar" emperyalist uşağı bir hükümete bile ABD'nin tahammülü olmamış ve Guatemala'lı aşırı karşı-devrimciler, Nikaragua'da silahlandırılıp Amerikan askerleriyle birlikte hükümeti devirmişlerdir.

Niye Nikaragua'da Somoza'nın devrilmesine "gözyumdu" ABD emperyalizmi?

En önemli faktör şudur: Nikaragua'da devrimin zafere ulaşmakta olduğu dönemde bölgedeki diğer hükümetler de kendi dertlerine düşmüşlerdi. Kendi ülkelerinde patlamak üzere olan devrimin patlamasını önlemek, patlarsa da bastırmak derdinde idiler. Bu nedenledir ki, onlar Somoza'nın "yardım" isteğini yerine getiremediler, Amerika Devletler Örgütü statüsüne göre görevleri olan devrimi bastırma "yardım"larını veremediler. Böyle bir yardım, yani Nikaragua'ya kendi ordularını göndermek, sadece bölgedeki devrimi hızlandırır ve tüm bölgede zaferini mümkün kılabilirdi. İşte bu bölge hükümetlerinin o dönemde ki "demokrat"lığının ardında yatan neden budur. Amerika Devletler Örgütü'nün bir üyesi ve dolayısıyla "yardım" yükümlülüğüne sahip bir üyesi olan ABD'nin ("insan hakları" adına) eminim ki can-ı gönülden yapmak istediği bu yardımı yapamamasındaki esas faktör bu idi.

Kuşkusuz bu "yardım"ın yapılmamasında "Somoza" iktidarının iyice tecrit ve teşhir olmuşluğu; adeta bir klan aile iktidarı olmuşluğu; "Somoza"nın geldiği son noktada nerdeyse yalnızca kendi klanını temsil eder; nerdeyse paralı askerler sayesinde ayakta durur hale gelmesi de belirleyici rol oynamıştır.

Bir başka faktör ise, Vietnam yenilgisinin ABD ' nin dış politikasında yarattığı karışıklık, Carter başkanlığı sırasında sürmekte olan ABD'nin dış politikasını yeniden ayarlama döneminin yarattığı karışıklıktır. ABD'nin etki alanlarını korumak ve genişletmek için diğer ülkelerdeki, o ülke halklarının gözünde iyice teşhir olmuş karşı-devrimcilere verdiği destek sadece her yönden "pahalı" olmuyor —harcanan paralar, ölen askerler ve bu

ölümlerin ABD kitlelerinde yarattığı hoşnutsuzluklar—; aynı zamanda desteklenen karşı-devrimcilerin yenilgisi ABD'nin ülkeyi etki sahası içinde tutmasını da imkansız kılıyordu. İşte Carter'ın "insan hakları" şampiyonluğunun ardında yatan siyaset de, şartlar zorladığında teşhir olmuş uşağı daha az teşhir olmuş ile değiştirip ABD etkinliğini, hem de daha ucuza, koruma çabasından başka birşey değildi. Gelgelelim ABD'ye bağımlı ülkelerin karşı-devrimci yönetimleri Başkan Carter istediği için kanemicilikten "insan hakları" şampiyonluğuna hemencecik terfi ettiremezlerdi kendilerini halkın gözünde, ve bay Carter istedi diye iktidarlarını da bırakıvermeye pek niyetli değildiler. Devrimler de patlamaya başladı. Ve böylece daha Carter baştayken bu siyasetin işe yaramayacağı ortaya çıkmaktaydı.

"Kovboy" Reagan'ın başa gelmesiyle birlikte ABD'nin de siyaseti göreceli olarak daha "kararlı" ve "tutarlı" bir şekilde Karşı-Devrime açık destek şeklini tekrar kazanmaya başladı. El Salvador devrimi bugüne kadar zafer kazanamadıysa, bunun en büyük nedeni ABD'nin Karşı-Devrime verdiği maddi destektir.

Bu destek daha başkan Carter döneminde para, silah ve "askeri eğitmenlik" şekillerine bürünmüştü. Fakat devrimi bastırmaya yetmedi. Bugün gelinen aşamada ABD, Nikaragua'dan kaçmış karşı-devrimcileri Honduras'ta örgütleyip silahlandırma aşamasından Nikaragua'ya saldırtma aşamasına; Honduras askeriyesini tepeden tırnağa silahlandırıp bölgedeki vurucu gücü olarak hazırlama aşamasından, Honduras ile elele "askeri tatbikat" adı altında Nikaragua sınırlarına 5000 ABD askeri yığma ve Orta Amerika'nın, bilhassa da Nikaragua'nın hem Atlantik hem de Pasifik sınırlarını deniz güçleriyle abluka altına alma aşamasına vardırdı işi.

Bir ileriki adım devrimlere doğrudan müdahale; bağımsız bir devlet olduğu ve bugünkü hükümeti Birleşmiş Milletler'ce bile kabul edilmiş Nikaragua'ya doğrudan saldırma adımıdır!

ABD emperyalizminin attığı tüm bu adımlar, Karşı-Devrime verdiği tüm bu destekler ve hele hele devrimleri bastırmak için doğrudan askeri müdahalesi, açıktır ki, biz komünistlerin asla ve asla kabul edemeyeceği ve açıkça ve kararlı bir şekilde karşı çıkacağımız, teşhir edeceğimiz gelişmelerdir.

Destekleyeceğimiz ise, ABD emperyalizminin doğrudan saldırı tehdidi altında tuttuğu ve bugünden bile Karşı-Devrimlere verdiği desteklerle saldırdığı devrimci savaş içindeki tüm güçler ve Nikaragua'daki "devrimci hükümet"tir.

Biz bu destekten şunları anlıyoruz:

1. Nikaragua'daki "devrimci hükümet"e destek: Bizim görüşümüzce Nikaragua devriminin gelişmesi, devrimin bugün hükümette yer almakta olan burjuvaziye ve toprak sahiplerine yönelmesini gerekli kılan bir aşamaya varmıştır. Halbuki bu hükümette ağırlıkta olan küçük-burjuva örgütler devrim için böyle bir gelişme yönü yerine, burjuvazi ve toprak sahipleriyle uzlaşma, işçilerin ve köylülerin aleyhine bir uzlaşma siyaseti uyguluyorlar. Dolayısıyla bu "devrimci hükümet" halihazırda Nikaragua devriminin gelişmesi önünde bir engel haline gelmiştir.

Ve yine bu hükümet, sadece kendini korumak çabasıyla emperyalistler arasındaki çelişmeleri kullanmak için değil, fakat burjuva siyasetinin kaçınılmaz bir talebi olarak emperyalistlerle işbirliği halindedir. Bilhassa Küba üzerinden ve aynı zamanda doğrudan doğruya Rus sosyal emperyalistleriyle sıkı bir işbirliği yapmakta, Batı Avrupalı emperyalistlerle işbirliğini geliştirmek için can atmaktadır. ABD'ye düşmanlığı ise kendisini devirmek istediği sürece ve orandadır!

Dolayısıyla bizim bu hükümete vereceğimiz destek de, ABD'nin örgütlediği karşı-devrimcilere ve ilerdeki muhtemel bir ABD saldırısına karşı savaştığı sürece ve orandadır. Ve buradan da anlaşılır ki sadece ve sadece bu noktada bir destektir.

Bunun dışında "devrimci hükümet"in desteklenmesi bizim açımızdan imkansızdır. Bu hükümetin devrimi burjuva demokrasisi sınırları içinde tutan, burjuva demokratik devriminin sınırlarını dahi zorlayamayan, proletaryanın bağımsız gelişmesini önleyen, Nikaragua'yı emperyalist zincirin bir halkası olarak tutan (ve hatta kendisi yayılmacı emeller taşıyan) siyasetini destekleyemeyiz. Tam tersine karşısındayız! Bu yanı teşhir; bu yana karşı sonuna dek mücadele ve bu yönde mücadele eden güçleri desteklеme görevimizdir.

2. El Salvador ve Guatemala'daki devrimci güçlere destek: Bu ülkelerdeki burjuva demokratik devrimini yönetmekte olan devrimci güçler ABD güdümündeki karşı-devrimcilere karşı savaşıyorlar. Bu savaşı yürüttükleri sürece ve ilerdeki muhtemel bir ABD saldırısına karşı savaştıkları sürece ve savaşın bu yönünde —ABD ve ABD güdümündeki Karşı-Devrimle savaş— bu devrimci güçler desteğimizi almalıdır.

Nikaragua'da burjuva demokratik devrimi zafere ulaştı ve bu zaferin hiç de proletaryanın elde edebileceği ve elde etmek için savaşması gerektiği derinlikte bir burjuva demokratik devrimi olmadığı hemen ortaya çıktı.

Fakat El Salvador ve Guatemala'da burjuva demokratik devriminin zaferi için savaş sürmektedir. Kaçınılmazdır ki devrimin gelişmesi içinde bu devrimci güçlerin burjuva demokratik devrimi daha ileriye götürmek istemedikleri bir sınıra gelinecektir. Ve böylece de komünistlerin bu güçlerle sadece ABD'ye karşı değil, aynı zamanda burjuva demokratik devriminin zaferi için de verdikleri destek bu son hususta süremeyecek, onlarla yollarımız ayrılacaktır. Daha bugünden bu kısıtlamayı teşhir etmeliyiz.

Daha bugünden bu güçler arasında mevcut olan küçük-burjuvazinin burjuvaziye boyun eğişinin ürünü olan Rus sosyal emperyalizmi ve batılı emperyalistlerle bağımlılık ilişkilerine karşıyız! Daha bugünden bu ilişkileri teşhir etmeliyiz!

Ve açıktır ki nüve halinde de olsa bu ülkelerde Marksist-Leninist güçler ortaya çıktığında desteğimiz onlara destek olmalıdır.

NOT:

GRENADA ABD TARAFINDAN İŞGAL EDİLDİ! 26.10.83

****

Grenada Karayip (Caribbean) adalarının Latin Amerika'ya en yakın olanı. Nüfusu 115 000. Nüfusun kökeni İngilizlerin Afrika'dan getirdiği zenciler. Dolayısıyla halkın dili İngilizce.

Karayip adalarının tümü de eskiden İngiliz kolonileri idiler, 2.Dünya Savaşı sonrası dönemde ise tek tek adalar veya birkaç ada grubu bir arada "bağımsız" oldular! Tabii İngilizlerin kolonilerinden oluşturdukları "Ortak Zenginlik" grubunun üyesi olarak ve tabii ki sadece sözde bağımsızlık şeklinde. Bizzat Karayip takımadalarının bir bütün olarak değil de tek tek adalar halinde "bağımsız" olmaları, onların birer devlet olarak aşırı güçsüzlüğünü ve dış güçlere otomatikman bağımlılığını garantilemeye yeterdi.

Böylece Karayip takımadaları hem ekonomik hem de siyasi olarak İngiltere'nin etki alanı içinde tutuluyordu. Fakat İngiltere bu bölgede ekonomik ve askeri faaliyetlerini bölgenin taleplerini karşılayacak çapta sürdüremezken, ABD bu alanlarda etkinliğini arttırmaktaydı. Mesela 6 Karayip ülkesinden oluşan "Doğu Karayip Devletleri Örgütü", "Ortak Zenginlik" (Commonwealth) üyesi olmasına rağmen ABD'ye daha yakın idi.

Grenada'ya da İngiltere "bağımsızlık" vermişti, şu şekilde ki, ülke her ne kadar "bağımsız" ise de, İngiltere kraliçesi daha hala Grenada'nın "devlet başkanı" idi ve adada kraliçeyi temsilen bir "koloni valisi" mevcuttu.

1979'da Bishop önderliğinde bir grubun darbesi, o dönemin aşırı derecede kokuşmuş başbakanını devirdi. Darbeciler kendilerini hem Grenada halkına hem de tüm dünyaya "solcu", "Marksist-Leninist" olarak ilan ettiler. Mr. Bishop, dünyanın İngilizce konuşan ilk komünist devletini kurmakta olduğunu ilan ediyordu.

Biz Bishop ve yönetimindeki "Yeni Mücevher Hareketi"nin ("New Jewel Movement") Marksist-Leninist olmadığını biliyoruz. Bu hususta onların hemen Küba ve Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler kurma çabalarına işaret etmek yeter.

Grenada'nın aşırı küçüklüğü ve bu konumun onu içte ekonomik olarak kendi başına sosyalizmi tam olarak kurmasını imkansız kılması, dıştan ise en küçük bir büyük gücün bile yutabileceği bir lokma haline getirdiğini, dolayısıyla iktidardaki proletarya tarafından desteklenmemiş böyle bir ülkede Marksist-Leninistlerin hayatı aşırı derecede zor bulacakları gayet açıktır.

Fakat tüm bunlar en küçük bir ülkenin Marksist-Leninistlerini "denemekten" alıkoyamaz. Alıkoymayacaktır da. Bu "deneme" açıktır ki, küçük ülkenin Marksizm-Leninizm bayrağını yükseltmesi, "boyuna bakmadan" tüm emperyalist ve uşaklarına kafa tutması ve dünya proletaryasını kendisini desteklemeye çağırmasını gerektirir.

Bishop ve grubu böyle yapmadılar. Onlar, çeşitli güçleri birbirine oynamaya ve "sosyalist dayanışma" adına Küba ve Sovyetler Birliği'nden "yardım" ummaya başladılar. Umduklarını açık ki bulamadılar. Küçük Grenada, Küba ve Sovyetler Birliği'nin gözünde muhtemel bir askeri üs ve emperyalistlerarası güç oyununda bir oyuncak olmaktan öteye gidemedi.

İki hafta önce Bishop, "daha sol" (Siz Sovyetlere daha yakın anlayın) olan yardımcısının yaptığı darbe ile devrilip öldüğünde, ülkede daha hala "koloni valisi" vardı. Ülke "Ortak Zenginlik" üyesi idi, ülkede işsizlik o

(Devamı s.46'da)

Askeri Faşist Cuntanın İktidara Tümüyle Elkoymasının 3. Yıldönümünde İki Ayrı Tavır

BP taraftarlarının devrimci eylemleri başarılı oldu

Askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesinin üçüncü yılında yapılan propaganda ve eylemler Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki ayrım çizgilerinin daha da açıklıkla ortaya çıkmasına ; oportünist-revizyonist cephe içinde yer alan devrimci örgütlerin de giderek devrimci konumlarından hızla uzaklaştıklarının görülmesine hizmet etti.

****

12 EYLÜL 1983 ÖNCESİNDE DURUM

****

Marksist-Leninistler bu yıl 12 Eylül ile ilgili olarak, geçen yılki tecrübeden de yola çıkarak, devrimci olarak değerlendirdikleri örgütlerle eylembirliği gerçekleştirmeye; geçen yıl gerçekleştirilen devrimcilerle karşı devrimcilerin elele kurdukları devrimci olmayan eylembirliğini baştan parçalamaya çalıştı.

Bunun için çıkarılan devrimci bir platform Temmuz ayının ikinci yarısından itibaren Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yoğun bir şekilde dağıtıldı.

Temmuz ayının sonunda düzenlenen bir eylem birliği toplantısına devrimci olarak değerlendirilen grupların temsilcileri çağrıldı.

Bu çağrıya hiçbir grup uymadı. Bunun yerine Ağustos'un başında oportünist-revizyonist cephenin 12 Eylül 1982'dekine benzer bir eylembirliği içinde eylemler düzenleyeceği ortaya çıktı.

Oportünist-revizyonist cephenin —bu cephe içinde yer alan devrimci gruplar açısından— ihanet anlamına gelen devrimci olmayan bu eylemi karşısında Marksist - Leninistlerin görevi, bu eylembirliğinin niteliğini gücü oranında en geniş şekilde teşhir etmek; onların tabanındaki devrimcilere gerçekleri göstermeye çalışmak; ve güç yetiyorsa; alternatif bir devrimci yürüyüş eylemi koyarak, devrimcilere bu yürüyüşe katılmaları çağrısını yapmaktı.

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, Partililere ve örgütlü sempatizanlara yayınladığı genelgede bu konuda şunları söylüyordu:

"Yoldaşlar,

12 Eylül 1983'te ; yurtdışında oportünist-revizyonist cephenin hemen tüm unsurları bundan bir yıl önceki gibi birleştiler.

Onlar Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerininin bile silindiği, reformist bir platform temelinde kurulan 'eylembirlikleri' ile Batı Almanya'da ve bulundukları diğer yerlerde yürüyüşler düzenleyecekler.

12 Eylül'ün 3. yıldönümünde gücümüz oranında faşist cuntayı lanetlemek, ona nefretimizi dile getirmek bizim de görevimizdir. Ancak bizim için cuntaya karşı mücadele, devrim mücadelesinin bir parçasıdır ve ona bağlı olarak ele alınmak zorundadır. Mücadeleyi 'cuntaya karşı' olmakla sınırlamak; mümkün olan en geniş 'eylembirliği' oluşturmak adına devrim propagandasını merkeze koymamak, veya ondan tümden vazgeçmek devrimci olmayan bir tavırdır. Oportünist-revizyonist cephe içinde yer alan devrimci gruplar (Avrupa'da Dev-Genç, ATİF, Devrimci İşçi/Yol, Kawa, Partizan, Proleter Dayanışma) açısından olan budur. Onlar soruna esas olarak işçi sınıfı önderliğinde devrimin uzun vadeli çıkarları açısından değil; cuntaya karşı mücadelenin kısa vadeli 'elle tutulur sonuçlar vaad eden' çıkarları açısından yaklaştıklarından, cuntaya karşı olduğunu söyleyen herkesle, açık karşı-devrimcilerle birleşmeye hazırdırlar. Onların propagandasında devrim 'lafı edilecek bir konudur, gözboyamaya yarar'.

Biz 12 Eylül'de oportünist-revizyonist cephenin —bu cephe içinde yeralan devrimci güçler açısından işçi sınıfına ve emekçi halka objektif olarak ihanet anlamına gelen— Devrim ile Karşı-Devrim arasında en kaba ayrım çizgilerini silen 'eylembirliği'nin teşhirini merkeze koymak zorundayız. Oportünist-revizyonist cephenin tabanında varolan devrimci unsurlara bu uğursuz eylembirliğinin gerçek niteliğini gücümüz oranında en geniş şekilde teşhir etmek birincil görevimizdir. Açıktır ki bu geri kitlenin 'herkes cuntayla uğraşırken, bunlar 'sol'un birliğini parçalamaya çalışıyor' vb. şeklinde tepkisini çekecektir. Bu tepki göze alınmak zorundadır. Uzun dönem açısından devrime hizmet edecek tek doğru tavır budur. 12 Eylül 1983'ün özel şartlarında cuntaya karşı mücadeleyi, devrim mücadelesine tabi olarak ele almak, oportünist revizyonist cephenin eylembirliğini teşhiri merkeze koymayı gerekli kılmaktadır.(*)

Bizim propagandamızla ulaşmak zorunda olduğumuz, ulaşmak istediğimiz (bizim dışımızdaki esas) kitle bu 12 Eylül'de yurtdışında merkezi olarak birkaç bölgede; (Batı Almanya da Köln şehrinde) oportünist-revizyonist cep

---

(*) Bu esasında 12 Eylül 1982'de de böyle olmak zorundaydı. Ama biz geçen yıl ilk defa gerçekleşen bu tip bir eylembirliğinin önemini yeterince kavramadık. Bunun sonucunda da bu eylembirliğinin bizzat eylem sırasında teşhirine gerekli özel önemi vermedik. Bu geçen yıl yaptığımız önemli bir hata idi.

henin yürüyüşlerinde biraraya gelecektir. Bu yürüyüşler içine görüşlerimizi taşımak; cuntaya karşı doğru mücadelenin ne anlama geldiğini anlatan propaganda malzememizi gücümüz oranında bu kitleye ulaştırmak, özel olarak 'kutsal ittifak'ın ne anlama geldiğini açıklamak, bunu teşhir etmek bizim esas görevimizdir. Biz gücümüz olan her yerde oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşlerini örgütlü olarak 'ziyaret' edip, o yürüyüşlerde en geniş biçimde propaganda yapmalıyız.

Bunun yanında gerek oportünist-revizyonist cephenin kendi tabanında yayacağı 'bunların cuntaya karşı mücadele diye bir dertleri yok' demagojisini belli ölçülerde de olsa etkisiz hale getirmek; gerek cuntaya karşı mücadelenin somut olarak devrim mücadelesine tabi olarak ele alınmasının nasıl olabileceğini somut eylemle göstermek, kendi çevremizi azami ölçüde seferber etmek, devrimci unsurlara somut alternatifin var olduğunu göstermek —bu alternatif güçsüz de olsa—diğer ülkelerden devrimci unsurlara da Türkiye devrimini doğru temelde destekleme imkanı vermek vb. nedenlerle her yerde gücümüze uygun, kendini karşı-devrimcilerden kesin bir şekilde ayıran, devrimci bir platform temelinde yapılan ***kendi*** *devrimci 12 Eylül eylemlerimizi düzenlemek de görevdir. Bu eylemler gücümüz elverdiği yerde oportünist-revizyonist cephenin eylemi biçiminde bir eylem olur (yürüyüş), gücümüzün elvermediği yerde başka biçimlere bürünür (miting, salon toplantısı).. Gücümüzün yalnızca oportünist-revizyonistlerin eyleminde propaganda eylemlerine izin verdiği yerlerde ise yalnızca bunu yaparız.*

Bu genel düşüncelerden yola çıkan Merkez Komitemiz, bu yıl daha oportünist-revizyonist cephenin ne yapacağının kesin olarak belli olmadığı bir dönemde 12 Eylül hazırlıklarına başladı. Batı Almanya'da kendi öz gücümüzle bir yürüyüş yapabilmenin mümkün olduğu gerçeğinden yola çıkarak, devrimci grupları, karşı-devrimcilerle eylembirliğinden alıkoymak (bu çok küçük bir ihtimal bile olsa)için onlara somut bir eylembirliği önerisi götürdü. Partizan, DHB, Kawa, HK, Dev-Yol, Dev-Sol, Proleter Dayanışma, Spartakus gruplarına bizim devrimci platform önerimizle birlikte, Temmuz sonunda görüşme çağrısı ulaştırıldı. Aynı çağrı GDS'e de yapıldı. Bu çağrıyı yaptığında Merkez Komitesi, oportünistlerin bu çağrıya uymasını çok küçük bir ihtimal olarak değerlendiriyordu. Ama bu çağrıya uyulmaması da oportünistlerin teşhirinin bir aracı olurdu. Hiçbir grup çağrımıza uymadı. Yalnızca GDS 14 Ağustos tarihli iki satırlık bir mektupla çağrının ellerine geç geçtiğini(!!!) bildirdi.

Merkez Komitesi bu arada oportünist-revizyonist cephenin ne yapacağı konusunda da somut bilgiler almaya başlamıştı.

Bu bilgiler temelinde, çeşitli parti hücrelerinde de tartışıldıktan sonra, Merkez Komitesi 12 Eylül 1983 için şu kararları aldı:

1- 12 Eylül'ün üçüncü yıldönümünde 'Avrupa'da Dev-Genç, ATİF, Birkom, Dibfak, Fidef, İşçi Gerçeği, Kawa, KKDK-Federasyon, Koçkak, Komkar, Partizan, Proleter Dayanışma, Tekoşin taraftarları' reformist bir platform temelinde güçlerini birleştirerek çeşitli yerlerde (Batı Almanya'da Köln şehrinde) merkezi yürüyüşler düzenleyecektir. Onların bu eylembirliği,platforma imza atmayan şu oportünist-revizyonist gruplar tarafından da desteklenmektedir: (DİDF, Denge Komal, Gerçek, KKDK, KHE, Kurtuluş, Devrimci Kurtuluş).

Reformist bir platform temelinde; ve açık karşı-devrimci güçlerle eylembirliği temelinde yapılan bu eylemlere —platform imzalanmadan da olsa— bu eylemlerin bir parçası olarak katılmak, bu eylemleri desteklemek, güçlendirmek, devrimci gruplar açısından devrime ihanet anlamına gelir.

Bizim gücümüz, bu eylemlere ayrı, kendi platformumuz temelinde katılmamız; bizzat bu yürüyüşlere karşı bir yürüyüş yapmamız halinde bile, kendimizi görülür biçimde ayıracak bir güç değildir.

O halde bizim bu yürüyüşlere —şu veya bu şekilde— katılmamız sözkonusu değildir.

Ama bu yürüyüşlere katılacak kitle, bugün bizim ulaşmak istediğimiz, ulaşmak zorunda olduğumuz (bizim dışımızdaki) kitlenin çok önemli bir bölümüdür. O halde yürüyüşe katılmasak da, bu yürüyüşlere en geniş bir şekilde giderek propaganda yapmak görevdir. Ve bu görev bizim açımızdan bugünkü şartlarda, 12 Eylül 1983'te esas görevdir.

Bu esas görevin yanında, gücümüz oranında miting, toplantı, yürüyüş gibi eylemler yapmamız da görevdir.

2- Somut olarak Batı Almanya'da güçlü bir şekilde propagandanın yanında, kendi ayrı yürüyüşümüzü yapmamız mümkündür. Bu imkan kullanılacak, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne devrimci alternatif pratik bir yürüyüş eylemiyle ortaya konacaktır."

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bu çağrısı doğrultusunda Batı Almanya'da Bolşevik Partizan taraftarı Marksist-Leninist devrimciler 10 Eylül Cumartesi sabahı, önce oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünün başlayacağı alana gittiler. Alana giren caddenin başında

açılan, ve yapılacak eylembirliğini teşhir eden, Marksizm-Leninizmin propagandasını yapan pankartlar etrafında Bolşevik Partizan taraftarları toplanarak yoğun propagandaya başladılar. Propaganda malzemesi olarak elde Bolşevik Partizan'ın devrimci 12 Eylül platformu, yine Bolşevik Partizan'ın çıkardığı, ve devrimci 12 Eylül yürüyüşüne çağrı yapan, oportünist-revizyonist cephenin çağrısını eleştiren bir bildiri; Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül ve eylembirlikleriyle ilgili özel sayısı; karşı-devrimcilerle eylembirliğini reddeden; işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimini savunan, havaya fırlatılmak üzere hazırlanmış Almanca-Türkçe el ilanları ve benzeri vardı. Ayrıca sözlü propagandayı güçlendirmek için taşınabilir bir hoparlör aygıtı da kurulmuştu.

Oportünist-revizyonist cephenin unsurları yaptıkları çağrılarda yürüyüşün 10.30'da başlayacağını ilan etmişlerdi.

Bolşevik Partizan taraftarları 9.30'dan itibaren toplanmaya, ve toplu propagandaya başladılar.

Bolşevik Partizan taraftarı propaganda grupları yayınlarımızı satmak, bildirilerimizi dağıtmak, el ilanlarını fırlatmak üzere oportünist grupların yavaş yavaş toplandığı meydana daldılar. Kısa süre içinde bütün meydan el ilanları ile donandı.

Sözlü propagandada ise hoparlörden sürekli olarak şu çağrı yapıldı:

Devrimciler!

Bugün 12 Eylül askeri faşist cuntasının ülkemizde iktidara bütünü ile elkoyuşunun üçüncü yıldönümünde; iki ayrı platform temelinde iki ayrı eylem var!

Platformlardan biri tüm oportünist-revizyonist cephenin imzaladığı veya desteklediği, devrimci güçlerle, Rus sosyal emperyalizminin uşağı açık karşı-devrimci güçlerin birlikte imzaladıkları reformist platformdur. Bugün Köln'de yapılacak yürüyüş, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini bile kaldıran bu reformist platform temelinde yapılacaktır.

Platformlardan diğeri; cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışın ürünü olan Bolşevik Partizan tarafından ortaya konan devrimci platformdur.

Bu platform temelinde yapılan yürüyüş Devrim ile Karşı-Devrim arasında ayrım çizgilerini ortadan kaldıran bir eylembirliğini red etmektedir!

Bu platform temelinde yapılan yürüyüş Batı Almanya'da Batı Alman emperyalizmine karşı mücadeleyi, onun Türk faşist devleti ile sıkı işbirliğini teşhiri merkezi görevlerden biri olarak kavrayan, ve Batı Alman emperyalizminin açık-gizli sözcüleri ile 'cuntaya karşı mücadele' adına birleşmeyi reddeden bir yürüyüştür.

Duisburg'da yapılacak yürüyüş, cuntaya karşı mücadele adına Rus sosyal emperyalizminin propagandacıları ile araya berrak bir sınır çekmektedir.

Duisburg'da düzenlediğimiz devrimci yürüyüş; emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin propagandasını temel görevi olarak kavrayan bir eylemdir!

Cuntaya karşı mücadele adına karşı-devrimcilerle eylembirliğini reddedin!

Cuntaya karşı mücadele adına reformizmin batağına batan oportünist-revizyonist şefleri gittikleri yolda yalnız bırakın!

Devrimci 12 Eylül yürüyüşüne katılın!

Komprador patron ağa devletini yıkacağız!

İşçi-Köylü İktidarı kuracağız!

Yaptığımız bu propaganda oportünistleri ; özellikle de daha önce oportünist-revizyonist cephenin kendi arasında yaptığı anlaşmaya göre ikinci sırada yürüyecek olan, ve tam da bizim propaganda yaptığımız yerde sıraya dizilen menşevik Partizancıları olağanüstü ölçüde rahatsız etti.

"Sosyal faşistlerle el ele böyle nereye?"

"Karşı-devrimcilerle eylembirliğine hayır" sloganları onların tabanında var olan karışıklığı daha da körükleyici; şefleri sinirlendirici rol oynadı.

Onlar bizim propagandamızı bastırmak için ellerinden geleni yaptılar.

Bir ara kavga çıkarmaya da çalıştılar. Ve bazı Bolşevik Partizan taraftarlarına saldırdılar. Ama bu saldırı onların istediği sonucu, bizim soğukkanlı davranmamız, provokasyonu boşa çıkarmamız sonucu vermedi.

Menşevikler arada bir "Komprador patron - ağa devletini yıkacağız! Halk iktidarı kuracağız!" sloganını da atmaya çalıştılar.

Bolşevik Partizan taraftarları onlara hep bir ağızdan şu cevabı verdiler:

"Sosyal-faşistlerle devlet yıkılmaz!"

Oportünistler 10.30'da yürüyüşe çağırmış olmalarına rağmen, saat 11'e geldiğinde hala yürüyüşün başlayacağına dair bir işaret yoktu. Bolşevik Partizan taraftarı Marksist-Leninist devrimciler ise, yaptıkları propaganda ile Marksist-Leninistlerin yapılan eylem hakkında ne düşündüğünü, görmek ve duymak **isteyen** herkesin anlayabileceği şekilde ortaya koymuşlardı.

Bu durumda düzenli bir şekilde bir miting ile oportünist-revizyonist cephenin yürüyüş yerinden ayrılmak; Duisburg'da yapılacak yürüyüşe gitmek kalıyordu.

Bu yapıldı. Bolşevik Partizan taraftarları yürüyüşün başlama yerinde toplanarak, bir kez daha Köln'de yapılacak eylemin reformist bir platform temelinde, devrimci güçler ile karşı-devrimci güçlerin eylembirliği temelinde yapıldığını; 12 Eylül'de devrimci alternatifin Duisburg'da yapılacak yürüyüşe katıl-

mak olduğunu açıkladılar. Devrimcileri Duisburg'daki yürüyüşe katılmaya çağırdılar. Yapılan miting Enternasyonal'in hep birlikte söylenmesi ile kapatıldı. Bolşevik Partizan taraftarları Duisburg'daki devrimci yürüyüşe katılmak için yola koyuldular.

Oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünün başlayacağı yerde yapılan, yaklaşık iki saat süren bu eylem birtakım aksaklıklarına rağmen (propaganda malzemelerinin tam saatinde gelmemesi; örgütlenmedeki bozukluklar...) genelde başarılı bir eylem oldu. Sayıca az da olsa, örgütlü bir gücün ne kadar geniş bir propaganda yapabileceğine iyi bir örnek oldu. Diyebiliriz ki biz orada iken yaptığımız propaganda en kalabalık oportünist grubun propagandasından daha canlı ve etkili bir propaganda oldu. Onları çileden çıkardı.

Oportünist-revizyonist cephenin 10.30'da başlaması gereken yürüyüşü, saat 13'te başladı. Yürüyüşe damgısını vuran; esasta Fidef'li modern revizyonistler oldu. Bunlar geçen yılın tersine bu yıl DKP'lilerle birlikte oldukça büyük bir blok oluşturmuşlardı. Teknik araç-gereç bakımından devrimci gruplara göre üstünlükleri açıktı.
salt anti-cunta; ve devrimci olmayan eylem birliğinin savunulması temelinde idi. Attıkları sloganlar devrimci gruplara kadar yaygınlaşıyordu. Miting ise bütünü ile bunların kontrolunda idi.

Yürüyüş ve mitingde en çok atılan slogan, "Yaşasın eylem birliğimiz" oldu! Devrim propagandası tabii hak getire! Katılım geçen yılki katılım civarında idi. Bütün oportünist-revziyonist cephenin 'başarı' olarak değerlendirdiği bu eylem, gerçekte bu yürüyüşe katılan **devrimci örgütlerin** geldikleri yeri gösteren bir işaret oldu.

Bu 12 Eylül yıldönümünde Batı Almanya'da yapılan tek yürüyüş bu oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşü değildi. Bolşevik Partizan'ın devrimci platformu temelinde yapılan bir de devrimci yürüyüş vardı.

Bu yürüyüş Duisburg'da yapıldı. Yürüyüşe 300 kişi katıldı. Katılım açısından oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüyle karşılaştırıldığında çok küçük olan bu yürüyüş; karşılaştırma iki yürüyüşe damgasını vuran siyaset; iki yürüyüşün temeli, iki yürüyüşte savunulan görüşler, vb. açısından yapıldığında oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşü ile hiçbir şekilde karşılaştırılamayacak kadar büyüktü. Bu yürüyüş hiçbir taviz vermeden, berrak bir şekilde Türkiye'de demokratik halk devriminin propagandasını; Batı Almanya'da Batı Alman emperyalizmine karşı mücadelenin propagandasını merkeze koyan devrimci bir yürüyüştü. Yürüyüş havanın kötülüğüne rağmen, ve yürüyüşe katılan pekçok arkadaş daha önce oportünist-revizyonist cephenin yürüyüş yeri başlangıcındaki eyleme katılmış olmalarına; uzak yerlerden gelmelerine rağmen, canlı bir yürüyüş oldu.

Yürüyüş boyunca Duisburg'un özellikle Türkiyeli işçilerin yerleşim bölgeleri olan yerlerinden geçildi.

Yapılan ara mitinglerde şu yazı okundu:

İşçiler, emekçiler...

Sözümüz size! Türkiye'de faşist komprador patron ağa devleti tarafından Batı Alman emperyalistlerine mal gibi satılanlar! Burada horlanan, aşağılananlar, iliklerine kadar sömürülenler... Sözümüz size!

Bugün burada askeri faşist cuntanın ülkemizde iktidara bütünü ile el koymasının üçüncü yıldönümünde; cuntaya; ve onun temsilcisi olduğu emperyalizmin uşağı hakim sınıflara olan nefretimizi haykırmak; kurtuluş yolunun işçilerin-köylülerin iktidarından geçtiğini haykırmak için yürüyoruz!

Bugün ülkemizden binlerce kilometre uzakta, Batı Alman emperyalizminin fabrikalarında, madenlerinde, en ağır işleri, en düşük ücretle, horlanarak yapmak zorunda bırakılıyorsak; başımızda her an işten atılma; Türkiye'

ye geri gönderilme tehdidi Demokles'in kılıcı gibi sallanıyorsa; bunun suçlusu ve sorumlusu, mezara gömülmesi gereken emperyalist sistem; emperyalizmin ülkemizdeki uşakları komprador patronlar, toprak ağaları ve onların faşist düzenidir!

Ülkemizde üç yıldan beri faşizmin en koyusu hüküm sürüyor. Binlerle devrimci, komünist, yurtsever; binlerce Kürt devrimcisi zindan -

larda. Yüzlerle devrimci kurşunlanarak katledildi! Konuşan dillere, gören gözlere kilit vurmaya çalışıldı. Hepsi bir avuç asalağın sömürü huzuru sağlansın diye! Hepsi talan ve vurgun düzeni sürsün diye!

İşçiler, emekçiler...

Bu gidişe dur demenin; emperyalizmin sürülerek kovulduğu bağımsız bir Türkiye; feodalizmin karanlığının temizlendiği demokratik bir Türkiye yaratmanın biricik yolu işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir!

Bu mücadeleye omuz verin!

Bizimle birlikte devrimci 12 Eylül yürüyüşüne katılın!

Hep birlikte haykıralım!

Yürüyüş, yapılan coşkulu bir miting ve sonrasında birlikte söylenen Enternasyonal ile kapandı.

Miting konuşması şöyle idi:

Devrimciler, Yoldaşlar...

Bugün Batı Almanya'da 12 Eylül'ün yıldönümünde iki ayrı platform temelinde, iki ayrı yürüyüş yapıldı!

Biri oportünist-revizyonist cephenin; cuntaya karşı mücadele adına, herkesi birleştirme anlayışının ürünü olan; reformist bir platform temelinde yapılan Köln yürüyüşü idi.

Bu yürüyüşte Türkiye'deki faşizmin temel desteklerinden biri olan Batı Alman emperyalizminin 'sol' maskeli çeşitli temsilcileri; Rus sosyal emperyalizminin açık uşakları olan TKP revizyonistleri ve ne idüğü belirsiz oportünist-revizyonist bir dizi grup; bir dizi devrimci grupla birlikte yer aldı!

Geçen yıl 12 Eylül'den sonra olduğu gibi, şimdi de onlar Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini bile ortadan kaldıran bu eylembirliğinin övgüsünü yapacaklar, yaptıkları yürüyüşün başarısını anlata anlata bitiremeyecekler.

Her biri kendi omuzunu sıvazlayıp, bu 'başarı'nın kendine ait olduğunu vs. anlatacak.

Biz böyle bir 'başarı'yı, ve onun üzerine övünmeleri seve seve oportünistlere ve revizyonistlere bırakıyoruz!

Çünkü sözü edilen 'başarı', devrimin propagandasından, hazırlığından, bugünkü görevlerinden vazgeçme pahasına kazanılan bir başarıdır.

Biz bugün cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılmak gerekliliğinin bilincinde olarak; Devrim ile Karşı-Devrim arasında kesin çizgiler çeken bir eylemi, bu eylem kafa sayısı bakımından oportünist-revizyonist cephenin eylemi ile karşılaştırıldığında çok güçsüz bile olsa, tercih ettik!

Devrimci tavır bu idi!

Biz burada devrimci bir platform temelinde yaptığımız yürüyüşümüzle cuntaya karşı mücadelenin, devrim mücadelesine bağımlı olarak yürütülmesinin nasıl olması gerektiğini düşündüğümüzü pratik eylem ile gösterdik.

Burada yalnızca cuntaya değil; Türkiye'de faşist komprador patron ağa devletine; onun efendisi emperyalist sisteme; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı nefretimizi dile getirdik!

Emperyalizme karşı mücadelenin, oportünizme karşı mücadele ile birleştirilmediği sürece bir sahtekarlık olacağının bilincinde olarak, oportünizmin her türüne, ve revizyonizme karşı nefretimizi dile getirdik!

Biz eylemimizle bir kez daha tek kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi olduğunu haykırdık!

Bugün kafa sayısı bakımından güçsüzüz! Ama doğrular bizim yanımızdadır! Biz Marksizm-Leninizme sahip çıktığımız, onu yaygınlaştırdığımız ölçüde, güçleneceğiz! Oportünizmin ve revizyonizmin işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde etkisini mutlaka kıracağız.

Zafer kaçınılmaz olarak Marksizm-Leninizmin, Bolşevizmin olacaktır!

Zafer kaçınılmaz olarak Marksist-Leninist Bolşevik Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfının, onun önderliğinde ezilen halkın olacaktır!

Faşizm, emperyalizm, her türlü gericilik er geç mezara gömülecektir!

Komprador patron ağa devletini yıkacağız!

İşçi-Köylü İktidarı kuracağız!

Yaptığımız devrimci yürüyüşün birtakım teknik —örgütsel hazırlıkla bağıntılı— hatalarına rağmen (yürüyüş ilan edilen saatten geç başladı. Bunda oportünist-revizyonist cephenin yürüyüş yerinde yapılan eylemin hesaplandığından fazla zaman alması rol oynadı. Bunun dışında bildiride yürüyüş başlangıç yerinin yanlış yazılmış olması önemli bir hata idi. Sözlü uyarılarla da bu hata yeterince düzeltilemedi. Yürüyüşe katılmak için gelen arkadaşların bazıları yürüyüş yerini uzun süre aramak zorunda kaldılar. Bir bölümü ancak yürüyüş sonuna yetişebildi vs.), oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşüne göre üstünlüğü ve genel olarak başarısı tartışma götürmez bir olgudur. Bu yürüyüşle, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüş eyleminin karşısına aynı tipte bir eylem alternatifi ile çıkılarak hem 'yürüyüş' sanki tek eylem biçimiymiş gibi gösterip, bizim birşey yapmadığımızı söyleyenlerin elinden bu paslı silah alınmış ; hem somut yürüyüş alternatif olarak gösterilerek, devrimci olana devrimci bir eyleme katılma fırsatı sağlanmış; hiçkimsenin bir bahane getirmesi ihtimali engellenmiştir. Oportünist-revizyonist cephenin yürüyüş yerinde yapılan geniş çaplı propaganda eylemiyle yürüyüş eylemi birleştirilerek; bizim "oportünistlerin tabanı içinde propagandaya önem vermediğimiz", "kendi kendimizi devrimci çevreden dıştaladığımız" vb. palavralarına 12 Eylül 1983'te bizim bugünkü durumumuza en uygun en iyi cevap verilmiştir.

Yapılan bu eylemlerimiz karşısında tüm oportünist-revizyonist cephenin tavrı suskun-

luğa bürünmek; sanki Köln'de yaptığımız eylem; ve Duisburg'da yaptığımız eylem hiç olmamış gibi davranmak oldu!

Görülen odur ki; oportünist - revizyonist cephenin bu eylemlerimiz karşısında söyleyecek sözü kalmamıştır!

GDS'İN VE "SPARTAKUS" OPORTÜNİSTLERİNİN 12 EYLÜL 1983'TEKİ TAVIRLARI ÜZERİNE

Oportünist-Revizyonist Cepheden bölümünde, oportünist-revizyonist cephenin 12 Eylül yürüyüşüne çağrı yapan ve bu yürüyüşe şu veya bu şekilde katılan çeşitli örgütlerin tavırlarını ayrıca teşhir edeceğiz. Burada bu yürüyüşe de, bizim yürüyüşümüze de katılmayan GDS ve Spartaküs'ün tavrı üzerinde kısaca durmak istiyoruz.

GDS'İN TAVRI:

GDS; Bolşevik Partizan tarafından düzenlenen eylembirliği toplantısına 19.7.1983 tarihinde yapılan yazılı bir çağrı ile davet edildi!

GDS, bu davete 14 Ağustos tarihli iki satırlık bir mektupla cevap verdi. Bu cevabi mektupta GDS'in söylediği şu idi:

"Eylembirliği konusunda yaptığınız çağrıyı içeren mektubunuz eylembirliği toplantısından iki gün sonra elimize geçti"!

Bolşevik Partizan'ın eylembirliği toplantısı 30 Temmuz'da yapıldı. Yani GDS'in verdiği bilgiye göre yazılı çağrı eline 2 Ağustos'ta; gönderildiğinden iki hafta sonra geçmiştir! Açıktır ki bu gecikmenin sorumlusu, ve bu gecikmeyi açıklayacak olan GDS'in kendisidir. Çünkü haber her zaman işleyen ve en fazla iki gün süren —ve bize daha önceden kullanılmaması gerektiği yönünde herhangi bir bilgi verilmeyen— normal kanaldır!

Biz her halükārda gecikmenin gerçek olduğunu varsayalım. Bu halde devrimci tavır nedir? Eğer gerçekten devrimci temelde bir eylem düzenlemek, veya eyleme katılmak diye bir sorunu olsa, GDS'in önce mektubu aldıktan iki hafta sonra değil, hemen yazması ve görüşme istemesi en doğru tavırdır. Unutulduğunu varsayalım: GDS'in eline çağrı mektubu ile birlikte bizim platformumuz, ve eylembirliği önerimiz geçti. Devrimci olan ya bu eylembirliği önerisini reddettiğini ve gerekçelerini açıklar ya da bu eylembirliği önerisini doğru bulduğunu vb. açıklar. GDS ikisini de yapmadı.(*)

(*) Bu yazıyı yazdıktan sonra elimize GDS-Info 9/83 geçti. Info'sunun bu sayısında GDS 12 Eylül 1983'te oportünist-revizyonist cephenin eylemini anlatırken, Bolşevik Partizan hakkında da şunları söylüyor:

"Bolşevik Partizan kendisi ayrı bir yürüyüşe çağrı yaptı

Bolşevik Partizan'ın ancak yürüyüş başında dağıttığı bir bildiriden, Bolşevik Partizan'ın Duisburg'da aynı gün bir yürüyüş düzenlediği öğrenilebildi. Bu yürüyüşe 250 kişi katıldı."

(Burada söylenenler açık: Kimsenin, bu arada GDS'in de bizim 10 Eylül'de Duisburg'da ayrı yürüyüş yapacağımızdan haberi yokmuş! Ancak oportünist-revizyonist cephenin yaptığı yürüyüşte dağıttığımız bildiriden bu "öğrenilebilmiş"!!! Zavallı GDS'in bu hallere düşmesi gerçekten kötü. Batı Almanya'da siyasetle uğraşan —ama sadece yüksek siyasetle değil, günlük siyasetle de uğraşanları kastediyoruz— hiçkimse, bizim ayrı yürüyüş yapacağımızı "yürüyüş günü dağıtılan" bildiriden öğrenebilmedi! Yürüyüşün 10 gün öncesinden itibaren dağıtılmaya başlanan bildiriler, daha önceden yapılan sözlü propaganda ile —gerçekten öğrenmek isteyen herkes— bizim ne yapacağımızı öğrendi! GDS'in bu yürüyüşü ancak yürüyüş sabahı dağıtılan bildiriden öğrendiğini söylemesi, eğer neden bu yürüyüş konusunda tavır takınmadığını açıklamak için yaptığı aptalca bir manevra değilse, açık bir yalan değilse; olsa olsa onun zavallılığının bir işareti olabilir. —BN)

"Bolşevik Partizan daha önce GDS'i eylembirliği toplantılarına çağırmıştı, ama biz buna 1 Mayıs 1983'deki eylembirliği toplantılarına çağrıyı reddettiğimiz gerekçelerle katılmamıştık."

(Burada ilginç olan, GDS'in kendi tabanına bizim nasıl bir eylembirliği önerdiğimiz konusunda bilgi vermemesidir. Ardından da sanki bizim eylembirliği çağrımıza katılmamak için herhangi bir gerekçe göstermiş gibi davranmaları gerçekleri çarpıtmaktır. GDS eylembirliği çağrımız üzerine bize yalnızca çağrımızın "toplantı gününden iki gün sonra" eline geçtiğini bildiren bir "not" göndermiştir. O kadar. Bu yüzden, bu toplantıya "1 Mayıstaki gerekçelerle" katılmadıklarını açıklamaları palavradan başka birşey değildir. 1 Mayıs'taki gerekçeleri - nin de ne olduğu —ki onları da bizim yürüyüşümüzde savunacak, yayacak cesareti kendilerinde bulamamışlardı— konusunda daha önce tavır takındık (Bkz. BP Özel Sayı / Mayıs 83). Sözü geçen gerekçeler, GDS'in tutarsızlığının ve oportünizminin belgeleridir. Başka birşey değil! —BN)

"Bolşevik Partizan'ın somut olarak ne planladığı bütünüyle meçhuldü"!

(Bu, siyasetle ilgisi olmayanlar açısından meçhul olabilir! Ama kendisine Marksist-Leninist diyen bir grubun "somut olarak ne planladığı meçhuldü" demesi; hele hele bu grubun bizim "devrimci bir yürüyüş yapmak" için eylembirliği toplantısına çağırdığımız bir grup olup da bunu demesi, bunu diyen açısından utanılacak bir durumdur. —BN)

"Bolşevik Partizan'ın bildirisinde en kapsamlı bir şekilde oportünist eylembirliği platformu ile Bolşevik Partizan'ın önerdiği platform karşılaştırılıyor ve onların eylembirliği toplantısına kimsenin gelmemiş olmasından duyulan üzüntü belirtiliyor."

(Her belge konusunda "not dağıtma"yı çok seven GDS'in bizim eylembirliği platformumuz konusunda tek siyasi söz etmemesi ilginçtir. Anlaşılan onların da revizyonist-oportünist cephe gibi söyleyecek sözü yoktur! "Üzüntü" meselesine gelince: Devrimci olarak değerlendirdiğimiz grupların karşı-devrimcilerle eylembirliklerine girmesi, bizi gerçekten üzüyor. Çünkü bu devrimci grupların tabanındaki devrimci potansiyelin çarçur edilmesidir. Ama biz bu durum üzerine ah-u vah etmiyoruz. Oportünist grupların bugün geldiği yerin, siyasi çizgi meselesi olduğunu ortaya koyup, onların tabanındaki devrimcileri kazanmaya çalışıyoruz. Yaptığımız budur. Biz eylembirliği toplantımıza kimsenin gelmediği konusunda yalnızca olgu tespit ettik. Ve gelmeyenleri teşhir ettik. Yaptığımız bu idi. —BN)

İşte GDS'in verdiği bilgi bu kadar.

Oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşü, ve bu yürüyüşte GDS'in yaptığı propagandaya, oportünistlerin dağıttığı bildirilere vb. 4 sayfa ayıran GDS'in bu 4 sayfa içinde; Köln'de bizim yaptığımız eyleme tek kelime ile değinmemesi ayrı bir "ilginç iş"tir!

Anlaşılan GDS'in gözüne çarpmamış olacağız!!! Zavallı GDS'liler bir göz doktoruna görünseler fena olmayacak!

Sonra oportünist-revizyonist cephenin 12 Eylül yürüyüşünün başlangıç yerinde birkaç GDS'liyi gördük. Bunlar "Türkiyeli emekçilerin celladı ve kan emicisi Batı Alman emperyalizmine ölüm, Revizyonizm ve oportünizme karşı mücadele" başlıklı bir bildiri dağıttı ve Karl Marks ile ilgili el pulları fırlattılar.

Dağıttıkları bildiri geçen yıl dağıttıkları bildirinin bizim getirdiğimiz birtakım eleştiriler doğrultusunda düzeltildikten sonra yapılmış yeni bir basımı idi. Sanki bu yıl hiçbir yenilik yokmuş gibi, geçen yılki bildiriyi düzeltmelerle yeniden basımı yeğlemişlerdi. (Geçen yılki bildiri ve eleştirilerimiz hakkında bkz. BP3/4, s.28-39)

Tabii hal böyle olunca, GDS **10.9.1983 tarihli** bildirisinde şunları yeniden söylemeye hiç mi hiç utanmıyordu:

"Gerçek devrimciler için bu revizyonist-oportünist eylem birliğinin desteklemesi yukarıda sayılan sebeplerden dolayı kesinlikle yanlıştır. Bunun yerine, gerçek devrimci ve Marksizm-Leninizme yönelen güçler diğer ülkelerden devrimci ve Marksist-Leninistlerle birleşmeli, gerçekten devrimci bir yürüyüş düzenlemeli ve devrimci bir çizgi temelinde revizyonist oportünist bataklığın karşısına Türkiye'de devrim perspektifi konmalı idi."

Gördünüz mü GDS'e göre yapılması gerekenin ne olduğunu?!!

"Gerçekten devrimci bir yürüyüş düzenlenmeli" imiş... Hazretler nerede yaşıyorlar acaba? Bizim düzenlediğimiz yürüyüş konusunda görüşleri nedir acaba? Bunlar yok! Bizim kendilerini yürüyüş düzenlemek için tartışmaya çağırdığımız; kendilerine platform gönderdiğimiz, ve 10 Eylül'de alternatif bir yürüyüş düzenlediğimiz üzerine tek kelime yok! İşte GDS tipi oportünizm! İşine gelmeyeni suskunlukla geçiştirir, yokmuş gibi davranırsın! Ne yapılması gerektiği konusunda bilgiçce öğütler verirsin! Ama yapılan konusunda susarsın!

GDS buradaki tavrı ile açıkça siyasi sahtekarlık yapmaktadır. Ya bizim yaptığımız yürüyüş, oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşü ile **özde** aynıdır. O zaman görev bunu ispatlamaktır! Ya da yaptığımız yürüyüş devrimcidir! O zaman görev onu desteklemektir.

GDS ne birini, ne de diğerini yapıyor. Ama "devrimci bir yürüyüş yapılmalı" diyor! Bu onun ciddiyetinin(!!!) bir göstergesidir.

GDS bu yıl çıkardığı bildiriye, geçen yılki bildiriye göre bir tek ek yapmış. O da şu:

"4. KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI SAVUNMASI İÇİN MÜCADELE

Batı Almanya'daki 1982'de revizyonist kardeşleşmekten sonra bu senedeki kardeşleşmek geliyor. 1982'de 'devrimci' maskeyi düşürdüler ve bu senede ise daha ileri gidiyorlar.

1982'de bildirilerinde daha hala Kürt ulusunun ayrılma hakkını taleb ederken, bu senedeki çağrıda ise bu hak kı çizilmiştir! Büyük Türk şövenizim tamamen başa çıkmış. Bu çağrıyı imzalayan Kürt örgütleri, Türk şövenizmine dalkavukluk etmişlerdir."

GDS'in burada verdiği bilgi de bütünüyle hayal ürünü bir bilgidir. Anlaşılan GDS ne olduğuna göre değil, kendi kafasına göre, ne olması gerektiğine göre siyaset tayin ediyor. Aksi taktirde burada söyledikleri "yeni" sözler anlaşılmaz olur. (Dikkat edilsin, bildirideki bu yıl ki tek yenilik de budur!)

GDS "1982 bildirisinde" "hala Kürt ulusunun ayrılma hakkını talep ederken, bu senedeki çağrıda bu hak çizilmiştir" diyor!

Ama bu hayal ürünü bir tespittir. Çünkü oportünist-revizyonist cephenin geçen yılki çağrısında da, bu yılki çağrısında da bu konuda söylenenlerde temelde değişiklik yoktur.

Geçen yılki "Eylemin politik içeriği"nde bu konuda söylenen şudur:

"Kürt ulusunun ayrı devlet kurmak hakkı da dahil olmak üzere kendi kaderini kendisinin tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak."

Bu yılki "Eylemin politik içeriği"nde aynı konuda söylenenler şunlar:

"Kürt ulusunun (ayrı devlet kurmak hakkı da dahil olmak üzere) kendi kaderini kendisinin tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak."

Geçen yıl eylemin talepleri bölümünde (ki bu **ortak çağrı** olarak yayınlandı) Kürt ulusu ile ilgili olarak söylenenler şunlardı:

"Kürt ulusu üzerinde sürdürülen ırkçı şoven asimilasyon soykırım politika ve uygulamalarına son!"

Bu yılki eylemin politik talepleri bölümünde (ki **ortak çağrı** olarak yayınlandı) aynı konuda söylenenler şunlar:

"Kürt ulusu üzerindeki sürdürülen ırkçı şoven asimilasyon soykırımı ve emniyet bölgeleri adı altındaki mecburi iskan politika ve uygulamalarına son!"

Görüldüğü gibi, eylemin politik içeriği bölümünde söylenenler kelimesi kelimesine bir ve aynıdır.

Çağrıda ise geçen yıl da, bu yıl da Kürt ulusunun ayrılma hakkı savunulmamıştır! Bu yılki tek yenilik "mecburi iskan bölgelerine" karşı çıkılmasının eklenmesi olmuştur.

GDS kafasından uydurduğu tespitler üzerine siyaset inşa etmekte, eleştiri getirmektedir. Bu tavrın Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmadığı herhalde her düşünenin kabul etmesi gereken birşeydir.

Buna ekleyecek tek şey kalıyor. O da GDS'li propagandacıların oportünist-revizyonist cephenin yürüyüşünde görünmelerine rağmen, bizim yürüyüşümüzde ortalıkta görünmemeleri idi. İşte çok Marksist-Leninist(!!!) tavır. Anlaşılan GDS çıkardığı bildiride ortaya koyduğu "devrimci yürüyüş yapmak gerekir" fikrini, bu fikrin hayata geçirildiği alanda savunmanın zorlukları karşısında bizim yürüyüşümüzde propaganda yapmamayı yeğledi.

"SPARTAKUS"UN TAVRI:
****

Bir de GDS'den hızlı GDS'ci Spartaküs (pardon Spartakus)cuların tavrı var.

Onlar da GDS gibi eylembirliği toplantısına davet edildiler. Ama görüşmeye gelmediler. Neden gelmediklerini de gerekçelendirmediler. Bu gerekçelerini daha sonra 12 Eylül yürüyüşü ile ilgili çıkardıkları özel sayıda öğrendik.

Onlar bu özel sayıda bizim tavrımızla ilgili olarak **aynen** şunları yazıyorlar:

"'BOLŞEVİK' PARTİZAN'IN REVİZYONİST YÜZÜNÜ MASKELEMEK İÇİN TEZGAHLADIĞI 'EYLEM BİRLİĞİ' SAHTEKARLIĞI ÜZERİNE

İşçi sınıfının ve ezilen halkların devrim davasına ihanet eden 'Bolşevik' Partizan da bu oportünist gruplarla aynı batak içinde debelenmektedir. Önce kavranacak halkanın 'cuntayı teşhir ve tecrit' olduğunu savunan 'Bolşevik' Partizan kardeş örgütlerin (AMLP, WBK, GDS) isabetli eleştirileri karşısında bir manevra yaparak 'cuntaya karşı mücadelenin demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamayacağı' safsatasını propaganda etmeye başlayarak devrimle reformu aynı kefeye koyarak tipik sağ oportünist bir siyaset izlemiştir. Bundan bir yıl önce sağ oportünist grupların karşı devrimci modern revizyonistlerle birleşmesine karşı müdahale edilerek Marksist-Leninist temelde alternatif bir yürüyüşle revizyonist eylem birliğinin parçalanması talep edildiğinde bugünkü BP-önderliği sağ oportünist çizgisini ve buna uygun pratiğini haklı çıkarmak için Kardeş örgütleri ve kendi saflarından yoldaşlara en bayağı yöntemlerle karşılık veriyordu. Bugün 'B'P bu revizyonist siyaseti kılıktan kılığa girerek daha kararlı savunmaya devam etmektedir. Fakat buna rağmen 'B'P bu yıl 'ilginç' bir girişimde bulunmaktan da kendini alamamıştır. Bu da '12 Eylül'ün yıldönümünde: Devrim propagandasını merkeze koyan devrimci bir eylem birliği için ileri!' çağrısıdır.

Nedir bu çağrının siyasi özü?

Acaba 'Bolşevik' Partizan'ın cunta siyasetini modern revizyonistlerden ve onun kuyruğunda palazlanan sağ oportünistlerden ayıran öz nedir?

Marksizm-Leninizmden nasibini almış her kişi 'Bolşevik' Partizan'ın şu satırlarda somutlaşan siyasetinin modern revizyonist siyasetten özde farkının olmadığını, modern revizyonist siyasetin biraz daha inceltilmiş biçiminin piyasaya sürüldüğünü görecektir.

'12 Eylül askeri faşist cuntasına karşı mücadele işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz!' (12 Eylül 1982 bildirisinin ana başlığı)

'...Cuntanın hangi emperyalist güçlerin menfaatlerini temsil ettiği konusunda da, biz M-L'lerle oportünistler arasında derin bir ayrılık vardır. Biz cuntanın, yukarıda anlattığımız gibi, Türkiye'de genelde bir bütün olarak batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu; bunlar içinde Amerikan emperyalizminin ve B. Alman emperyalizminin ön sırada geldiğini söylüyoruz.' ('B'P,Sayı 2, sf.5)

Ne 'derin' ayrılık, ne derin 'ayrılık'(!) '12 Eylül ... cuntasına karşı mücadele ... demokratik halk devrimi mücadelesinden ayrı ele alınamaz'mış(!) Cunta genelde bir bütün olarak Batılı emperyalistlerin menfaatleri ni savunuyor'muş(!) Hayır, revizyonist baylar! Bu sizin 'derin ayrılık' olarak yutturmaya çalıştığınız özde değil, sadece şekilde bir ayrılıktır. Çünkü siz reform uğruna mücadeleyi herşey gören bu kaba revizyonist çizginin eleştirisi karşısında sağ oportünist bir manevrayla devrimle reformu aynı kefeye koyan revizyonist anlayışınızın 'doğru' olduğunu inatla savunduğunuz ve hala da savunmaya devam ediyorsunuz. İşçi sınıfının ve ezilen halkların devrim davasına ihanet anlamına gelen bir revizyonist propagandanın ve ona uygun pratiğin, devrimci kamuoyu önünde gerçekten hesabını vermeden bir başka slogana sarılmanın her hangi bir şey değiştireceğini mi sanıyorsunuz? Siz, hakim sınıfların faşist iktidarının cunta biçiminin, 'genelde Batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu' vurgulayarak propaganda ediyor ve onun bir bütün olarak E M P E R Y A L İ Z M İ N menfaatini temsil ettiği gerçeğini revizyonist tarzda tahrif ediyorsunuz.

Bu anlayışın, sovyet sosyal emperyalizminin propagandacılarının savunduğu anlayışla özde bir farkı yoktur. Onlar da bugün faşist devletin başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu ve bu durumun hiç hoşlarına gitmediğini avazları çıktığı kadar bağırırken, öncelikle faşist ordunun NATO paktından ayrılmasını savunmaktadırlar. Böylece karşı devrimci çıkarları gereği sadece Amerikan emperyalizmini değil NATO paktı içinde bulunan Batılı emperyalistleri de dalaşmamaktadırlar. Karşı devrimci revizyonistlerin gözlerden gizlemeye çalıştıkları şey tam da faşist Türk devletinin sosyal emperyalizmin çıkarlarını da temsil ettiği gerçeğidir; tıpkı diğer emperyalist güçler gibi sosyal emperyalizmin de dünya halklarının ezilip sömürülmesine, emperyalist boyunduruk altında köleleştirilmesine ortak olduğu gerçeğinin gözlerden gizlenmeye çalışılması, Türkiye somutunda bu gerçeğin inkar edilmesidir. Sorunun özü budur. Siz de aynı revizyonist safsatayı ileri sürerek, faşist Türk devletinin, dünya emperyalist sisteminin bir parçası, işçi sınıfının ve ezilen halkların kan emicisi emperyalist büyük güçlerden biri olan SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİN DE MENFAATİNİ KORUDUĞUNU GÖZLERDEN GİZLEMEYE ÇALIŞIYORSUNUZ! Sosyal emperyalizmin propagandacıları size minnettar olacaklardır. Siz, karşı devrime hizmet eden bu revizyonist siyaseti ve ona uygun sağcı pratiği terketmediğiniz sürece giriştiğiniz manevraların beş paralık değeri yoktur.

Bu nedenle de modern revizyonizme 'alternatif' olma 'hamlenizin', revizyonist yüzünüzü maskelemek için bir girişim olduğunu, işçi sınıfının ve emekçi yığınların bilincini karartmak onları reformizmin peşine takmak olduğunu, sovyet sosyal emperyalizminin propagandacılarının başını çektiği ve tüm sağ oportünistlerin peşinden palazlandığı eylem birliğinden 'coğrafi' olarak ayrı olmasına rağmen özde aynı olduğunu vurguluyor ve böyle bir girişimi desteklemenin işçi sınıfının ve ezilen yığınların bilinçlenmesine, örgütlenmesine değil karşı devrime hizmet ettiğini vurguluyoruz. Böylesi bir durumda siz ve sizin gibi devrime ihanet eden oportünistlerin desteklenmesini değil, tersine teşhir ve tecrit edilmesini kendimize görev biliyoruz!"

Bu laf kalabalığının tüm saçmalıkları üzerinde durmak gereksiz bir uğraşıdır. Biz burada sadece bu Don Kişot Şabanların, Bolşevik Partizan'ın bu yıl yaptığı çağrı hakkında yaptıkları genel değerlendirme ve bunun gerekçesi üzerinde duralım.

Spartaküscü Şabanlar, bizim bu yıl "Devrimci eylem-birliği için ileri" diyen bir **çağrı** yaptığımız tespitini yapıyor. Ardından "**Nedir bu çağrının siyasi özü?**" sorusunu soruyor.

Normal düşünme yeteneklerine sahip her kişi, bu soruya cevabın, sözü edilen **bu çağrının** eleştirisinden yola çıkılarak verilmesi gerektiğini kabul edecektir. Ama Spartaküs öyle yapmıyor. O "Nedir bu çağrının siyasi özü?" sorusunu sorduktan sonra; sözü geçen **somut çağrıyı** bir kenara bırakıyor, ve **başka iki belgeden birer alıntı ile**, güya bu yılki çağrımızın 'siyasi özünü' tespit ediveriyor!

İşte Spartaküs oportünizminin 'elçabukluğu marifet'i ile böylece işler halloluyor!

Burada önce Spartaküs'ün zavallı Şabanlarının, "çok zor" durumda kaldıkları için, sözü edilen belgeden başka belgelere atlamak zorunda kaldıklarını; ama **bizim** 12 Eylül 1983'te hangi çağrı temelinde eylem birliği çağrısı yaptığımızın olgu olduğunu tespit etmek; bir belge tartışılırken (ya da tartışılır gibi yapılırken!!!) başka belgelere atlamanın oportünizmin adi bir oyunu olduğunu tespit etmek gereklidir.

İkinci olarak Spartaküs'ün getirdiği ve yeni olan **genel eleştiri** bizim "12 Eylül askeri faşist cuntasının bir bütün olarak EMPERYALİZMİN MENFAATİNİ temsil ettiği gerçeğini revizyonist tarzda tahrif ettiğimiz", bizim "faşist Türk devletinin dünya emperyalist sisteminin bir parçası, işçi sınıfının ve ezilen halkların kan emicisi emperyalist büyük güçlerden biri olan SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİN DE MENFAATİNİ KORUDUĞUNU GÖZLERDEN GİZLEMEYE ÇALIŞTIĞIMIZ"dır.

(Spartaküs bu "yeni" genel tezi yanında; üzerinde geçmişte uzun uzadıya tartıştığımız; 12 Eylül 1982 bildirisi başlığı sorununu da alıntı olarak getiriyor. Biz bu konuda geçmişte BP3/4 s.44-45'de detaylı tavır takındık. Burada yeniden tartışmayı gereksiz görüyoruz. Onların "yeni" ilginç "eleştirisi" üzerinde kısaca durmayı gerekli görüyoruz.)

Spartaküs bu **genel tezini** ispatlamak için bir tek belgeden alıntı getirebiliyor. Dikkat edilmesi gereken; Spartaküs'ün bu bir tek alıntıdan yola çıkarak, genel bir değerlendirmeyi, genelde çizgimizin yanlışlığını ispat etmeye çalışmasıdır. Onun eleştirdiği somut bir tek alıntı değil, ondan yola çıkarak genel bir çizgidir! Genel bir çizgi değerlendirmesi için bir tek bu alıntının yeterli olmayacağı, hele hele Spartaküs'ün getirdiği çok iddialı tespit için yeterli olmayacağı açıktır. Çünkü buradaki **genel tezin** tersini ispatlayacak bir belgeden bir alıntı değil, onlarca belgeden yüzlerce alıntı yapabiliriz.

Sözü geçen, ve Spartaküs'ün alıntı yaptığı yerde cuntanın "Rus sosyal emperyalizminin menfaatlerini savunmadığı" şeklinde bir anlayış dolaylı olarak savunulmaktadır. Bu yanlıştır! Cunta, **eşit derecede olmasa** da genelde işçi sınıfına; halk yığınlarına karşı emperyalizmin, sosyal emperyalizmin çıkarlarını savunduğundan, Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarını da savunma durumundadır. Bu savunma içinde açıktır ki eşit bir savunma sözkonusu değildir. Cunta öncelikle Batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunmaktadır.

Bizim bu düşüncemiz birçok yerde, en son olarak 12 Eylül 1983 ile ilgili çıkardığımız belgelerde ortaya konmuştur. Spartaküs'ün yazarlarının da bunlardan haberleri vardır.

Bu noktada yapılan —ve esasta anlayış değil formülasyon hatası olan— aynı dönemin belgelerinde anlayışımızın ne olduğu açıktır — bir yanlıştan genel bir tes

pit çıkarmak, herhalde, nasıl olur da ben devrimci yürüyüşten kıvırtırım hesabı içinde olanların yapacağı iştir.

Spartaküs palavrayı bırakıp, eğer 1983'te yaptığımız çağrının nasıl revizyonist olduğunu ispat etmez ise; bu **çağrı temelinde** yaptığımız yürüyüşün neden devrimci olmadığını; revizyonistlerin yaptığı yürüyüşle aynı olduğunu ispat etmez ise; siyasi zavallılığını bir kez daha belgelemiş olacaktır.

Bir de tabii geçen yıl sorunu var. Geçen yıl eğer biz GDS'in önerisi doğrultusunda 12 Eylül'de yürüyüş yapmış olsaydık, Spartaküs'ün anlayışına göre bu yürüyüş devrimci olacaktı! İyi ama geçen yıl bu yürüyüş yapılsaydı, bu bugünkü "BP önderliğinin sağ oportünist çizgisi" altında bir yürüyüş olmayacak mıydı? Neden geçen yıl devrimci olacağını da açıklamak herhalde Spartaküs'e düşüyor.

Tabii aynı şekilde kendileri BP içinde iken; şimdi "sovyet sosyal emperyalizminin propagandacılarının bize minnettar" olacakları konusunda bugünkü dehşetengiz eleştirileri neden getirmedikleri de yine onların açıklaması gereken şeydir.

Bir de tabii, geçen yıl devrimci 12 Eylül yürüyüşü yapalım diyenlerin, bu yolda bildirilerinde "gerekli olan devrimci yürüyüştür" diyenlerin (bkz. GDS) bu konuda hangi somut girişimlerde bulundukları da merak konusudur! Elbet Spartaküs'ün GDS yağcısı yazarları bizi bu meraktan bir gün kurtarırlar.

Bunun yanında burada söylenenler hakkında mutlaka dikkat çekilmesi gereken birkaç nokta vardır. Bunlara —bazıları üzerinde bir başka yazıda durmak üzere— burada kısaca değinmeyi şimdilik yeterli buluyoruz.

X Spartaküs'cü parti kurtaran Şabanlar kendilerinin geçen yıl "sağ oportünist grupların karşı devrimci modern revizyonistlerle birleşmesine karşı müdahale edilerek Marksist-Leninist temelde (Merkez Komitesi ile nasıl olacaksa!!! —BN) alternatif bir yürüyüş" savunduklarını yaymaya çalışıyorlar. Bu gerçeklerin çok kötü bir tahrifidir. Bugün Spartaküs saflarında olan iki parti üyesinden biri GDS tavır takınana kadar "alternatif" yürüyüşün değil; Merkez Komitesinin önerisinin doğru olduğunu savunmuştur. GDS tavrını takındıktan sonra, önce düşünmem gerek demiş; 12 Eylül'e beş gün kala "revizyonist - oportünist eylem birliğini parçalamak" için "alternatif" yürüyüş yapılması gerektiğini keşfetmiştir.

Getirdiği öneri, telefonla eylem düzenlenmesi yönünde gayetle ciddi(!) bir öneri olmuştur! Diğer parti kurtaran Şaban ise Aralık 1982'ye kadar Merkez Komitesinin tavrının doğruluğunu savunmuştur.

GDS'in alternatif yürüyüş önerisi, bunun dışındaki hiçbir eylemi "siyasi mücadele" kabul etmeyen kakavanca bir düşünceyle getirilmiştir.

X GDS savunucusu Spartaküs, bizim geçen yılki bildirimizin başlığını "devrimle reformu aynı kefeye koyan revizyonist anlayışın" ürünü olarak değerlendiriyor. Anlaşılan GDS'in bu tembel öğrencileri, GDS'in getirdiği eleştirilerin özünü ya kavramamışlar, ya da hemfikir değiller. Çünkü GDS'in aynı konuda getirdiği eleştiri "reform ile devrimin aynı kefede" ele alınması değil; "cuntaya karşı mücadele esastır" (yani reform esastır) anlayışının çerçevesi içinde kalmasıdır!

Tabii bu GDS ile Spartaküscü Şabanların çözmesi gereken, kendi aralarında halletmeleri gereken bir sorundur. Bizden hatırlatması!

X Spartaküs, yazıda "askeri faşist cunta" ile, faşist Türk komprador patron ağa **devletini** eşitlemekte, bunları bir ve aynı şeymiş gibi göstermektedir. Bizim cuntanın hangi emperyalist güçlerin temsilcisi olduğunu tartıştığımız bağıntısından çıkıp "devlet"in kimin menfaatlerini savunduğu konusunda vaızlar verme, bu eşitlemenin açık işaretidir. **Askeri faşist cunta** bugün faşist devletin yönetim kademelerinde su başlarını tutmuştur. Ama bu hiçbir şekilde ikisinin eşitlenmesini haklı göstermez. Cunta gider; faşist Türk devleti —işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi onu yerle bir etmedikçe— cuntasız da sürer! Bunu kavramayanın Marksizm Leninizm adına ahkam kesmesi acayip bir iştir!

X Spartaküs çok radikal, "Rus sosyal emperyalizmi" aleyhtarı laflar altında; sosyal-emperyalizmin propagandacılarının propagandasını yapıyor, onları nerdeyse devrimci gösteriyor. Şöyle diyor Spartaküs'ün dehşetengiz "anti"-sosyal-emperyalist yazarları:

"Bu anlayışın (yani Bolşevik Partizan'ın savunduğu anlayışın —BN) Rus sosyal emperyalizminin propagandacılarının savunduğu anlayışla özde hiçbir farkı yoktur.(Şimdi sıkı durun: **Rus sosyal emperyalizminin propagandacılarının savunduğu anlayış(!!)** geliyor!—BN) **Onlar da** (yani Rus sosyal emperyalizminin propagandacıları da... Burada kasdettikleri T'K'P gibi, TİP gibi, TSİP gibi doğrudan uşaklar. —BN) bugün **FAŞİST DEVLETİN** başta Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunduğunu, ve bu durumun hiç hoşlarına gitmediğini avazları çıktığı kadar bağırırken..."

Yani Spartaküs'e göre Rus sosyal emperyalistleri **faşist devlete** karşıdır. Ama karşı olmalarının nedeni, onun Amerikan emperyalizminin menfaatini savunmasıdır! Öyle ya da böyle, sosyal emperyalizmin propagandacıları **faşist devlete** karşıdır! İşte cunta ile devleti eşitlemenin varacağı yer burasıdır. Bu yer bugün **TC devletini** savunan, devlete, onun temel kurumu olan orduya **faşist** demekten titizlikle kaçınan; devlet ile cunta; ordunun "faşist" kesimleri ile "ilerici" kesimleri arasında bir dizi ayrımlar yapan; **mücadelesi** devlete karşı değil; onun başındakilere karşı olan; amacı devleti parçalamak değil, onu ele geçirip kullanmak olan sosyal faşistleri **devlete karşı** imiş gibi gösteren yerdir. Bu yer, Marksist-Leninistlerin değil, siyasi kakavanların yeridir. Bu yer, Rus sosyal emperyalizminin uşaklarını olmadıkları gibi gösterme yeridir!

İ. Kaner
24.10.1983

****

(37. sayfadan devam)

ranı %14 idi... Ama Küba'lılar asker yetiştiriyor, muazzam bir havaalanının yapımında "fedakarca" çalışıyorlardı. Küba, her ne kadar Bishop'un öldürülmesi üzerine üç günlük yas ilan ettiyse de, 6 ay önce ABD'ye gidip, ABD ile anlaşmaya çalışan, seçimler düzenleyip, diğer Karayip ülkeleri ile arasını yumuşatmayı planlamakta olan Bishop'un devrilmesini planlayanlar arasında olma ihtimali yüksek. En azından şu açık ki, ABD saldırısına karşı darbecilerle birlikte savaşan Kübalılar Bishop'u savunmak için parmaklarını dahi oynatmadılar.

Ve güya "daha sol"ların darbesi ABD'ye uzun zamandır aradığı fırsatı verdi.

Nasıl ki Orta Amerika'da kendisine her yönden bağımlı olmayan hükümetlere ABD'nin tahammülü yoksa, Karayip te de İngiltere aleyhine artan etkinliği içinde de böyle bir gelişmeye hele hele Küba ile, dolayısıyla Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler geliştiren "bağımsız" bir gelişmeye hiç tahammülü yoktu. Ve 1979'dan beri Grenada'yı ekonomik olarak boğmak, kendi başına bırakmak için elinden geleni yapmakta idi. (İngilizlerin de 1979'daki darbe ve peşinden gelen gelişmelere "gözyumması" bizce ABD'nin bölgedeki etkinliğini frenlemek için onların İngiltere'nin bölgedeki zayıflığını "istismarını" frenlemek içindir.)

Ve ABD iki hafta önceki darbeyi bahane edip Grenada'yı işgale girişti. Bu işgalin üstünü örtme çabası ile 6 Karayip ülkesinden oluşan "Doğu Karayip Devletleri Örgütü"nün isteği üzerine ve "onlarla birlikte" bu işi yaptığını ilan etti. İşgalin sebepleri olarak da 1- 1000 civarındaki ABD vatandaşlarını korumak —ki hayatları tehlikede değildi—, 2- Ülkedeki karışıklığa son vermek, 3- Ülkeye demokrasi getirmek bahanelerini icat etti.

Bugün Batı Avrupa basını Rus Haber Ajansı TASS'ın ABD'nin Grenada'yı işgali üzerine ABD'ye karşı; ABD'nin Rusya'nın Afganistan'ı işgali üzerine Rusya'ya karşı ettiği lafların aynısını ettiğini belirtiyor.

"Haydutluk", vb.

Doğrudur!

Cahit K.

İçimizdeki Tartışma: REFORM/DEVRİM SORUNU

Bolşevik Partizan 7'de bir bölgede bazı yoldaşların 12 Eylül ile ilgili tartışmada bizim daha önce yaptığımız özeleştiri konusunda önemli eleştirilerini içeren bir yazısını yayınlamış; ve bu konuda Merkez Komitesinin yazısını elimize geçtiğinde yayınlayacağımızı belirtmiştik.
Aşağıda aynı konuda Merkez Komitesinin yazısını yayınlıyoruz.
Okuyucu bu yazıyla birlikte, Bolşevik Partizan'ın dergi olarak çıktığı dönemdeki BP 11/1'de s.33 ve devamı; BP 13/3, s.11-13 arası, BP 15/5, s. 12-13'ü; BP 5/6'da s.32-33'ü; ve eleştiri yazısının yer aldığı BP 7, s.21-24'ü de okumalıdır.

Yoldaşlar;
14.3. tarihli yazı bizi bir kez daha reform/devrim ilişkisi; ve bununla bağıntılı olarak ajitasyon/propagandamızda yaptığımız hatalar üzerinde durmaya itti.

Aşağıda bu konudaki tartışmayı derinleştirmek amacıyla önce Marksist-Leninist klasiklerden yola çıkarak Reform/Devrim sorununu ortaya koymaya çalışacağız. Ardından bu konuda bizim ajitasyon-propagandamızı değerlendirmeye çalışacağız. Bu arada eleştiri yazısı hakkında da tavır takınmış olacağız.

****

I. REFORM/DEVRİM İLİŞKİSİNE YAKLAŞIM

****

A) LENİN

Lenin "Marksizm ve reformizm" başlıklı bir yazısında Marksistlerin reformlar sorununa yaklaşımı konusunda şunları söylüyor:

"Anarşistlerin tersine Marksistler, reformlar için yapılan savaşımı, yani egemen sınıfın iktidarını yıkmaksızın çalışan insanların koşullarının iyileştirilmesine ilişkin önlemler için verilen savaşımı tanırlar. Ne var ki, Marksistler aynı zamanda reform kazançları uğruna işçi sınıfının eylemleri ile amaçlarını, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak sınırlayan reformculara karşı kesin, kararlı bir savaşım verirler. Reformculuk bireysel düzeltmelere karşın, sermayenin egemenliği sürdükçe ücretli köleler olarak kalacak olan işçilere karşı bir burjuva aldatmacasıdır." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sol Yayınları, s.342; Lenin, TE, Almanca, c.19, s.363)

"Tasfiyeci Sedov, bütün öteki tasfiyecilerin ifadelerini toparlayarak, Marksistlerin 'üç temel direk'lerinden ikisinin bugün ajitasyona elverişli olmadığını yazmıştı. Sedov teorik olarak reform yoluyla gerçekleştirilebilecek 8 saatlik işgünü talebini tuttu. Ama reform çerçevesi dışına çıkan herşeyi ya attı, ya da sonraya erteledi. Böylece Sedov 'nihai amaç hiçbirşeydir' kalıbının ifade ettiği siyaseti izleyerek açık bir oportünizme düştü. 'Nihai amaç' (mesela demokratizmle bağıntılı olarak) bizim ajitasyon çalışmalarımızdan mümkün olduğunca uzak tutulmaya çalışıldığı zaman, bu tam da reformizmdir." (Age s.344; Alm. c.19, s.364)

"Marksistler yorulma nedir bilmeksizin çalışıyorlar, reformları elde etmeye ve onlardan yararlanmaya dönük tek 'imkanı' bile kaçırmıyorlar. Onlar bunu yaparken propaganda ve ajitasyonda ve ekonomik kitle eyleminde reformculuğun sınırını aşan her adımı mahkum etmek bir yana, böyle adımları özenle geliştiriyor ve destekliyorlar." (age, s.345; Alm. c.19, s.365)

Bir başka yazıda Lenin "Rus sosyal-demokrasisi içinde reformculuk" üzerinde durur ve reformculuğun Rus sosyal-demokrasisinde somut görünümleri üzerine diğer şeylerin yanında şunları belirtir:

*"Modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olarak proletarya **bütün** emekçilerin, bütüm sömürülenlerin; ezenlere ve sömürenlere karşı mücadelesinde; bütün halkın tam bir demokratik dönüşüm için mücadelesinde önder olmak zorundadır. Proletarya ancak bu proletaryanın egemenliği (hegemonya—YN) fikrinin bilincine varır ve bu fikri uygularsa devrimcidir. Kendi sınıfının bu görevinin bilincinde olan proleter, köleliğe karşı başkaldırmış bir köledir. Kendi sınıfının egemen (hegemon) olması gerektiği fikrinin bilincinde olmayan ya da bu fikri reddeden bir proleter, kendi köle olma halini anlayamamış bir köledir; köleliği devirmek için değil, olsa olsa kölelik koşullarını düzeltmek için savaşan bir köledir." ("Rus Sosyal-Demokrasisi İçindeki Reformculuk", Tasfiyecilik Üzerine, s. 209; TE, Alm. c.17, s.219)*

*"Hegemonya fikrini reddetmek, Rus sosyal-demokrasisi içindeki **en kaba** reformizm biçimidir." (age, s.210; Alm. c.17, s.220)*

Reformculuğun daha ince biçimleri konusunda:

*"Reformcu görüşün doğruluğunu kanıtlamayı amaçlayan daha ustalıklı çabalardan biri de şu kanıtta görülüyor: Rusya'da burjuva demokratik devrimi sonuna gelmiştir. 1905'ten itibaren artık ikinci bir burjuva devrimi, demokratik dönüşümler için ulus çapında ikinci bir boğuşma olamaz. Bu nedenle Rusya şimdi artık bir **devrimci** bunalımla **değil**, bir 'Anayasa bunalımı' ile karşı karşıyadır. İşçi sınıfına, bu 'Anayasa bunalımı' temeli üzerinde kendi hakları ile çıkarlarını savunmaktan başka birşey kalmamaktadır. Tasfiyeci Larin, Dyelo Jizni'de işte bu savı öne sürüyor.*

Devrime doğru yeniden sokulmak, durup dinlenmeksizin çalışmak, yeni durum çerçevesinde de devrimi propaganda etmek, işçi sınıfının güçlerini devrime hazırlamak—reformcuların görüşünce Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin başlıca ***suçu****, devrimci proletaryanın başlıca suçu budur!" (age, s.210-211; Alm. c.17, s.220-221)*

Martov'un reformculuğu konusunda:

... Bazı budalaların Larin'den daha 'solcu' ve daha güvenilir bir devrimci olarak gördükleri aynı Martov, Larin'le arasındaki farkı şu sözlerle toparlıyor:

'Özetlersek, bugünkü rejim yapısal olarak mutlakiyetçilikle anayasacılığın birbiri ile çatışan bir karışımıdır. Rus işçi sınıfı, bu çelişkilerdeki Achilles topuklarından rejime saldırıya geçmekte, Batının ilerici ülkelerindeki işçi sınıfı örneğini izleyecek ölçüde olgunlaşmıştır. Bu gerçek, Marksizme sadık kalan menşeviklerin şimdi yapmakta oldukları şeyi siyasal açıdan haklı göstermeye ve teorik açıdan doğrulamaya yeter de artar.'

Martov, sorundan ne kadar kaçınmaya çalışmış olursa olsun, yaptığı özetleme çabasının sonucu, bütün kaçamaklarının çökmesi olmuştur. Yukarıdaki sözlerin anlamı sosyalizmi tümden reddetmek, onun yerine liberalizmi koymaktır. Martov'un 'yeter' saydığı şey, ***sadece*** *liberaller,* ***sadece*** *burjuvazi için yeterlidir. Mutlakiyetçilikle anayasacılığın birbiri ile karışımının çelişkili yapısını 'yeter' sayan bir proleter,* ***liberal işçi*** *siyasetinin görüş açısını kabul ediyor demektir. Böyle bir proleter, sosyalist* ***değildir****; çalışan ve sömürülen halk yığınlarının, burjuvazinin direncine ya da sağa-sola yalpalamasına aldırmayarak mutlakiyetin her türlüsüne karşı ve ülkenin tarihsel yöneltisine* ***bağımsız olarak*** *müdahale etmek üzere ayağa kaldırılmasını isteyen* ***sınıfına*** *düşen görevi* ***anlamamış*** *demektir. Oysa burjuvazinin egemenliğini üstünden atan yığınların, bağımsız, tarihsel eylemi, 'anayasal' bunalımı bir* ***devrime*** *dönüştürür. Burjuvazi (hele hele 1905'ten beri) devrimden korkmakta, tiksinmektedir; buna karşılık proletarya halk yığınlarını devrim fikrine bağlılık anlayışıyla eğitmekte, görevlerini ona anlatmakta ve yeni devrimci kavgalara hazırlamaktadır. Devrimin gerçekleşmemesi ya da ne zaman, hangi koşullar altında gerçekleşeceği, belli bir sınıfın isteğine bağlı değildir; yığınlar arasında yürütülen devrimci çalışma hiçbir zaman boşa gitmiş olmaz. Yığınları sosyalizmin zaferi için hazırlayan tek eylem budur. Larin'ler ve Martov'lar, sosyalizmin bu temel ABC gerçeklerini unutuyorlar.*
(age, s.217-219; Alm. c.17, s.226)

Lenin "Reformcuların ve Devrimci Sosyal - Demokratların Seçim Bildirgeleri" başlıklı makalesinde de somut örnekten yola çıkarak, ve iki bildirgeyi karşılaştırarak Troçki'nin ince reformizmini şöyle teşhir ediyor:

"Liberal monarşist burjuvazi yeni bir devrime ***karşıdır****, yalnızca anayasal reformları savunuyor.*

Oysa Sosyol-Demokratlar ısrarla burjuva demokratlar ise (Narodnikler) çekine çekine yeni bir devrim gereğini yüce tutup propagandasını yapıyorlar. Yığın mücadelesinin yükselişi başlamış durumda. Devrimci sosyal-demokratlar bu yükselişi genişletip, sağlamlaştırmaya çalışıyorlar; daha üst düzeye, devrim aşamasına kadar ilerlemesine yardımcı oluyorlar.

Reformcular devrimci yükselişi sadece bir 'canlanış' olarak görüyorlar, ve siyasetleri anayasal ödünler, anayasal reformlar koparmayı amaçlamış bir siyasettir. Rus tarihinin bu aşamasında da burjuvazi ve proletarya 'halkı', yığınları etkileme savaşımına girişmişlerdir. Bu savaşımın nasıl bir sonuç vereceğini kimse önceden söyleyemez. Ancak bu savaşımda Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin alması gereken yer konusunda da hiç kimsenin kuşkusu olamaz,

İşte Partinin seçim bildirgesi ve tasfiyeci Konferans tarafından seçilen 'Hazırlık Kurulu'nun önceki gün yayınladığı seçim bildirgesi ancak ve ancak bu düşüncenin ışığında değerlendirilebilir.

Partinin Ocak Konferansından sonra Merkez Komitesi tarafından yayınlanan seçim bildirgesi Nisan ve Mayıs olaylarından ***önce*** *hazırlanmıştı. Bu olaylar bildirgenin doğru olduğunu kanıtladı. Tüm seçim bildirgesinde baştan sona bir tek tema vardır: BUGÜNÜN RUSYA'SINDA ANAYASAL REFORMLARIN ÜTOPYA VE UMUTSUZ ÇIRPINIŞLAR OLARAK ELEŞTİRİSİ VE DEVRİM PROPAGANDASI. Seçim bildirgesinin sloganları tam öyle bir yolda biçimlendirilmiştir ki, devrimci amaçlar kusursuz bir açıklıkla ifade edilmiş, bu sloganların Anayasal reform vaatleri SANILMASI KESİNLİKLE OLANAKSIZ hale getirilmiştir. Partinin seçim bildirgesi, devrimci sosyal-demokratların doğrudan doğruya yüzbinlerce siyasal grevciye, silah altındaki milyonlarla köylünün en ileri unsurlarına yönelttiği bir çağrıdır. Onlara bir ayaklanmanın görevlerini anlatmaktadır.*

...

Tasfiyecilerin bildirgesine bakın, Troçki'nin devrimci sözleri bildirgenin tasfiyeci özünü ustaca gizliyor.

...

Seçim bildirgelerinde şunları okuyoruz:

'Sosyal-demokratlar halkı demokratik bir cumhuriyet için savaşmaya çağırıyorlar... HALKIN ANCAK DEVRİMİN SONUCU OLARAK ELDE EDEBİLECEĞİ BU AMAÇ İÇİN ÇABA GÖSTEREREK SOSYAL DEMOKRATLAR <u>ŞİMDİKİ SEÇİM KAMPANYASINDA</u> (Şuna kulak verin) işçi yığınlarını aşağıdaki GÜNCEL İSTEKLER İÇİN SAVAŞIMA ÇAĞIRIYORLAR:

1. Duma seçimlerinde genel oy hakkı...vb'

...

Cumhuriyet 'sadece bir devrim sonucu' olabilir, ama ŞİMDİKİ SEÇİM KAMPANYASINDA GÜN-

CEL SORUN ANAYASAL REFORMLARDIR !

Böylece herşey tereyağından kıl çeker gibi çözümleniyor: Cumhuriyet hem tanınıyor, hem de uzak bir geleceğe sürgün ediliyor.Bir yığın dddevrimci söz kullanılıyor, ama gerçekte şimdiki seçim kampanyasında (tüm bildirge şimdiki kampanya için yazılmıştır) güncel istekler olarak sadece reform istekleri öne sürülüyor." (age, s.267/268, 270/271;Alm. c.18, s.371/372, 375)

Buraya kadar aktardıklarımızdan Lenin'in reform/devrim ilişkisine nasıl yaklaştığı berrak bir biçimde görülmektedir.

Lenin reformlar için mücadeleye —bu mücadele devrim mücadelesine bağlı olarak yürütüldüğü, ve ona hizmet ettiği, devrimci mücadeleyi ilerlettiği sürece— karşı değildir. Lenin reform için mücadeleyi merkeze koyan anlayışa ve uygulamaya, **reformizme** karşıdır.

Lenin reformizmin sadece kaba biçimlerine değil, devrim lafını reformizmi gizlemek için kullanan ince biçimlerine de karşıdır. Onun için belirleyici olan devrim propagandasıdır ve hazırlığıdır. Reformlar buna bağlı olarak ele alınmalıdır. (Bunun somut olarak nasıl olduğuna biraz ilerde döneceğiz.)

Lenin için reformlar devrimci sınıf mücadelesinin bir yan ürünüdür. Bu proletaryanın zaferinden önce bütün dönem için geçerli olan yaklaşımdır. Proletaryanın zaferinden sonra ise belirli bir değişiklik olur. Lenin bu konuda da şunları söylüyor:

"Reform ve devrim arasındaki ilişki Marksizm tarafından tam ve doğru olarak belirlenmiştir. Marx bu ilişkiyi sadece bir yanı ile görebiliyordu; yani sadece tek bir ülkede de olsa proletaryanın nispeten sağlam, nispeten uzun ilk zaferinin önşartını yaratan durumundaki ilişkiyi. Bu durumda doğru bir ilişkinin temeli şuydu: Reformlar proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdür. Bütün kapitalist dünya için bu ilişki proletaryanın devrimci taktiğinin temel taşıdır, İkinci Enternasyonal'in satılmış önderlerinin ve İki Buçukuncu Enternasyonal'in yarı titiz yarı nazlı şövalyelerinin çarpıttıkları ve karaladıkları alfabesidir. Proletaryanın tek bir ülkede dahi olsa zafer kazanmasından sonra reform ve devrim arasındaki ilişkiye yeni bir şey eklenir. İlkede değişen hiçbir şey yoktur, ama biçimde Marx'ın şahsen önceden göremediği ama ancak Marksizmin felsefesi ve siyaseti ışığında kavranabilecek bir değişiklik meydana gelir. Brest geri çekilme hareketini neden uygulayabildik? Çünkü o derecede ilerlemiştik ki, arkamızda geri çekilecek yer kalmıştı. Baş döndürücü bir hızla birkaç hafta içinde, yani 7 Kasım 1917'den Brest barışına kadar geçen süre içinde Sovyet devletini kurmuş, devrimci bir şekilde emperyalist savaşı terketmiş, burjuva devrimini gerçekleştirmiştik; öyle ki muazzam geri çekilme hareketi (Brest anlaşması) bile bize 'dinlenme molasından' yararlanmak ve Kolçak, Denikin, Yudeniç, Pilsudski, Wrangellere karşı başarı ile ilerlemek için yeterli mevziler bırakmıştı.

Proletaryanın zaferinden önce reformlar devrimci sınıf mücadelesinin bir yan ürünüdür. Zaferden sonra (uluslararası planda hala bir yan ürün olarak kalmalarına karşılık) zaferin elde edildiği ülkede reformlar, ayrıca, sarfedilen büyük gayretlerden sonra, şu veya bu geçişin devrimci bir şekilde gerçekleştirilmesine güçler açıkça yetişmediği zaman gerekli ve haklı bir dinlenme molası olurlar. Zafer öyle bir 'yedek güç deposu' sağlar ki, zorunlu bir geri çekilme hareketine bile dayanmak, hem maddi hem de manevi anlamda dayanmak mümkün olur. Maddi anlamda dayanmak, düşmanın bizi tamamen yenmemesi için yeterli bir kuvvet üstünlüğüne sahip olmak demektir. Manevi anlamda dayanmak, morali bozmamak, dağılmamak, durumu soğukkanlı bir şekilde değerlendirmeyi elden bırakmamak, cesaret ve ruh birliğini korumak, yaygın fakat ölçülü bir şekilde geri çekilmek, tam vaktinde durdurulabilecek ve yeniden saldırıya geçilebilecek şekilde geri çekilmek demektir.

Devlet kapitalizmine geri döndük. Ama ölçülü bir şekilde geri döndük. Şimdi ticaretin devlet tarafından düzenlenmesine döndük. Ama ölçülü bir şekilde geri döneceğiz. Bu geri çekilmenin sonuna yaklaştığımıza dair, bu gerilemeyi uzak olmayan bir gelecekte durdurma imkanının yaklaştığına dair belirtiler görülmeye başlandı. Bu gerekli gerilemeyi ne kadar bilinçli, ne kadar birlik içinde, ne kadar önyargısız bir şekilde öne alırsak, bu hareketi o kadar çabuk durdurabiliriz ve zafer dolu atılımımız o kadar emin, çabuk ve yaygın olur." ("Proletarya Diktatörlüğünün Kurulmasından Önce ve Sonra Reformlar", Strateji ve Taktik, Aydınlık Yayınları, s.65-67; Lenin, "Altının Şimdiki ve Sosyalizmin Zaferinden Sonraki Önemi", Alm. TE, c.33, s.96-98)

B) STALİN

Stalin, reform/devrim ilişkisi konusunda ML düşünceleri "Leninizmin İlkeleri" adlı yazısında şöyle toparlar:

Reformculuk ve devrimcilik. *Devrimci taktik, reformcu taktikten ne bakımdan farklıdır?*

Bazıları, Leninizmin, genel olarak, reformlara karşı, uzlaşmalar ve anlaşmalara karşı olduğunu sanırlar. Bu, kesin olarak yanlıştır. Belirli bir anlamda, 'her ne koparırsan kardır' sözünün doğru olduğunu, bazı koşullarda genel olarak reformların ve özel olarak uzlaşma ve anlaşmaların gerekli ve yararlı olduğunu Bolşevikler de herkes kadar bilir.

'Devletler arasındaki alelade savaşlardan

yüz kez daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık bir savaş olan uluslararası burjuvazinin devrilmesi uğruna savaşa girişmek, ve önceden dolambaçlı yollara başvurmayı, (bir anlık olsa bile) düşmanlarımızı bölen çelişkilerden yararlanmayı (geçici olsalar da, pek o kadar güvenilir olmasalar da, sallantılı olsalar da, koşullara bağlı bulunsalar da), muhtemel müttefiklerle anlaşma ve uzlaşmaları reddetmek son derece gülünç bir davranış olmaz mı? Bu, bugüne kadar ulaşılmamış ve keşfedilmemiş bir dağın çetin tırmanışında, bazen zikzaklar çizerek yürümeyi, bazen geri çekilmeyi, ilkten seçilen doğrultuyu bırakıp, başka bir doğrultuyu denemeyi önceden reddetmek gibi birşey değil mi?' ('Sol' Komünizm, c.XXV, s.210, Rusça)

Bundan dolayı, açıktır ki, burada önemli olan, reformların ve uzlaşmaların kendileri değil, insanların, bu anlaşma ve reformlardan nasıl yararlandıklarıdır.

Reformcu için reform herşeydir; devrimci çalışma ise sadece gelip geçicidir, lafı edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci ögelerin dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.

Devrimci için ise, tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; onun için reform, devrimin ikincil ürününden başka bir şey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir.

Devrimci, reformu, legal eylem ile illegal eylemi bağdaştırmaya yarayan bir dayanak ve burjuvaziyi devirme amacıyla kitlelerin devrimci hazırlığını amaç edinen illegal çalışmayı pekiştirmeye yarayan bir barınak olarak kabul eder.

Emperyalizm koşulları içinde reformlardan ve anlaşmalardan devrimci şekilde yararlanmanın özü işte budur.

Reformcu ise, tam tersine, reformları her türlü illegal eylemden vazgeçmek için, kitlelerin devrime hazırlanışını suya düşürmek için ve 'bağışlanan' reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder.

Reformcu taktiğin özü budur.

Emperyalizm koşulları içinde reformlar ve anlaşmalar hakkında söylenecek şeyler bunlardır.

Bununla birlikte, emperyalizmin devrilmesinden sonra, proletarya diktatörlüğünde, durum azçok değişir. Belirli durumlarda, belirli bir durumda, proletarya, varolan düzeni devrimci yöntemle değiştirme yolunu geçici olarak bırakabilir ve bu düzenin yavaş yavaş biçim değiştirmesi yolunu, 'reformcu yolu' — Lenin'in çok iyi bilinen 'Altının Önemi Üzerine' makalesinde dediği gibi— proleter olmayan sınıfları dağıtmak için, devrime dinlenme molası vermek ve devrimin güçlerini toplama ve yeni bir saldırının koşullarını hazırlama olanağını sağlamak için yandan çevirme hareketleri yolunu, reformlar yolunu ve proleter olmayan sınıflara ödünler yolunu tutabilir. Yadsınamaz ki, bu yol, belli bir anlamda 'reformcu' bir yoldur. Yalnız, burada köklü bir farklılıkla karşı karşıya olduğumuzu anımsamak gerekir; bu da, reformun, proletarya iktidarından türemesi, bu iktidara gereksinmesi olan dinlenme molası sağlaması, devrimi değil, proleter olmayan sınıfların dayanışmasını baltalamasıdır.

Böylece, bu koşullarda reform kendi karşıtına dönüşür.

Proletarya iktidarı tarafından böyle bir politikanın uygulanabilmesinin nedeni, bunun biricik nedeni, bir önceki dönemde, devrim atılımının yeteri kadar büyük oluşu ve devrime saldırı taktiğinin yerine geçici olarak geri çekilme taktiğini, yandan çevirme hareketleri taktiğini koyarak geri çekilebilmesidir.

Böylece, eskiden burjuva iktidarı altında reformlar devrimin ikincil ürünleri olmalarına karşılık, şimdi, proletarya diktatörlüğü altında, proletaryanın devrimci fetihleri, proletaryanın elinde bu fetihlerden meydana gelen birikmiş yedekler, reformların kaynağı olmaktadır. (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.82-84)

Burada da reform/devrim ilişkisinde Marksist-Leninistlerle reformistleri ayıran temel ayracın **neyin** esas alındığı meselesi olduğu açıkça ortadadır.

Devrimciye göre esas mesele reform değil, devrimci çalışmadır, onun için reform devrimin bir yan ürünüdür! Ayrımın özü budur.

Peki ama bu somut propaganda-ajitasyon çalışmasında ne anlama gelir? Partinin içinde bulunduğu durumla ilgili olarak, sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu durumla ilgili olarak bu yaklaşımın uygulamada yansımasında değişiklikler olabilir mi? Şimdi de bu soruya cevap aramaya çalışalım.

****

II. BOLŞEVİK PARTİNİN REFORMU DEVRİME TABİ KILARAK ELE ALMASINA SOMUT ÖRNEKLER

****

Yukarıda Lenin'in "Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri" makalesinden alıntılar yaptık.

Sözü geçen seçim bildirgeleri 1912'de IV. Duma seçimleri ile ilgili seçim bildirgeleridir.

Bu seçimlerle ilgili olarak Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin VI. (Prag) Konferansında şunlar söylenmektedir:

"IV. İmparatorluk Duma seçimleri üzerine Konferans Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin önümüzde bulunan IV. Duma seçimleriyle ilgili kampanyaya katılmasını ;Partimiz tarafından bağımsız olarak adaylar gösterilmesini; IV. Duma'da Partimizin bir parçası olarak bütüne bağlı olan bir Duma fraksiyonunun kurulmasını mutlak gereklilik olarak görür.

PARTİNİN SEÇİMLERDEKİ, VE GELECEKTE DUMADA KURULACAK SOSYAL-DEMOKRAT FRAKSİYONUN DUMADAKİ TEMEL GÖREVİ, bütün görevlerin kendisine tabi kılınmak zorunda olunan görevi,SOSYALİST SINIF PROPAGANDASI VE İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLENDİRİLMESİDİR.

Gelecek seçimlerde Partimizin temel seçim sloganları şunlar olmak zorundadır:

1. DEMOKRATİK CUMHURİYET

2. SEKİZ SAATLİK İŞ GÜNÜ

3. TOPRAK AĞALARININ TOPRAKLARINA EL KONMASI

Bizim seçim ajitasyonumuzda bu talepler mümkün olduğunca —III. Duma'nın, hükümetin bütün icraatının, gerek merkezi gerekse bölgesel yönetim organlarının icraatının tecrübeleri ile bağ içinde— anlaşılır bir biçimde açıklanmalıdır.

YUKARIDA ORTAYA KONULAN ÜÇ TALEP İLE KOPMAZ BAĞ İÇİNDE SOSYAL-DEMOKRASİNİN MİNİMAL PROGRAMININ DİĞER BÜTÜN TALEPLERİNİN DE —mesela genel seçim hakkı, örgütlenme özgürlüğü, bütün hakimlerin ve memurların halk tarafından seçilmesi, işçiler için devlet sigortası, sürekli ordunun yerine halkın silahlandırılması, vs.— propagandası yapılmalıdır." (Lenin, TE, Alm. c.17, s.459/460)

Seçim bildirgesinde ise Çarlığın çeşitli somut baskıları ve sahtekarlıkları teşhir edildikten sonra diğer şeyler yanında şunlar söyleniyor:

"Hayır! Biz artık özgürlüğün eski iktidarla birleştirilebileceği; Çarlık monarşisi altında siyasi reformların mümkün olduğu şeklindeki liberal sahtekarlığa doyduk. Rus halkı bu çocukça hayallerin bedelini karşı-devrimin sert dersleri ile ödemek zorunda kaldı! Kim gerçekten ciddi bir şekilde siyasi özgürlük istiyorsa, o övünerek ve cesaretle CUMHURİYET bayrağını yükseğe kaldırmalıdır! Çarcı toprak ağası çetesinin siyaseti kaçınılmaz olarak Rus demokrasisinin **bütün** *canlı güçlerinin bu bayrak altında toplanmasını beraberinde getirecektir.*

Bir zamanlar —ve bunun üzerinden henüz çok zaman geçmedi— "Kahrolsun Çarlık" şiarı Rusya için çok ileri görülüyordu! Ama Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi bu çağrıyı yaptı! Ve işçi sınıfının ileri kesimi bu çağrıya sahip çıktı ve onu bütün ülkeye taşıdı. İki-üç yıl içinde bu şiar "halkın bir deyimi" haline geldi. İşbaşına, işçi yoldaşlar, ve Rusya'nın durgunluk, barbarlık, haksızlık ve düzinelerle milyon için ezici yoksulluktan oluşan batak içine bütünüyle batmasını istemeyen YURTTAŞLARI! Rusya'nın sosyal-demokratları, Rusya'nın işçileri Rusya'da halkın deyiminin "Kahrolsun Çarlık monarşisi ! Yaşasın Rus Demokrat Cumhuriyeti!" olmasını sağlayacaklardır." (Lenin, TE, Alm. c.17, s.501)

Aynı çağrının sonunda şunlar söyleniyor:

"Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi kara III. Duma'da devrimin bayrağını yükseltmeyi; oradan da işçilerin örgütlendirilmesini, devrimci bilinçlendirmeyi, ve köylülerin toprak ağalarına karşı mücadelesini desteklemesini bilmiştir. Proletaryanın partisi, Rusya'da özgürlüğü fethetme yeteneğine sahip ileri sınıfın tek partisidir. Bugün bizim partimiz Dumada 'reform'oyunu oynamak, 'anayasa için'mücadele etmek, Oktobristleri 'ikna etmek'; ya da Dumadan 'gericileri' dıştalamak(!) için bulunmuyor! Bunu halkı kandıran liberaller söylüyorlar. Tersine, Sosyal-Demokratlar, Duma tribününü kitleleri mücadeleye çağırmak için, sosyalizm öğretisini açıklamak için, hükümetin ve liberallerin her türlü sahtekarlığını açığa çıkarmak için, halkın geri kesimlerinin monarşist önyargılarını yıkmak, burjuva partilerinin sınıf kökenlerini teşhir etmek için, kısaca yeni Rus devrimine sınıf bilinçli mücadeleciler ordusu yetiştirmek için kullanıyor!

Çarlık hükümeti ve aşırı gerici toprak ağaları Duma'daki sosyal-demokrat bir fraksiyonun hangi devrimci rolü oynayacağını iyice anlamıştır. Bu yüzden polisin ve içişleri bakanlığının bütün çabaları şimdi IV. Dumaya bir tek sosyal-demokratın bile girmesini engellemek üzerine yoğunlaşmıştır. İşçiler , yurttaşlar birleşin! Dağınıklığın kötü yıllarından sonra kısa süre önce yaptığı konferansla toplanan, yeniden güçlerini toplayan, ve bayrağını yükselten Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi etrafında kenetlenin! Eğer herkes seçimlere ve seçim ajitasyonuna katılırsa, o zaman hükümetin çabaları boşa çıkartılacak; ve polis iktidarının, haksızlığın, ezilmenin ve açlığın hüküm sürdüğü bir Rusya'da da devrimci sosyal-demokrasinin kızıl bayrağı Duma tribününe dikilecektir!

Yaşasın Rus Demokratik Cumhuriyeti!

Yaşasın Sekiz saatlik iş günü!

Bütün toprak ağalarının topraklarına el konulması!

İşçiler ve Yurttaşlar! Rus Sosyal-Demokrasisinin seçim ajitasyonunu destekleyin!

Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin adaylarını seçin!" (Lenin, TE, Alm. c.17, s.503-504)

İşte Lenin'de ve Bolşeviklerde reformun devrime bağlı olarak ele alınmasının somuttaki görünümü böyledir.

Onlar; seçimin temel sloganları olarak "Yaşasın Cumhuriyet!" "Yaşasın sekiz saatlik iş günü!"

"Toprak ağalarının topraklarına el konulması"nı koymaktadır. Bütün diğer talepleri bu temel taleplere bağlı olarak savunmaktadır. Onlar için seçim kampanyası, **devrim propagandası** ve işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin **devrime hazırlanması** için kullanılan bir **fırsattır**.

"Sosyal-Demokrat Parti seçim bildirgesine, IV. Duma seçimlerinde —seçimlerle ilgili olarak, seçimler dolayısıyla ve seçimlerdeki tartışmalarda— yığınlara DEVRİM GEREĞİNİ, DEVRİMİN İVEDİLİĞİNİ VE KAÇINILMAZLIĞINI anlatabilmek için gerek duymakta"dır. (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sol Y., s.272-273; TE, Alm. c.18, s.377)

Buna karşı kaba reformistler açıkça devrimi reddetmekte, daha inceleri ise —mesela Troçki gibi— "devrim sonucu elde edilebilecek Cumhuriyet" lafını etmekte, ve fakat "bugünkü seçimlerde" "güncel istekler" adı altında yalnızca reform istekleri ileri sürmektedir.

Reformun, devrimci çalışmaya, devrime tabi kılınarak ele alınmasının somutta nasıl uygulandığı ile ilgili olarak yine Prag Konferansında alınan iki karardan daha örnekler verelim.

Konferansta alınan "Açlığa Karşı Mücadelede Sosyal-Demokrasinin Görevleri" başlıklı kararda önce açlığın çok büyük boyutlara ulaştığı; bunun bir kez daha hükümetin tarım politikasının iflasını ve toprak ağası sınıfı iktidarda bulunduğu sürece köklü değişiklik olmayacağını belgelediği; burjuva partilerin açlığı terbiyesizce "köylülerin tembelliğine" bağladığı; açlığa karşı hükümet politikasının zemstvo ve şehir burjuvazisi arasında bile hoşnutsuzluk yarattığı; Duma'daki burjuva muhalefetin demokrat bir pozisyon savunmadığı; işçiler arasında açlıktan kırılanlara yardım etmek için eğilimlerin geliştiği tespitleri yapıldıktan sonra şunlar söyleniyor:

"Konferans bütün bunları gözönünde bulundurarak şunların gerekli olduğu kararını alır:

a) Nüfusun geniş kitleleri içinde, özellikle de köylülük içinde propaganda ve ajitasyon için bütün Sosyal-Demokrat güçler kullanılmalıdır. Bu yapılırken özellikle Çarlık ve onun tüm siyaseti ile açlık arasındaki bağ açıklanmalıdır. Kırda ajitasyon için yalnızca sosyal-demokratların ve Trudoviklerin Duma konuşmaları değil, aynı zamanda Markov II gibi Çar dostlarının konuşmaları da yayılmalıdır, ve Sosyal-Demokrasinin (şu —YN) siyasi talepleri daha geniş bir şekilde tanıtılmalıdır: ÇARLIK MONARŞİSİNİN DEVRİLMESİ, DEMOKRATİK CUMHURİYETİN KURULMASI, TOPRAK AĞALARININ TOPRAKLARINA EL KONULMASI.

b) İşçilerin açlık çekenlere mümkün olduğunca yardım etme eğilimleri desteklenmelidir. Bu yapılırken, bağışların yalnızca sosyal-demokrat Duma fraksiyonuna, işçi basınına ya da proleter kültür, eğitim ve diğer derneklerine yapılması; ve açlık çekenlere yardım gruplarına, komisyonlarına, komitelerine gidildiğinde buralarda sosyal-demokratların ve demokratların özel hücreler kurması tavsiye edilmelidir.

*c) AÇLIK FELAKETİ İLE İLGİLİ OLARAK VAR OLAN DEMOKRATİK KIZGINLIK YÜRÜYÜŞLER, MİTİNGLER, KİTLE GÖSTERİLERİ VE ÇEŞİTLİ DİĞER BİÇİMLERDE **ÇARLIĞA KARŞI** KİTLE MÜCADELESİNE YÖNLENDİRMEYE ÇALIŞILMALIDIR." (Lenin, TE, Alm. c.17, s.466-467)*

Aynı konferansta alınan "Duma'nın İşçiler İçin Devlet Sigortası Tasarısı Hakkında Tavır" başlıklı kararında önce işçiler için sigortanın en iyi biçiminin ne olduğu konusunda şunlar söylenmektedir:

*"2. İşçilerin sigortalanması için en iyi biçim **devlet** sigortasıdır. Bu şu temeller üzerinde inşa edilmelidir: a) Bu sigorta işçilerin çalışma yeteneklerini kaybetmelerinin **bütün** biçimlerini (kaza, hastalık, ihtiyarlık, sakatlık, kadın işçiler için gebelik ve doğum, dul ve yetimlerin onları besleyenler öldükten sonra giderinin karşılanması) ya da işsizlik sonucu ücretini almaması durumunu kapsamalıdır. b) Sigorta ücretli iş yapan **herkesi** ve ailelerini kapsamalıdır. c) Bütün sigortalılar (çalışmadıkları dönem için) **tam** ücret ilkesine göre ödenmelidir, bu durumda **bütün** giderler işverenlere ve devlete ait olmalıdır. d) Her türlü sigortalar **birleşmiş** bir sigorta örgütü tarafından yönetilmelidir; ve bütün sigortalar **bölge** tipinde ve sigortalıların **tam** kendi kendini yönetim ilkesi temelinde inşa edilmelidir." (Lenin, TE Alm. c.17, s.467-468)*

Daha sonra İmparatorluk Dumasında kabul edilen hükümetin sunduğu sigorta kanunu teklifinin, böyle bir sigorta sisteminin tersi olduğu anlatılmakta, ondan sonra şu tespitler yapılmaktadır:

"4. İçinde bulunulan gericiliğin azdığı; karşı-devrimin hüküm sürdüğü, hükümet ile sermaye temsilcileri arasında yıllardır hazırlığı yapılan bir anlaşmanın hüküm sürdüğü böyle bir anda; ancak böyle, işçilerin en acil çıkarları ile adeta alay eden bir kanun çıkabilirdi. PROLETARYANIN ÇIKARLARINA GERÇEKTEN UYAN BİR SİGORTA REFORMUNUN GERÇEKLEŞTİRİLMESİNİN GEREKLİ ÖNŞARTI, ÇARLIĞIN KESİNLİKLE YIKILMASI VE PROLETARYANIN ÖZGÜR SINIF MÜCADELESİ ŞARTLARININ KAZANILMASIDIR." (Lenin, TE, Alm. c.17, s.469)

Alınan kararda diğer şeyler yanında şunlar da söyleniyor:

"Konferans işçileri en kararlı bir şekilde sosyal-demokrat ajitasyonu karşı-devrimin iktidarı döneminde onun çerçevesi içine sıkıştıran, legal olarak mümkün olanla sınırlayan ve böylece tanınmaz hale getiren her türlü çabaya karşı uyarır. Konferans tersine, bu ajitasyonda temel düşüncenin, proletaryanın ge-

niş kitlelerine şu gerçeği anlatmak olduğunu belirtir: Yeni bir devrimci yükseliş olmadan işçilerin durumunda hiçbir gerçek düzelme mümkün değildir. KİM İŞÇİLER İÇİN GERÇEKTEN REFORM İSTİYORSA, O HERŞEYDEN ÖNCE YENİ, BAŞARILI BİR DEVRİM İÇİN MÜCADELE ETMELİDİR." (Lenin, TE, Alm. c.17, s.470)

Bu örnekler de sanırız Lenin ve Bolşeviklerin reformu devrime bağlı kılma işini somut olarak nasıl yaptıkları hakkında fikir vermektedir.

Birinci örnekte bugün burjuva örgütlerinin çokça yaptığı "açlık" yardımı konusunda tavır vardır. Orada Sosyal-Demokratların esas yaptığı, **açlık** sorunundan yola çıkarak devrimin gerekliliğinin propagandasıdır. Devrim propagandası yapmak için açlık sorunu, ve açlık felaketi karşısında duyulan demokratik kızgınlık kullanılmaktadır.

İkinci örnekte de sigorta meselesi devrim propagandası için kullanılmaktadır. Somut olarak çarlık hükümetinin bir kanunu ele alınıp eleştirilmekte; bunun işçilerin çıkarlarına aykırı olduğu ortaya konmakta; işçilerin çıkarlarına uyan bir sigortanın nasıl olması gerektiği ortaya konmakta; ve fakat böyle bir sigortanın ancak devrimle elde edilebileceği ortaya konarak, devrim propagandası yapılmaktadır.

Devrim sorunu olan taleplerin var olan düzen çerçevesi içinde mümkün olabileceği şeklinde bir yorum kapısı en baştan kapatılmaktadır.

****

III. PROPAGANDA VE AJİTASYONDA DİKKATE ALINMASI GEREKEN BAZI ÖĞRETİLER

****

İkinci bölümde Bolşeviklerin reformu devrime tabi kılarak somut olarak nasıl ele aldıklarına bazı örnekler verdik. Hepsinde görülen şey, devrimin propagandasının merkezde durması ;reform taleplerinin de devrim propagandası için kullanılmasıdır. Şimdi bir de "reformu devrime tabi kılma" düşüncesinin partinin ve sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu duruma bağlı olarak ajitasyon ve propaganda çalışmasına yansımasında bir farklılık olup olmayacağına bakalım.

A) PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ DÖNEMİNDE PARTİNİN STRATEJİSİ YETERSİZ, TAKTİĞİ ZORUNLU OLARAK SINIRLANDIRILMIŞTIR

Stalin "İktidarı Ele geçirmeden Önce ve Sonra Parti" adlı yazısında şunları söylüyor:

Partimizin gelişmesinde üç dönem öne çıkmaktadır.

***Birinci** dönem, Partimizin **biçimlenme, yaratılma** dönemidir. Bu dönem, 'İskra'nın kuruluşu ile III. Parti Kongresine —o da dahil olmak üzere— kadar geçen süreyi kapsamaktadır. (1900'ün sonundan 1905'in başına dek)*

Bu dönemde, Parti, itici güç açısından zayıftır. Güçsüzlüğü yalnızca genç olmasıyla değil, bunun yanı sıra genel olarak işçi hareketinin genç olmasıyla ve devrimci durumun, devrimci hareketin ya hiç olmamasıyla ya da güçsüz bir biçimde gelişmiş olmasıyla açıklanabilir. Bu, özellikle bu dönemin ilk aşamaları için geçerlidir. (Köylüler susuyorlar ya da belirsiz mırıldamadan öteye ses çıkarmıyorlar; işçiler yalnızca kısmi talepler uğruna ekonomik grevi ya da bir kent çerçevesindeki siyasal grevi biliyorlar; hareketin biçimleri yasadışı ya da yarı-yasal bir nitelik taşıyor; işçi sınıfının örgütlenme biçimi de özellikle yasadışı bir niteliğe sahiptir.)

Partinin stratejisi —strateji, yedek güçlerin varlığını ve bunlarla hareket edebilme olanağını önkoşul olarak gerekli kıldığından — zorunlu olarak sınırlandırılmıştır ve oldukça yetersizdir. Parti, hareketin stratejik planını değiştirmekle, yani hareketin izlemesi gereken yolu saptamakla yetinir;ancak Partinin güçsüzlüğü sonucu Partinin yedek güçlerinden —Rusya içindeki ve dışındaki düşman kampındaki çelişkiler— yararlanılamaz ya da çok az yararlanılabilir.

(Strateji ve Taktik, JV Stalin, Yıldız Yayınları, s.29-30)

Bu dönemde "propaganda", Stalin'e göre "temel çalışma" biçimidir. (Bkz. age, s.23)

Aynı dönem için Lenin şunları söylüyor:

*"Proletaryanın **öncüsünü** Komünizme kazanmak sözkonusu olduğu sürece (ve bu sözkonusu olduğu ölçüde) propaganda önplanda yer alıyordu. Kendi özlerinde taşıdıkları kusurlara rağmen küçük grupların propagandası bile yararlı ve verimli olabiliyordu." (Lenin, "Sol Komünizm", Sol Yayınları, 2. Baskı, s.103; TE, Alm. c.31, s.81)*

Burada bizim için önemli olan, parti inşasının birinci döneminde, "partinin çabasının ve sorunlarının odak noktasını bizzat partinin" oluşturduğu, "partinin kendine yeterli bir güç olmaya çalıştığı" dönemde; strateji ve ona bağlı taktiğin **zorunlu** olarak sınırlandırılmış olduğunun bilince çıkartılmasıdır. Aynı şekilde bu dönemde "Yalnız propaganda temleriyle, sadece 'saf' komünizmin gerçeklerinin tekrarlanması" (Lenin, Sol Komünizm, s.103)'nın **bile** yararlı ve verimli olabileceğinin bilince çıkartılmasıdır.

Proletaryanın öncüsünün Komünizm davasına kazanılması... bu parti inşasının birinci aşamasının esas olan görevidir. Bütün çalışma bu esas görevi çözecek şekilde ele alınmak zorundadır. Ama proletaryanın öncüsünün Komü-

nizm davasına kazanılmasından zafere varana dek daha çok uzun bir yol vardır.

Lenin bunu şöyle ifade ediyor:

Proletaryanın öncüsü, ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı, başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşırdı. Ama oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Öncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ihtimali kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların, gerçekten böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz siyasi tecrübeleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel yasası böyledir, o yasa ki, şimdi sadece Rusya tarafından değil, Almanya tarafından da kuvvetle ve büyük açıklıkla doğrulanmaktadır. Sadece Rusya'nın cahil ve çoğu okur-yazar olmayan yığınlarının değil, içlerinde alfabesiz birtek (kişi) bulunmayan Almanya'nın eğitilmiş yığınlarının da, İkinci Enternasyonal saraylıları hükümetinin bütün güçsüzlüğünü, zavallılığını, burjuvazi önünde uşaklığını, bütün korkaklığını ve ihanetini ve proletarya iktidarına karşılık biricik alternatif olan en aşırı gericiliğin diktatörlüğünün (Rusya'da Kornilov, Almanya'da Kapp ve benzerleri) kaçınılmaz olduğunu kendi etlerinde duymaları gerekirdi.

...

*Proletaryanın öncüsünü Komünizme kazanmak sözkonusu olduğu sürece, (ve bu sözkonusu olduğu ölçüde), propaganda ön planda yer alıyordu; kendi özlerinde taşıdıkları kusurlara rağmen küçük grupların propagandası bile yararlı ve verimli olabiliyordu. Ama yığınların pratik eylemi sözkonusu olduğu zaman —ya da meramımı şöyle anlatmama izin verilirse— **son ve kesin mücadeleyi** vermek üzere milyonlarca insanın teşkil ettiği orduları yerleştirmek, belirli bir toplumun **bütün** sınıf güçlerini mevzilendirmek sözkonusu olduğu zaman, yalnız propaganda yöntemleriyle, sadece 'saf' komünizmin gerçeklerinin tekrarlanmasıyla hiç bir şey başarılamaz. Henüz yığınları yönetmemiş olan sınırlı bir grubun üyesi propagandacının yaptığı gibi, burada, yüzlerle sayı sayılmaz, milyonlarla ve onmilyonlarla sayılır. Şimdi, artık, devrimci sınıfın öncüsünü inandırdın mı diye kendine sormakla yetinemezsin; belirli bir toplumun tarihi bakımdan etkin **bütün** sınıfların güçlerinin, istisnasız mutlak olarak bütün sınıf güçlerinin, kesin savaş için koşulların tam elverişli olduğu tarzda mevzilenmiş olup olmadıklarını bilmek gerekir,... (Lenin, 'Sol' Komünizm, s.102-103)*

Aynı konuda tartışırken, Stalin "taktik önderliğin" zorunlu koşullarının birincisi olarak şunu ortaya koyuyor:

***Taktik önderlik.** Taktik önderlik, stratejik önderliğin bir parçasıdır. Taktik önderlik, stratejik önderliğin ödevlerine ve gereklerine bağlıdır. Taktik önderliğin amacı, proletaryanın bütün mücadele ve örgüt biçimlerini benimsemek ve belirli bir güçler ilişkisi içinde, stratejik başarının hazırlanması için gerekli azami sonucu elde etmek için bunlardan hakkı ile yararlanmaktır.*

Proletaryanın mücadele ve örgüt biçimlerinden hakkıyla yararlanmak ne demektir?

Bu, başlıcaları aşağıda belirtilen bazı zorunlu koşulları yerine getirmektir:

Birincisi. Hareketin kabarma ve alçalmalarına uğduklarından kitlelerin devrimci mevzilere yerleşmelerini, kitlelerin milyonlarının devrim cephesine sevkini, bunların cephede düzenlenmesini kolaylaştıran ve sağlayan mücadele ve örgüt biçimlerine ön planda yer vermek.

Burada önemli olan, öncünün, eski düzeni devam ettirmenin olanaksızlığı ve bu düzeni devirmenin kaçınılmaz zorunluluğu bilincine varması değildir. Önemli olan, kitlelerin, milyonların bu zorunluluğu anlamaları ve öncüyü desteklemeye hazır bulunmalarıdır. Ama kitleler, bunu ancak kendi öz deneyimleriyle anlayabilirler. Kitlelerin milyonlarına eski iktidarın devrilmesinin kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu kendi deneyimiyle anlamalarına olanak sağlamak; devrimci sloganların doğruluğuna kendi deneyimiyle kanaat getirmelerine olanak sağlayan mücadele araçlarını ve örgüt biçimlerini ileri sürmek: işte ödev budur. (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.79)

Temel görevin "milyonları kapsayan kitleleri burjuva diktatörlüğünü yıkmak ve iktidarı ele geçirmek üzere, proleter öncü için, parti için kazanmak" olduğu; "artık partinin çabasının merkezinde partinin kendisinin değil, milyonları kapsayan halk kitlesinin bulunduğu" parti inşasının ikinci aşamasında (Strateji ve Taktik, s.32) salt propaganda ve ajitasyon kesinlikle yetmez. Yığınların kendi öz siyasi deneyimleri gereklidir. O halde öyle mücadele araçları, ve örgüt biçimleri seçilmelidir ki, kitle devrimci sloganların doğruluğuna bizzat kendi deneyimi ile kanaat getirsin.

Bu öncelikle **partinin** kendi içinde bulunduğu durumun dışta yapı lacak çalışma ile bağıdır.

Parti eğer kendi kendine yeterli bir güç değilse, görevi öncelikle kendine yeterli bir güç haline gelmekse; o zaman onun esas çalışma biçimi propaganda olacaktır, o öncelikle işçi sınıfının ileri kesimine yönelecektir, stratejisi, ve ona bağlı olarak taktiği sınırlı olacaktır.Vs.

Bir de partinin durumundan bağımsız;sınıf

mücadelesinin içinde bulunduğu objektif durumun; partinin yapacağı çalışmayla bağı vardır.

Şimdi ona bakalım:

B) SINIF MÜCADELESİNİN DURUMUNUN, PARTİNİN YAPACAĞI ÇALIŞMA İLE BAĞI

Sınıf mücadelesinin boyutları partinin taktiğini etkiler.

Bu sorun Komünist Enternasyonal'ın programında şöyle ele alınmaktadır:

Her komünist partisi, taktik çizgisini tespit ederken, ülke içindeki ve uluslararası alandaki somut koşulları, sınıf güçleri arasındaki ilişkiyi, burjuvazinin istikrar ve güç derecesini, proletaryanın militanlık ve hazırlık durumunu, orta tabakanın tutumunu, vb. hesaba katmalıdır. Sözkonusu olan mücadelede mümkün olan en yüksek d eyde en geniş kitleleri harekete geçirme ve örgütleme ihtiyacından hareket eden parti, sloganlarını ve mücadele yöntemlerini bu koşullara uygun olarak tespit eder. Devrimci bir durum geliştiğinde, parti, içinde bulunulan duruma uygun olan bir dizi geçici slogan ve kısmi talep ileri sürer. Bunlar, esas devrimci amaç olan iktidarın ele geçirilmesi ve burjuva kapitalist düzenin yıkılması amacına bağımlı kılınmalıdır. Proletaryanın günlük taleplerini ve günlük mücadelelerini gözardı etmek, partinin faaliyetlerini sadece bu günlük talep ve mücadelelerle kısıtlamak kadar hatalıdır. Partinin görevi, işçi sınıfının bu günlük ihtiyaçlarından ***çıkarak, iktidar için verilecek devrimci mücadelede*** *işçilere önderlik etmektir.*

Eğer ***devrim dalgası yükseliyorsa,*** *hakim sınıfların örgütlenmesi bozuluyor ve kitleler devrimci bir kaynaşma içindeyse, orta tabakalar proletaryaya yakınlaşıyorsa ve kitleler savaşa ve fedakarlık yapmaya hazır olduklarını gösteriyorlarsa, proletarya partisinin görevi, kitleleri burjuva devletine karşı cepheden taarruza geçirmektir. Bu görev, adım adım yükselen geçici sloganların propagandasını yaparak (İşçi Şuraları, üretimin işçiler tarafından denetlenmesi, toprak ağalarının mülkiyetine zorla el koymak üzere köylü komitelerinin kurulması, burjuvazinin silahsızlandırılması ve proletaryanın silahlandırılması vb.) ve parlamentodaki faaliyet de dahil olmak üzere partinin bütün ajitasyon ve propaganda kollarının tabi kılınması gereken* ***kitle eylemlerini*** *örgütleyerek gerçekleştirilebilir: Grevler, grevlerle birlikte gösteriler, grevlerle birlikte silahlı gösteriler ve en sonunda da burjuvazinin iktidarına karşı silahlı ayaklanmayla birlikte genel grev bu eylemlere örnek verilebilir. Bu en yüksek mücadele biçimi, savaş sanatının kurallarına uymak zorundadır ve bir hareket planının yapılmasını, taarruz savaşı harekatlarını ve proletaryanın sınırsız bağlılığını ve kahramanlığını gerektirir. Bu tür eylemlerden önce, bizzat biçim olarak da (işçi, köylü, asker şuraları vb.) emekçi halkın en geniş kesimlerini kucaklaması ve seferber etmesi gereken militan örgütlerde örgütlenmesi ve orduda ve deniz kuvvetlerinde daha yoğun bir devrimci çalışma yürütmesi şarttır.*

Yeni ve daha radikal sloganlara geçilirken Leninist siyasi taktiğin en temel kuralına dikkat edilmelidir: Parti, kitlelerin devrimci bir duruma gelmesine o şekilde rehberlik etmelidir ki, kitleler partinin siyasetinin doğru olduğuna kendi tecrübeleriyle inansınlar. Eğer bu kurala dikkat edilmezse, parti kaçınılmaz olarak kitlelerden kopar ve darbecilik hatasına düşer; komünizm ideolojik bakımdan yozlaşarak 'sol' dogmatizme ve küçük-burjuva 'devrimci' maceracılığa kayar. Düşmana cesur ve kararlı bir saldırı yöneltmenin gerekli olduğu, devrimci hareketin doruğuna ulaştığı anda partinin hareketsiz kalması da aynı derecede zararlıdır. Bir ayaklanma örgütlemeden böyle bir fırsatın kaçmasına izin vermek, insiyatifi düşmana bırakmak ve devrimi yenilgiye mahkum etmek anlamına gelir.

Devrim dalgasının yükselmediği dönemlerde *komünist partileri işçilerin günlük taleplerinden hareket ederek* ***kısmi slogan ve talepler*** *ileri sürmeli ve bunları Komünist Enternasyonal'in esas hedefleriyle birleştirmelidirler. Komünist partileri, devrimci bir durumun varlığını gerektiren ve uygun olmayan bir zamanda kullanıldıkları taktirde, kapitalist örgütler sistemi içinde erimeyi savunan* ***geçiş dönemine özgü sloganları*** *(örneğin üretimin denetlenmesi sloganını) atmamalıdırlar. Kısmi talepler ve sloganlar doğru taktikler için kesinlikle gereklidir, diğer taraftan geçiş dönemine özgü bir dizi talep devrimci bir durumun varlığına kopmaz bir şekilde bağlıdır. Ne var ki, kısmi talep ve sloganların 'ilke olarak' reddedilmesi de komünist ilkelere aynı derecede aykırıdır, çünkü bu türden taktikler partiyi hareketsizliğe mahkum eder ve onu kitlelerden tecrit eder. Dolayısıyla, sermayeye karşı başarıyla mücadele etmenin, kitleleri sınıf esasına göre seferber etmenin ve reformcu önderleri açığa çıkarmanın ve tecrit etmenin bir yöntemi olarak* ***birleşik cephe*** *taktikleri, Komünist Enternasyonal'in* ***bütün devrim öncesi dönemi boyunca*** *uygulayacağı taktiklerin vazgeçilmez bir parçasıdır.*

İşçi sendikalarında *ve diğer proleter kitle örgütlerinde yürütülecek sistemli ve kararlı bir çalışma, birleşik cephe taktiklerinin doğru bir şekilde kullanılması ve genel olarak kitlelerin kazanılması için zorunludur. Her komünist bir sendikaya üye olmalıdır; kitle sendikası niteliği taşıdığı sürece, bu son derece gerici bir sendika da olabilir. İşçilerin mücadelesinin önderliğinin ele geçirilmesi ve sendikalarda örgütlenmiş olan kitlelerin partiye kazanılması ancak işçilerin çı*

karlarını savunmak için sendikalarda ve fabrikalarda sabırlı, sürekli ve düzenli bir çalışma yürüterek ve reformcu bürokrasiye karşı kararlı bir mücadele vererek gerçekleştirilebilir.

*Reformcuların sendikaları bölme çabalarına karşılık komünistler her ülkedeki ve bütün dünyadaki **işçi sendikalarının** sınıf mücadelesi temelindeki **birliğini** savunmakta ve **Kızıl İşçi Sendikaları Enternasyonalini** yürekten desteklemektedirler. Komünist Enternasyonale bağlı Partiler her yerde emekçi kitlelerin ve genel olarak emekçi halkın günlük taleplerini destekleyerek, burjuva parlamentolarını devrimci propaganda ve ajitasyon için bir platform olarak kullanarak ve bütün kısmi görevleri, proletarya diktatörlüğü için mücadele esas hedefine tabi kılarak, başlıca şu alanlarda kısmi talep ve sloganları ileri sürmektedirler:*

*İşçilerin dar anlamdaki çıkarlarını savunmak için, yani siyasi meselelere **dönüşen** (büyük çapta iktisadi mücadeleler, sendikalarla ilgili yasalar, grev hakkı vb.) **iktisadi mücadeleyle** ilgili meselelerde (tröst sermayesinin saldırılarına karşı savunma, işgünü ve ücret meseleleri, zorla uzaklaştırma, işsizlik); doğrudan doğruya siyasi bir nitelik taşıyan meseleler (vergiler, zamlar, faşizm, devrimci partilere uygulanan zorbalık, beyaz terör, genel olarak hükümetin siyaseti); son olarak da **dış siyasetle** ilgili meseleler(Sovyetler Birliği'ne ve sömürge devrimlerine karşı tavır, işçi sendikalarının uluslararası birliği için mücadele, emperyalizme ve savaş tehlikesine karşı mücadele, emperyalist **savaşa** karşı mücadele için düzenli hazırlık).*

***Köylülüğün** kısmi taleplerine gelince, bunlar vergi siyaseti, köylülerin ipotek borçları, tefeci sermayeye karşı mücadele, yoksul köylülerin toprak ihtiyaçları, kira, ortakçılık, vb. ile ilgilidir. Komünist partisi bu kısmi taleplerden hareket ederek, giderek daha üst düzeyde sloganlar atmalı ve en sonunda büyük topraklara el konulmasını ve bir işçi-köylü hükümetinin kurulmasını talep eden sloganlara ulaşmalıdır (işçi-köylü hükümeti sloganı, gelişmiş kapitalist ülkelerde proletarya diktatörlüğü ile, geri ülkelerde ve bir çok sömürgede ise proletarya ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü ile eş anlamlıdır).*

***İşçi ve köylü gençliği** arasında (en başta Genç Komünist Enternasyonal ve onun bölümleri tarafından) ve proleter ve köylü kadınlar arasında da sistemli bir çalışma yürütülmelidir. Bu tabakaların yaşam ve mücadelelerinin özel koşulları gözönünde bulundurularak yürütülen bu çalışma, onların taleplerini proletaryanın genel talepleri ve mücadele sloganları ile birleştirmelidir.*

***Sömürge halklar** üzerindeki baskıya karşı verilen mücadelede, sömürgelerdeki komünist partileri, bütün milliyetler ve ırklar için tam eşitlik, yabancılara tanınan bütün ayrıcalıkların ortadan kaldırılması, işçi ve köylüler için örgütlenme özgürlüğü, işgününün kısaltılması, çocukların çalışmasının yasaklanması, tefeci sözleşmelerinin iptal edilmesi, kira faizlerinin indirilmesi ya da iptal edilmesi, vergi yükünün hafifletilmesi vb. gibi ülkenin somut koşullarına uygun kısmi talepleri bizzat ileri sürmelidirler. Bu kısmi talepler komünist partisinin şu temel taleplerine tabi kılınmalıdır: kenin tam siyasi bağımsızlığa kavuşması ve emperyalistlerin kovulması, bir işçi-köylü hükümetinin kurulması, toprakların halka dağıtılması, sekiz saatlik işgünü vb. **Emperyalist** ülkelerde komünist partileri, emperyalist askeri birliklerin sömürgelerden geri çekilmesi için bir kampanya yürütmeli, orduda ve deniz kuvvetlerinde ezilen halkların bağımsızlık mücadelesini desteklemek için faal bir propaganda yürütmeli, asker ve silah gönderilmesini önlemek için halkı harekete geçirmeli, grevler ve diğer biçimlerde kitle gösterileri örgütlemelidirler.*

*Komünist Enternasyonal, **emperyalist savaş tehlikesine** karşı sistemli bir şekilde hazırlık yapılması meselesine özellikle büyük bir dikkat göstermelidir. Sosyal-şövenizmin, sosyal-emqeryalizmin ve burjuvazinin emperyal - ist planlarını gizlemekten başka bir işe yaramayan barışçı gevezeliğin amansızca açığa çıkarılması, Komünist Enternasyonal'in esas sloganlarının propagandasının yapılması, bu görevlerin yerine getirilebilmesi için,legal ve illegal çalışma yöntemlerinin birleştirilmesinin kesinlikle zorunlu olduğu örgütlenme çalışmasının yorulmaksızın sürdürülmesi, orduda ve deniz kuvvetlerinde sistemli bir çalışmanın yürütülmesi: Bütün bunlar, komünist partilerinin savaş tehlikesi ile ilgili olarak yürütmesi gereken faaliyetlerdir. Komünist Enternasyonal'in savaş tehlikesine karşı mücadelede saşlıca sloganları şunlardır: Emperyalist savaşın içsavaşa dönüştürülmesi; 'kendi' emperyalist hükümetinin yenilgiye uğratılması; emperyalist savaş Sovyetler Birliği'ni ve sömürgeleri hedef aldığı taktirde , bu ülkelerin her türlü yoldan savunulması.Bu sloganların propagandasını yapmak, 'sosyal - ist' gevezeliği ve Milletler Cemiyeti'nin 'sosyalist' maskeyle gizlenmesini açığa çıkarmak, 1914 dünya savaşından çıkan dersleri daima akılda tutmak, Komünist Enternasyonal'in bütün bölümlerinin ve bütün üyelerinin kesin - likle yerine getirmeleri gereken görevlerdir.*

(Komünist Enternasyonal Programı, Aydınlık Yayınları, s.104-111)

Burada önemle üzerinde durulması gereken konu:

a) Kısmi taleplerin hem devrim dalgasının yükseldiği; hem de yükselmediği dönemlerde

kullanılabileceği; burada esas meselenin bu kısmi taleplerin "Komünist Enternasyonal'in esas hedefleri ile birleştirilmesi" olduğu;

b) Devrimci durumun varlığını gerektiren, ve bu olmadığı zaman kapitalist örgütler sistemi içinde erimeyi savunma anlamına gelen geçiş dönemine özgü sloganların olduğu;

c) Proletaryanın günlük taleplerini ve mücadelelerini gözardı etmenin de, partinin faaliyetlerini sadece bu günlük talep ve mücadelelerle sınırlamak kadar hatalı olduğu;

d) Görevin bu günlük ihtiyaçlardan **yola çıkarak** iktidar için verilecek mücadelede işçi sınıfına önderlik etmek olduğudur.

İşçi sınıfı ve kitleler içinde yapılacak çalışmalarla bağıntılı bir konu da sloganların-direktiflerin nasıl kullanılacağı sorunudur. Bu konuda Stalin şunları söylemektedir:

Savaşın ya da tek bir çarpışmanın hedeflerini yansıtan ve birlikler arasında benimsenmiş olan çarpıcı bir şekilde formüle edilmiş kararlar, orduyu eyleme teşvik etme ve moralini yükseltme, vb. aracı olarak cephede bazen belirleyici bir öneme sahiptir. Birliklere verilen uygun emirler, atılan sloganlar ya da yapılan çağrılar, tüm bir savaş boyunca birinci sınıf ağır top veya birinci sınıf hızlı tanklar kadar önemlidir.

Onmilyonlarca, yüzmilyonlarca halk kitleleriyle ve onların çeşitli talep ve gereksinmelerinin sözkonusu olduğu siyasal alanda ise, sloganlar çok daha büyük bir öneme sahiptir.

Slogan, mücadelenin yakın ya da uzak hedeflerinin kısa ve öz olarak önder grup tarafından, diyelim ki, proletarya ve onun partisi tarafından formüle edilmesidir. Mücadelenin çeşitli hedeflerine göre, ya bütün bir tarihi dönemin ya da ilgili tarihsel dönemin tek tek aşama ve evrelerini kapsayan çeşitli sloganlar vardır. İlk kez 'Emeğin Kurtuluşu Grubu' tarafından 1880'lerde ortaya atılan 'Kahrolsun Otokrasi' sloganı bir ***propaganda*** *sloganı idi, çünkü bu slogan, en kararlı ve en dirençli mücadelecileri tek tek ve gruplar halinde partiye kazanmayı hedefliyordu. Otokrasinin istikrarsızlığının işçi sınıfının geniş tabakaları tarafından azçok anlaşıldığı Rus—Japon savaşı döneminde bu slogan bir ajitasyon* ***sloganı*** *oldu; çünkü bu slogan artık milyonlarca emekçiyi kazanmayı hedefliyordu. Çarlığın, kitlelerin gözünde artık kesinlikle iflas ettiği 1917 Şubat devrimi öncesi dönemde 'Kahrolsun Otokrasi' sloganı artık bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkıp bir* ***eylem*** *sloganına dönüştü; çünkü bu slogan milyonlarca kitleyi Çarlığa karşı saldırıya geçirmeyi hedefliyordu. Şubat Devrimi günlerinde bu slogan artık Partinin bir* ***direktifi*** *haline gelmişti, yani Çarlık düzeninde belli kuruluşların ve belli noktaların ele geçirilmesi için doğrudan bir çağrı olmuştu; çünkü şimdi sorun Çarlığı yıkmak ve yok etmekti. Direktif, partinin belirli bir anda ve belirli bir yerde, bütün parti üyelerini eyleme geçmeleri için bağlayıcı doğrudan bir çağrıdır ve eğer çağrı kitlelerin taleplerini doğru ve yerinde formüle etmişse ve eğer durum gerçekten olgunlaşmışsa genel olarak geniş emekçi yığınları tarafından benimsenir.*

Sloganları direktiflerle ya da ajitasyon sloganlarını eylem sloganlarıyla karıştırmak en azından aceleci ya da gecikmiş eylemler kadar tehlikelidir ve hatta bazen ağır felaketlere yol açabilir. 1917 Nisan'ında 'Bütün İktidar Sovyetlere' sloganı bir ***ajitasyon*** *sloganıydı. 1917 Nisan'ında 'Bütün İktidar Sovyetlere' sloganı altında Petrograd'da yapılan ve Kışlık Sarayın kuşatıldığı ünlü gösteri bu sloganı bir* ***eylem*** *sloganına dönüştürme girişimiydi, aceleci ve bu yüzden de zararlı bir girişimdi. Parti, bu gösterinin düzenleyicilerini mahkum ederken haklıydı; çünkü bu sloganın bir eylem sloganına dönüştürülmesi için gerekli koşulların henüz mevcut olmadığını, aceleci bir eylemin proletaryanın güçlerinin dağılmasına yol açabileceğini biliyordu.*

Diğer yandan, Partinin, saflarını düşman tarafından düzenlenen bir tuzaktan korumak ya da direktifin uygulanmasını geçici olarak daha uygun bir ana ertelemek için önceden kararlaştırılmış ve olgunlaşmış bir sloganı (ya da direktifi) '24 saat içinde' kaldırmak ya da değiştirmek zorunda kaldığı durumlar da olabilir. Böyle bir durum 1917 Haziran'ında Petrograd'da geçti. Özenle hazırlanmış ve 9 Haziran'da yapılması kararlaştırılmış olan işçi ve asker gösterisi, Partimizin Merkez Komitesi tarafından değişen durum gözönüne alınarak 'aniden' kaldırıldı. Partinin görevi, ustalıkla ve tam zamanında ajitasyon sloganını eylem sloganına ya da eylem sloganını belli somut direktiflere dönüştürmek ya da durum gerektirdiği an ister yaygınlaşmış, ister olgunlaşmış olsun zamanında şu ya da bu sloganı uygulamaktan vazgeçmek için gerekli esneklik ve kararlılığı göstermektir.

(Strateji ve Taktik, Yıldız Yayınları, s.49-52)

****

IV. BU ÖĞRETİLERİN BİZİM DURUMUMUZLA BAĞI

****

A) REFORM/DEVRİM İLİŞKİSİNE DOĞRU YAKLAŞIM AÇISINDAN

● Reform/Devrim ilişkisinin Marksist-Leninist anlamda doğru ele alınması —partinin içinde bulunduğu durumdan ve kitlelerin kendiliğinden hareketinin durumundan bağımsız olarak— **her dönemde** reformun dev

rime tabi kılınarak ele alınması; (devrim öncesinde) reformun devrimci çalışmanın bir yan ürünü olarak kavranmasıdır.

Soruna böyle yaklaşıldığında, Komünistlerin cuntaya ve cuntanın çeşitli uygulamalarına karşı genel siyasetinin ne olması gerektiği açıktır.

Cunta; ülkemizde emperyalizme bağımlı **hakim sınıfların faşist iktidar biçimlerinden biridir.** Ülkemizde demokrasiyi kurmanın yolu, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminden geçmektedir. Bizim bugün propagandamızın merkezine koyacağımız sloganlar, "Kahrolsun komprador patron ağa devleti", "Yaşasın İşçi-Köylü iktidarı!" (ya da "İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk iktidarı")'dır. Devrimin propagandasını merkeze koymak somut olarak böyle olur. Askeri faşist cunta, bugün emperyalizmin uşağı hakim sınıfların bir iktidar biçimi olarak teşhir edilmeli; ve hedefin hakim sınıfların şu veya bu iktidar biçimi olduğu değil, genel olarak hakim sınıfların faşist iktidarı olduğu ortaya konmalıdır.

Askeri faşist cunta, bugün hakim sınıfların faşist iktidarlarının en azgın biçimlerinden biri olarak işçilere, köylülere, emekçilere, tüm milliyetlerden halka; Türk olmayan tüm milliyetlere, öncelikle Kürt ulusuna azgınca saldırmaktadır. Onun bu saldırıları teşhir edilmeli; onun bu saldırılarına karşı duyulan nefret; proletarya önderliğinde devrim mücadelesine kanalize edilmeye çalışılmalıdır.

Bugün propaganda ve ajitasyon çalışmasında askeri faşist cuntanın bir dizi faşist uygulaması; devrimin gerekliliği ve kaçınılmazlığı düşüncesini açıklamak için sadece çıkış noktası olabilir.

Cuntaya karşı mücadeleye devrimci yaklaşım budur.

Biz Bolşevik Partizan 11/1'de

"Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka, cuntanın teşhir ve tecrit halkasıdır...

Komünistlerin görevi bu mücadelelesi kısa dönemde bir hedefe, cuntanın bütünü ile teşhir ve tecrit edilmesi, ve yıkılması hedefine yönlendirmektir"

tespitleri ile açık olarak bu sorunda devrimci bir yaklaşımdan uzaklaştık; **reformcu** bir yaklaşıma saptık. Çünkü cuntanın yıkılması —bu devrilme işi için devrimci yöntemler bile propaganda edilse— ülkemizde komprador patron ağa devletinin yıkılması; ve işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması anlamına gelen demokratik devrim değildir.

Dışa dönük çalışmada kavranacak halka, eğer soruna devrimci yaklaşılsa idi, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist diktatörlüğünün yıkılması, işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulmasının propagandası; işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin propagandası olarak tespit edilmek zorunda idi.

Cuntanın teşhiri, tecriti ve yıkılması; dışa dönük çalışmada kavranacak esas halka olan devrim propagandasının bir parçası olarak ele alınmalı idi. Merkeze devrim propagandası konmalı idi. Bu somut olarak cuntanın uygulamalarından **yola çıkarak** hakim sınıfların faşist iktidarının bir bütün olarak teşhiri; ülkemizde demokrasiyi kazanmanın devrim sorunu olduğunun propagandasının ağırlıklı olarak yapılması şeklinde olabilirdi.

Biz, kendimizi cuntaya karşı mücadele ile sınırlamadık.

Onun yanında şunları da söyledik:

"Cuntaya karşı mücadelede Komünistler halka gerçek kurtuluş yolunun hakim sınıfların-komprador patronların ve toprak ağalarının devletinin bütünüyle yıkılması, yerine işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulması olduğunu DA anlatmalıdır." (BP11/1, s.31) (abç)

Burada da devrim propagandası yapılması **görev** olarak ortaya konuyor. **Ama** esas, bütün diğer görevlerin kendine bağlı olduğu bir görev olarak değil; esas görev (cuntayı teşhir, tecrit, yıkma) olarak tespit edilen bir başka görev yerine getirilirken yapılan(da!) bir yan görev olarak alınıyor.

Şimdi geri dönüp baktığımızda; soruna böyle yaklaşmanın Lenin ve Bolşeviklerin yaklaşımı ile uyum içinde olmadığını; Troçki'nin ince reformizmine daha çok uyum gösterdiğini tespit etmek zorundayız.

(Tavrımız Troçki'nin ince reformizmi ile bir anlamda uyum içinde idi. Troçki, "güncel talepler" adına yalnızca reform taleplerini ileri sürüyordu. Biz ise bir yandan reform taleplerini ileri sürerken, diğer yandan devrim taleplerini de ileri sürmeyi, devrimin propagandasını da yapmayı öneriyorduk. Yanlışımız, devrim propagandasını merkeze koymamak; reform taleplerini devrime bağlamamak şeklinde bir yanlıştı.)

Bolşevik Partizan 13/3'teki yazıda da soruna öncelikle "cuntaya karşı mücadele" açısından yaklaşım devam etmektedir.

"Cuntaya karşı mücadelede Komünistler kitlelere gerçek kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelik, demokratik halk devriminde olduğunun propagandasını yapmalıdır." (BP 13/3, s.11)

Burada da her ne kadar devrim propagandası **da** yapılmalıdır denmiyor; ve devrim propagandasına daha önceki yazıya göre daha fazla ağırlık veriliyorsa da; yine de **cuntaya karşı mücadele** merkezde durmaktadır. Halbuki doğru olan,

"Komünistler kitlelere gerçek kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminde olduğunun propagandasını yaparken, askeri faşist cuntanın uygulamalarını kullanmalı, ona karşı duyulan nefreti devrim mücadelesine kanalize etmeye çalışmalıdır" vb. şeklinde koymaktı.

Bizim sorunu "cuntaya karşı mücadele" açısından ele almamız, o günkü dönemde hakim oportünist-revizyonist düşüncenin etkisi altında olduğumuzun açık bir belirtisidir.

Aynı şekilde, reform/devrim konusunda ML öğretiye (bu arada İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu noktadaki doğru Marksist-Leninist görüşlerine) sahip çıkmadığımızın, ona dayanmadığımızın da açık bir belirtisidir.

B) PARTİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM AÇISINDAN

Biz bugün Bolşevik Partiyi **yaratma** ve **inşa** görevlerini önümüze koymuş; Marksizm-Leninizm bilgisi fazla olmayan; işçi sınıfı içinde etkisi sıfıra yakın olan, Parti adlandırması gerçekte varmamız gereken hedefi belirleyen bir Marksist-Leninist partiyiz.

Bugün bütün çalışmalarımızın merkezinde partinin kendisi olmak zorunda. Dışta çalışmamızın esas biçimi, işçi sınıfının öncü, ileri kesimini Komünizm davasına kazanmak için propaganda olmak zorunda. Bugün somut durumumuz stratejimizi zorunlu olarak sınırlandırmamızı gerektiriyor, stratejimizin oldukça yetersiz olması durumunu ortaya çıkarıyor.

Güçsüzlüğümüz sonucu, biz Türkiye içindeki ve dışındaki düşman kampındaki çelişmelerden yararlanamaz, ya da çok az yararlanabilir durumdayız.

Taktiğimiz de zorunlu olarak iyice sınırlandırılmıştır.

Hal böyle iken; **bizim milyonlarca kitleyi "devrimci mevzilere" yerleştirme için taktik önderlik** sorunlarını tartışmamız —bu konuda doğru anlayışlarla doğru çözümlemeler bile getirsek (kaldı ki, bu sorunu tartıştığımız yerde sanki milyonlarca kitle harekete geçirilmek için mevzilere yerleştirme görevi olduğunda, reform sloganları devrime bağlı olmadan ele alınıp, merkeze konulabilirmiş gibi bir tavır takındık)— bir anlamda fantazidir; durumumuza uygun olmayan, gücümüz konusunda yanlış bilgi veren; bugünün esas tartışma konularından uzaklaştıran bir tavırdır.

Bugün eğer milyonlarca kitleye önderlik etmek için **taktik önderlik** sorununu tartışacaksak, **önce** bizim bugünkü durumumuzda bunun ne anlama geldiğini açıklamamız gerekir. Aksi taktirde yapamayacağımız işleri yapabilirmişiz havasının yaratılması kaçınılmazdır.

Biz Bolşevik Partizan 11/1'deki yazımızda kendimize çıkış noktası olarak genel olarak **kitlelerin** bilinç seviyesini aldık. **Milyonlarca kitlenin** devrimci mevzilere yerleştirilmesi için izlenmesi gereken taktikleri tartıştık.

Ama gerçekte biz bugün milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirme durumunda, bu anlamda taktik önderlik etme durumunda değiliz. O halde bu sorunu **atlayarak,** milyonlarca kitlenin devrimci mevzilere yerleştirilmesi sorununu tartışmak, günün esas görevlerini ve sorunlarını tartışmamaktır.

(Bundan bugün taktik sorunlar tartışılmaz sonucu çıkarılmamalıdır. Önemli olan, taktik sorunları tartışmak; tavır takınmak ile; **milyonlarca kitleyi** fiilen devrimci mevzilere yerleştirmek için taktik önderliğin bir ve aynı şey olmadığını bilince çıkarmaktır. Taktik sorunlar üzerine bu bilinçle tartışıldığı ve tavır takınıldığı zaman bu doğru;gerekli ve yararlıdır.)

Ama biz bu sorunu da tartışırken yanlış yaptık. "Kitlelerin devrimci mevzilere" yerleştirilmesi için, onların "devrimci sloganların doğruluğuna kendi deneyimleriyle kanaat getirmeleri" için uygun mücadele araçlarını ve örgüt biçimlerini seçme görevini; 'geri kitlenin bilinç seviyesi ne düzeyde ise, o düzeyde propaganda yapma' şeklinde yorumlama anlamına gelen şeyler söyledik.

Sorunu tartıştığımız yerde, milyonlarca kitlenin bilincinde cuntanın teşhir ve tecrit olmamışlığından yola çıkarak, "cuntanın teşhiri ve tecriti"nin dıştaki çalışmada kavranacak esas halka olması gerektiğini savunduk. Bu yorum da yanlıştı. Kitleleri devrimci mevzilere yerleştirmekten Lenin ve Stalin'in anladığı; kitlenin bilinç seviyesi ne ise o düzeyde propaganda-ajitasyon yapmak değildir. Kitlenin bilincinde cuntanın teşhir ve tecrit olmamışlığı; doğru Marksist-Leninist taktikte, Komünistlerin önüne —parti inşasının ikinci aşamasında da! Yani kitleleri devrimci mevzilere yerleştirmek esas görev olduğunda da— Cuntanın teşhiri ve tecritini **esas görev** olarak koymaz. Esas görev yine devrim propagandasıdır, bunun için cuntanın uygulamalarının teşhirinden yararlanmaktır vs.

Bu dönemde farklılık, propaganda ve ajitasyonun içeriğinde, özünde d e ğ i l; biçimindedir. Şimdi artık parti sağlam bir çekirdeğe; Marksizm-Leninizmi uygulamada ustalaşmış kadrolara; doğru bir programa sahiptir; kitlelerle bağı vardır. Bu dönemde artık propaganda ve ajitasyon, başlangıçtaki 'Komünizmin genel ilkelerini savunma' aşamasından, genel propaganda-ajitasyondan uzaklaşmış; teşhir çalışması çok daha somutlaştırılmış, daha fazla ağırlık kazanmıştır. Marksizmin düşünceleri, geniş kitleler açısından da, onların günlük yaşantıları ile de birleştirilerek daha anlaşılır bir biçimde savunulmaya başlanmıştır.

TOPARLARSAK: Partimizin bugün içinde bulunduğu durum; kesin bir şekilde önümüze Bolşevik Parti inşasını kavranacak esas halka olarak koyuyor. O halde dışta çalışmanın esas biçimi propaganda olmak zorundadır. Ve bu propaganda bugün geri ve orta kitleler için 'harekete geçirici' bir rol oynamak bir yana; çoğunlukla anlaşılmaz bile olacaktır. Hal böyle iken, 'kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi için' taktik görevler tespit etme-

ye kalkmak, ve hatta dışta kavranacak esas halka tespitini 'kitlelerin devrimci mevzilere yerleştirilmesi' bakışaçısı ile ele almak (tespit doğru bile yapılmış olsa idi!) yanlıştır; içinde bulunduğumuz durumun ne olduğunu anlamaz bir tavırdır.

C) SINIF MÜCADELESİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM AÇISINDAN

Bugün ülkemizde kendiliğinden sınıf mücadelesi esas olarak bastırılmış ve geri çekilmiş durumdadır. Sınıf mücadelesinin dışa yansıyarak da sürdüğü esas alanlar hakim sınıfların zindanları; mahkemeleri durumundadır. Buralarda hakim sınıfların eline düşen devrimciler direnme örnekleri vermektedirler.

İşçi sınıfı, onun demokratik devrimde en yakın müttefiki köylülük geçici bir suskunluk içindedir.

Bu durumda devrim propagandasına sıkı sıkıya bağımlı olarak birtakım kısmi talepler savunulmalıdır. (Sendika özgürlüğü, grev hakkı, vb.) Ama bu kısmi talepler esas mesele haline getirilmemelidir.

Esas sorunun devrim meselesi olduğu bütün propagandanın merkezinde durmalıdır.

Partinin içinde bulunduğu durum, ve sınıf mücadelesinin durumu içiçe ele alındığında, bizim bugün kısmi talepler için —devrime bağlı olarak— harcayacağımız gücün, genel devrim propagandası, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulması yanında çok küçük bir yer tutacağı anlaşılır olmak zorundadır.

Bugün bizim esas çalışma biçimimiz propaganda; kullandığımız şiarların çok büyük bölümü propaganda şiarlarıdır. Bu bizim zayıflığımızın da bir ifadesidir. Ama gerçek durum budur!

Bu gerçeği cesaretle tespit etmek; bu durumu aşabilmek yönünde doğru adımları atmak için ilk ve vazgeçilmez önşarttır.

****

V. ELEŞTİRİ YAZISI ÜZERİNE

****

Bolşevik Partizan 7'de yayınlanan eleştiri yazısında, eleştiri getiren yoldaşlar; getirdikleri eleştirilerin her noktasında **özünde** doğru ve haklı eleştiriler getirmektedirler. Onların bu eleştirileri bizim hatalarımızı görüp kavramada bize yardımcı olan, bizi ilerleten olumlu eleştirilerdir.

Eleştiri yazısında, birinci bölümde getirilen, Bolşevik Partizan 11/1 ve 13/3'teki yazılarda cuntaya karşı mücadelenin devrime bağlı bir anlayışla ele alınmadığı; bunun "sağ oportünist" bir sapma olduğu tespiti doğrudur.

İkinci olarak, bizim yaptığımız özeleştiride, kardeşlerin getirdiği eleştiri çerçevesi içinde kaldığımız, ve sorunun yalnızca bir parçasını koyduğumuz eleştirisi; "faşist cuntanın teşhir ve tecritinin esas halka ilan edilmiş olmasının, herşeyden önce Leninizmin devrim için mücadele ile reform için mücadeleyi nasıl ele aldığının kavranılmamış olması, bu alanda Leninizmin sahasının terkedilmiş olmasında yatmaktadır" eleştirisi doğrudur. Gerçekten de yoldaşların tespit ettiği gibi, "Leninizm için sorun, partinin hangi aşamasında bulunurlarsa bulunsunlar, bundan bağımsız olarak her dönemde, ve her koşulda devrim perspektifi gözden kaçırılamaz. Reformlar için mücadelenin devrim için mücadeleye tabi kılınması mutlaktır."

Yoldaşların "İlkesel hatanın kaynağının, parti inşasının şimdiki aşamasındaki kitle çalışması sorununa bağlı olarak ele alınmaması" şeklinde tespitinin hangi tehlikelere yol açacağı konusunda getirdikleri eleştiriler de doğru ve ikna edicidir.

Gerçekten de bizim özeleştirimizde söylediğimiz şeyler; sorun geniş kitleleri harekete geçirmek, devrimci mevzilere yerleştirmek olduğunda, mesela cuntaya karşı mücadele ile ilgili olarak "cuntanın teşhiri ve tecriti"nin merkeze konmasının doğru olabileceği anlamına geliyor. Böyle bir sonuç Leninist değildir.

Bunlar yoldaşların eleştiri yazısında katıldığımız, doğru bulduğumuz, ve kuşkusuz yoldaşların yazısının esasını teşkil eden eleştirilerdir.

Yoldaşların yazısında katılmadığımız yerler de vardır. Onları da kısaca belirtmek istiyoruz:

✖ Yoldaşlar yazılarının birkaç yerinde "devrimci muhalefeti cuntaya karşı olma temelinde geniş bir eylembirliği temelinde birleştirme" görevinin önümüze çıkarılmasını eleştiriyorlar.

Ve bunun "mücadelenin merkezine cuntanın teşhiri ve tecriti görevinin konmasının mantıki sonucu" olduğunu söylüyorlar.

Bu doğrudur. Gerçekten de, "cuntaya karşı geniş eylembirliği", eleştirilen yazıda, cuntaya karşı mücadelenin merkeze konmasının tabii sonucudur. Ve bu anlamda yanlış görev tespitine bağlı bir tespittir.

Ama sorun bununla çözülmüyor.

Bizim dışımızda, bize rağmen "cuntaya karşı olma" temelinde bir muhalefet hareketinin birleşme eğilimleri ve girişimleri var. Ve **bizim için önemli olan kitle kesimi** arasında da önemli destek görüyor. O halde bu **birlik** hareketi konusunda tavır takınmak; devrimin bugünkü görevleri açısından önemlidir. Açıktır ki bu, "cuntaya karşı muhalefeti birleştirme" görevini önümüze koymaz. **Bugünkü** şartlarda bizim birlik siyasetimiz, esasta Marksist-Leninistlerin parti içinde birliğini sağlamaya çalışmaktır. Ama varolan birlik hareketi konusunda tavır takınmak görevdir. Bunları burada söylememizin sebebi, özel

likle eski kardeşlerin, ve Spartaküscülerin, bizim "cephe" çalışmaları konusunda tavır takınmamızı adeta boşa zaman kaybetme, lüks, vb. gören anlayışlarıdır.

Eleştiri yazılarında yoldaşlar sorunun bu yanına hiç değinmiyorlar.

XX Eleştiri yazısını yazan yoldaşlar, özeleştiriye getirdikleri eleştiride, "özeleştiride Bolşevik Partizan 11/1'de devrim sorununa değinildiği, ancak bunun yeterli olmadığı tespitinin yapıldığını" tespit ediyorlar, ve bu tavrı özeleştirici bulmadıklarını belirtiyorlar.

Gerekçeleri şöyle:

"Çünkü bu tespit birinci sayıda devrim perspektifini esasta (doğru —YN) koyduğumuzu, ancak buna rağmen eksik olduğu anlayışının bir ürünüdür. Birinci sayıdaki tespitin hiç de doğru olmadığını yazının başında koyduk."

Yoldaşların bu eleştirisi de sorunludur. Biz özeleştirimizde bir tespit yapıyoruz. O da, bizim hatalı esas halka tespitinin hemen ardından kurtuluş yolunun devrim olduğunun propagandasının yapılması gerektiğini tespit ettiğimizdir. Bu bir olgudur. Açıktır ki, bunun tespit edilmesi önemlidir. Ve bu bizi bir dizi oportünistten açık bir şekilde ayırmaktadır. Ancak bu tespitin yapılması hiçbir şekilde yanlışı ortadan kaldırmamaktadır. Sorunun böyle konması yanlıştır. Özeleştiride gerçekten de yanlış, yanlış olarak tespit edilmemektedir. Bu anlamda hatanın ciddiyetinin küçümsenmesi, vs. objektif olarak sözkonusudur. Bu anlamda "özeleştirici" olmayan tavır vardır.

Özeleştiri henüz reform / devrim ilişkisi konusundaki sapmayı bilince çıkarmayan; bu noktada hala sapma içinde bulunan, sapmayı sürdüren bir belgedir. Yapılan hata konusunda, hatanın yalnızca bir kaynağını ortaya koyan, hatayı aşma yönünde olumlu bir adım olan, ve fakat kendisi hatalı ve eksik olan bir belgedir. "BP 11/1'deki anlayışın esasta devamıdır" genel tespitine, **bu genellikle** katılmıyoruz. Yoldaşlar hangi noktada, hangi anlamda devamıdır sorusuna bizden değişik bir cevap veriyorlarsa, bunu ortaya koymalıdırlar. Bizden ayrı cevap vermiyorlarsa o zaman bu soruna ayrımlı yaklaşmalıdırlar.

XX İspatsız iddialar ileri sürmek Marksist - Leninist yöntem değildir bölümünde, yoldaşlar "Her türden oportünist-revizyonist komünizmin propagandasını yasaklamaktadır" tespitimizin ispatlanamaz iddia olduğunu söylüyorlar.

Oportünistlerin ellerinden geldiği ölçüde bizim propagandamızı engellemeye çalıştıkları; yer yer şiddete başvurmaya bile hazır oldukları gerçeğini biz tek tek örneklerle açıklamaya gerek görmedik. Bunun gerekli olduğu söylenirse, yaparız.

XX Oportünistlerin, cunta sonrası yönetim hakkında tavır takınmaktan kaçındıkları meselesiyle ilgili olarak:

Yoldaşların bizim iddiamızı çürütmek için verdiği üç örnekte de oportünistler **bugünkü faşist cuntanın** sivilleştiği ve fakat yönetimini sürdürdüğü bir ortamdan söz etmektedirler. Bu Halkın Kurtuluşu ve Direniş Cephesi platformunda çok açıktır!

Bizim tartıştığımız soru ise şudur: 12 Eylül öncesi tipi bir sivil(!) faşist yönetim halk için alternatif midir? Türkiye'de demokrasi nasıl kazanılır?

Oportünist-revizyonist cephe, Türkiye'de demokrasinin devrimle kazanılacağının propagandasını merkeze koymayarak reformist bir konumda durmaktadır. Sorunun özü budur. Arada bir edilen devrim lafları bu reformist özü gizleyen maske işlevini görmektedir.

10 Eylül'de taslak olarak yazıldı.
25 Ekim'de Merkez Komitesi tarafından onaylandı.

FİATI: 100 TL; 4 DM; 8FF; 30 ÖS; £1

V.I.S.D.P.: W.HOFMANN, HOMBURGER LANDSTR.52, 6000 FRANKFURT, W. GERMANY
YAZIŞMA ADRESİ: BUCHLADEN G.DİMİTROFF, KOBLENZER STR.4, 6000 FRANKFURT/M.

Oportünist-Revizyonist Cephe 12 Eylül 1983'te Neyin Propagandasını yaptı ?

Aşağıda Oportünist-Revizyonist Cephenin elimize 12 Eylül 1983 ile ilgili bildirileri geçen kesiminin bu bildirilerinde yaptıkları propaganda hakkında bilgi vereceğiz.

CUNTANIN DEĞERLENDİRİLMESİ
****

Cuntanın değerlendirilmesi konusunda tek doğru tahlil: Cunta ülkemizde hakim sınıfların faşist iktidar biçimlerinden yalnızca birisi, aynı kendisinden önceki yönetimler gibi, ülkemizde emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarıdır. 12 Eylül öncesinin üzeri parlamenter demokratik maske ile kabaca örtülmüş faşist diktatörlüğü, yerini 12 Eylül sonrasında parlamenter demokratik maskeden BİR SÜRE İÇİN arındırılan askeri cunta şeklinde bir faşist diktatörlüğe bırakmıştır.

OPORTÜNİST-REVİZYONİST SÜLALENİN BU KONUDAKİ TAHLİLLERİ

TDKP: Bütün bildirisini cuntanın teşhirine ayıran TDKP, cuntanın komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların daha önceki faşist iktidarları ile ilişkisini kurdukları satırları, "onlar emekçilerin direnişini kırıp, emperyalizmin uşağı bir avuç komprador burjuvazi ve toprak ağalarının karlarına kar katsınlar, lüks yaşantılarını daha da lüksleştirsinler diye, ekonomik krizin yükünü acımasız faşist baskılarla halkın sırtına bindirmek için işbaşına geldiler", ya da "**Faşist Evren ve çetesi**, faşist devletin tüm yetkilerini ellerinde toplayan **diktatörlüklerini** resmileştirmekten geri durmadılar" şeklinde formüle ediyor.

12 Eylül öncesi parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün teşhir edilmemesi bir yana, faşist cuntanın hakim **sınıfların faşist diktatörlüklerinin** bir biçimi olduğu olgusu yerine, "faşist Evren ve çetesi"nin "diktatörlükleri"nden bahsediliyor ve böylece cunta aracılığıyla sağlamlaştırılan diktatörlüğün hakim sınıfların değil de cuntanın diktatörlüğü olduğu savunularak Marksizm-Leninizmin devlet tahlili, devletin sınıf devleti olduğu ayaklar altına alınarak, sınıf diktatörlüğü yerine zümrenin diktatörlüğü konuluyor. Cuntanın hakim sınıflar ile ilişkisi ise **sadece** ekonomik alanda hakim sınıfların karlarına kar katma, yaşantılarını daha da lüksleştirme açısından kuruluyor.

TKP/ML Hareketi: Cunta dönemini "faşist gericiliğin azgın beyaz terör dönemi" olarak adlandıran TKP/ML Hareketi, faşist cuntanın hakim sınıfların faşist iktidar biçimlerinden yalnızca birisi olduğunu atlayarak, faşist gericiliğin azgın beyaz terör dönemi öncesindeki iktidar biçiminin, parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün teşhirini unutarak, bildirisini cunta ve onun kurmak istediği "parlamento ile süslenmiş ordu güdümlü faşist diktatörlü"ğün teşhirine ve "burjuva ve gerici çevrelerin (Nedense bu çevreler —Demirel, Ecevit çevresi— faşist olarak değil, gerici olarak adlandırılıyor) alternatiflerinin" teşhir edilmesine ayırmış.

DEV-SOL'un bildirisi çok "solculuk" taslayan ama gerçekte sağcı bir siyasi çizgi izleyen küçük-burjuva bir teşkilatın somut bir ispatıdır.

Dev-Sol'un bütün bildirisi cuntanın ve onun şefi Evren'in rejiminin teşhirine ayrılmış. Bir bütün olarak **faşist Türk devletinin teşhiri** Dev-Sol'un bildirisinde ortadan kaybolmuştur. Bunun doğal sonucu olarak Dev-Sol faşist Türk devletine karşı değil, "askeri faşist cunta"ya karşı mücadeleye çağırmaktadır. Reformizm ile Devrimcilik arasındaki sınır çizgileri —bir bütün olarak devrimin hedefi olan devletin teşhiri yerine, herhangi bir yönetim biçiminin teşhiri, devlete karşı mücadele yerine onun sadece bir biçimine karşı mücadele— ortadan kaldırılmış, devrim, devrimci mücadele duaları ile reformizme kurban edilmiştir.

12 Eylül öncesi parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün teşhiri unutulmuş(!)

En iyimser şekli ile Dev-Sol'un bildirisinde cunta -nın tahlili açısından yapılan değerlendirme, "Evren rejimi ülkemizde emperyalizm, yerli tekelci burjuvazinin sözcüsü, onların köpeğidir" şeklindedir. Burada da toprak ağalarının "Evren ve rejimi"nin bir parçası, devrimin hedeflerinden birisi olduğu gerçeği atlanmıştır.

PKK-Serxwebun: "Türkiye ve Kürdistan halklarının azgın bir faşist diktatörlük altında yaşamak zorunda bırakıldığı bir yıl daha geride kaldı" ile başlamakta ve Dev Sol gibi sadece "cuntanın ve onun kurmak istediği demokrasinin teşhiri" ile bitirmektedir.

DYBF (Demokratik Yurtseverler Birliği Federasyonu): "Bugün Türkiye'de faşist NATO generalleri asıl geliş nedenlerini kitlelerin gözlerinden saklayarak 'müdahaleye mecbur kaldık, işimizi bitirince kışlalarımıza geri döneceğiz...' diyerek yönetime el koydular." "Kemalizm, Atatürkçülük, demokrasiye dönüş palavralarıyla emperyalistlerin ve Türkiye'deki egemen sınıfların emirlerini tek tek yerine getirmektedirler" şeklinde tespitlerde bulunmaktadırlar. Diğer gruplar gibi devletin teşhirine tek kelime ile değinmeyen DYBF, cuntaya karşı mücadele adına Kemalizmi, Atatürkçülüğü de kurtarmaya çalışmakta, cuntanın Atatürkçülüğe, Kemalizme dönüşünün palavra olduğunu demokrasiye dönüş palavrasıyla ispat etmektedir.

Cunta haklı olarak demokrasi ile Kemalizmi, Atatürkçülüğü, Türkiye'de bir ve aynı şeyler olarak propaganda etmektedir, çünkü Kemalizm, Atatürkçülük cuntanın sözcüsü olduğu komprador burjuvazi ve toprak ağalarının demokrasisinin, yani faşist diktatörlüğünün Türkçeleştirilmiş biçimleridir.

DYBF'in bildirisinde daha önceki parlamenter faşist diktatörlüğün teşhiri yoktur.

PPKK (Kürdistan Öncü İşçi Partisi Merkez Komitesi Politik Bürosu) (TKEP'in Kürdistan kolu)

12 Eylül hareketinin "Türkiye'nin bir avuç olmaktan öteye gitmeyen **en gerici tekellerinin**(abç)..." lehine çözmek için yapıldığını, "darbenin arkasında **en büyük** (abç) Türk tekellerinin" olduğunu söyleyen PPKK açıkça bildirisinde belirtmemesine rağmen, genel olarak faşizmden tekelci burjuvazinin **en gerici, en büyük** kanadının iktidarını anladığını ortaya koymaktadır. Dimitrov'un, Komintern'in faşizm tahlilleri başaşağı edildikten sonra, tekelci burjuvazinin daha küçük ve faşist olmayan kesimleri ile ittifakların yolu açılmaktadır.

Aynı şekilde faşizm yalnızca tekelci burjuvaziye özgü bir iktidar biçimi olarak değerlendirilmekte, örneğin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı faşist diktatörlükler olarak adlandırılmamaktadır.

Kominform Kasım 1949'da Yugoslavya'daki karşı-devrimci gelişmeleri izledikten, Tito kliğini uyardıktan sonra bir karar alır. Bu kararın tartıştığımız konu açısından en önemli olan bölümü şöyledir:

"Parti ve devlet içinde yönetimi gaspeden Tito-Rankoviç kliğinin karşı-devrimci siyasetinin bir sonucu olarak Yugoslavya'da faşist tipte anti-komünist bir polis devleti kurulmuştur. Bu rejimin sosyal temelini kırsal alanlarda kulaklar (zengin köylüler — ÇN), kentlerde de kapitalist unsurlar oluşturmaktadır." (Halkın Yolu yayınları, No:5, s.8)

Bu alıntıyla PPKK'nın iki çarpıtmasının da yüzü açığa çıkmaktadır.

Birincisi, Yugoslavya'da faşizm tekelci burjuvazinin bir iktidar biçimi olarak değil, zengin köylülerin ve kent kapitalistlerinin yani tekelci olmayan sömürücü sınıfların iktidar biçimi olarak da değerlendiriliyor.

İkincisi, faşizmi burjuvazinin bir kesiminin, en gerici kesiminin iktidarı gören yanlış anlayışların aksine Kominform (ve tabii Stalin) Yugoslavya'da **genel olarak** kır burjuvazisinin ve kent burjuvazisinin iktidarı olarak görmektedir.

PPKK 12 Eylül öncesindeki parlamenter maskeli faşist diktatörlüğü teşhir etmemekte, hatta 12 Eylül darbesiyle "açık faşist teröre dayanan FAŞİST DİKTATÖRLÜK"lerinin kurulduğunu iddia etmektedir.

İŞÇİ GERÇEĞİ (TKP-B): 12 Eylül gününden beri "emperyalizmin ve en gerici yerli tekellerin çıkarlarını koruyan faşist diktatörlük hüküm sürüyor" diyerek PPKK ile aynı görüşleri savunduğuna bize teminat veriyor.

PPKK için söylediklerimiz İŞÇİ GERÇEĞİ için de geçerlidir.

ALA RIZGARİ: Faşist cuntayı "sömürgeci faşist Türk cuntası, tekelci burjuvazinin egemenliğinin devamı" olarak değerlendiren Ala Rızgari, ağaçlardan ormanı göremeyecek kadar kör olduğu için faşist Türk devletinin teşhirine bildirisinde tek yer ayırmadığını görüyoruz.

Ala Rızgari'nin bildirisi de örnek reformist bildirilerden birisi.

DENGE KOMAL (Rızgari): "Rızgari dışında **bütün** siyasetler(abç) darbeyi faşist olarak nitelediler" diye kocaman bir yalan atan Rızgari, bir de bundan koltukları kabaracak kadar gurur duymaktadır.

"Darbe vuruluş nedeni ve burjuva toplumda uzlaşma zeminini kaybederek, kışla yasaları ile hala **özerkleşti**" ve darbenin "kapitalizm için fakat **burjuvaziye rağmen** formülüne dönüştüğü"(abç) şeklindeki tespitlerle cuntanın sınıfsal olarak özerk, bağımsız bir yönetim olduğunu, hatta burjuvaziye bile kafa tuttuğunu iddia etmektedir. Bununla Rızgariciler Troçkistlerin çokça kullandığı Bonapartist diktatörlük tespitini temcit pilavı gibi yeniden öne sürmekten başka hiçbir yenilik getirmemiştir.

Cunta öncesi iktidarı da teşhir eden Rızgari çok cesur(!) ve o kadar da karşı-devrimci tespitlerde bulunmakta, Ecevit gibi karşı-devrimcileri "sosyal-demokrat ve anti-faşist" olarak görüp göstermektedir.

Cunta onun için faşist değil ama, olacak bir faşist gelişme ya da darbenin temelini hazırlayan bir yönetimdir.

CUNTA VE EMPERYALİZM İLE İLİŞKİSİ

****

Bu konuda Marksist-Leninist tavır; 12 Eylül hareketinin "başka Amerikan emperyalizmi olmak üzere **tüm** Batılı emperyalist güçlerin desteğinde girişilen bir hareket olduğu ve Rus sosyal emperyalistlerinin de bu harekete karşı çıkmadıkları ve diplomatik bir suskunlukla 12 Eylül hareketini desteklediklerıdir.

TDKP: Cuntanın genel olarak "emperyalizmin çıkarı için Türkiye'yi tam anlamıyla emperyalistler ve gericiler arası savaş arabasına koştular" vb. değerlendirmesi yapmasına rağmen, somut konuştuğu yerde **yalnızca** ABD emperyalizmine değinmekte ve "ülkenin birçok toprağı yeniden ABD emperyalizmine peşkeş çekildi" denerek faşist cuntanın diğer emperyalist güçlerle olan ilişkisi atlanmaktadır.

İlginç olduğu kadar önemli olan bir olgu da, TDKP'nin Rus sosyal emperyalizmine ve onun cuntayı diplomatik bir suskunlukla desteklemesine tek kelime ile değinmemesidir. Umarız bu durum TDKP'yi Batı Almanya'daki kardeş örgütü KPD'nin yaptığı işe, sosyal-faşistleri yoldaş olarak değerlendirmesine kadar varmaz.

TKP/ML Hareketi: Türkiye'nin "askeri faşist diktatörlük altında ... sosyal emperyalistlerin ve özellikle de emperyalistlerin artan sömürüleri her gün daha fazla ABD emperyalistlerinin savaş arabasına bağlanan ve bölge halkları için büyüyen bir tehlike oluşturan bir ülke" tespiti ile sosyal emperyalizmi teşhir etmesiyle olumlu bir adım attığı sanılsa bile, Almanca/Türkçe çıkardığı ve Türkiyeli işçilerin bulundukları ülke devrimleri için örgütlenmesinin şart olduğunu, bunun aksinin milliyetçilik olduğunu iddia etmesine rağmen, Batı Avrupalı emperyalistleri, bunların içerisinde de özellikle Batı Alman emperyalizmini teşhir etmemektedir. TKP/ML Hareketi de somut konuştuğu her yerde ABD emperyalizminden bahsetmektedir.

DEV-SOL: Önce "Evren rejimi ülkemizde emperyalizmin, yerli tekelci burjuvazinin sözcüsü, onların köpeğidir" dedikten sonra, "Evren cuntasının görevleri bu koşul et rafında efendileri ABD emperyalizmi tarafından belirlenmiştir" diyerek, cuntayı genel olarak emperyalizmin köpekliğinden çıkartıp kaşla göz arasında ABD emperyalizminin köpeği yapıvermiştir.

Dev-Sol da Türkçe/Almanca çıkarttığı bildiride ABD dışındaki emperyalist güçleri, özel olarak da 12 Eylül protestosunun yoğun olarak yapıldığı Batı Almanya'da cuntayı her yönüyle destekleyen Batı Alman emperyalizminin teşhirini unutuvermiş(!).

PKK ve **Serxwebun**: "12 Eylül 1980 günü, önceden hazırlanmış ABD patentli planın hayata geçirilişi olarak iktidara oturtulan cunta" sözcükleri ile Amerikancı faşist cunta anlayışını savunmaktadır.

Sosyal emperyalizm yerine, dünya sosyalist hareketinin kalesi gördüğü Rus sosyal emperyalizmini teşhir etmesi beklenmese bile, ABD dışındaki emperyalist güçleri en azından teşhir etmesi, bunların faşist cuntaya olan yardımlarının vurgulanması gerekirdi. PKK da ABD dışındaki emperyalist güçleri aklamanın yolu olarak bu konuda susmayı tercih etmiş.

DYBF için ise cunta "uzun vadede CIA tezgahlarında planlanarak getiril"miştir.

Cuntanın "gerici Alman hükümetinin bakanlarından Zimmermann ile anlaşarak Almanya'daki ilticacıları geri istemesi"nden bahseden DYBF, cunta ile gerici Alman **hükümetinin** (devletinin değil) ilişkisini, o da sadece ilticacılara karşı tavır açısından teşhir etmektedir.

PPKK, TKP-B ve **ALA RIZGARİ** faşist cuntanın "ABD ve NATO tarafından planlan"dığı görüşündedirler.

RIZGARİ ise "emperyalizme bağımlı baskıcı rejimler olarak ortaya çıkan rejimlerden biri" olarak değerlendirmektedir cuntayı.

Ne suya ne de sabuna dokunmamak için genel "emperyalizm" sözcüğünü seçen Rızgari, **somut olarak** hiçbir emperyalist gücü teşhir etmemektedir.

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ VE DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ ALTERNATİFLERİ

****

Bu konuda ise cuntaya karşı mücadelenin faşist Türk devletini yıkma, parçalama mücadelesine, devrim mücadelesine tabi kılınması gerektiği; ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi halk için demokrasinin ancak ve yalnız birtek yol ile, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle kazanılacağı ve Demokratik Halk Devriminin ise işçi sınıfı ve emekçi halk için demokrasiyi; halk düşmanları üzerinde diktatörlüğü gerçekleştireceği ve nihayet böylece sosyalist devrim için yolun açılacağı tespitleri yapılmalı idi.

TDKP: Bol bol anti-cuntacılık yapan TDKP, bu bolluğun içerisinde bir yerde "hep birlikte generallerin askeri faşist diktatörlüğünün karşısına dikilmeliyiz.Faşist diktatörlüğü yıkıp, karanlık dünyamızı aydınlığa çıkarmalıyız" demekte ve "bağımsız ve demokratik bir Türkiye kurulması" için mücadeleye çağırmaktadır.

Burada yıkılmak istenenin "generallerin" —sanki onlar komprador patronların, toprak ağalarının değil de, yalnızca kendilerinin temsilcisi— faşist diktatörlüğü olması; bir bütün olarak Türk faşist devletinin değil de onun bugünkü yönetim biçiminin hedeflenmesi reformizmin

açık belgesi. Tabii hedef yalnızca cuntanın yıkılması olunca; kurulmak istenen "bağımsız demokratik Türkiye" nin cunta öncesi Türkiye'ye benzer bir Türkiye olması mantıkidir. O zaman da neden işçi sınıfı önderliği vb. savunulmadığı ortaya çıkar.

TKP/ML Hareketi: "Halk yığınları için tek doğru alternatif; işçi sınıfının ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü"nü görmektedir.

İşçi-Köylü devrimci demokratik diktatörlüğünü propaganda eden tek oportünist grup olması açısından TKP / ML Hareketi diğer oportünist gruplardan bu noktada ayrılmaktadır. Fakat TKP/ML Hareketi İşçi-Köylü devrimci demokratik diktatörlüğünün işçi sınıfının önderliği olmadan nasıl alternatif olabileceğini geçiştirivermiştir.

İşçi-Köylü devrimci demokratik diktatörlüğünden sonraki sosyalist devrim propagandası TKP/ML Hareketinin bildirisinde olmayanlardandır.

DEV-SOL: Faşist Türk **devletine** karşı mücadele yerine yalnızca cuntaya karşı mücadeleye çağırdıktan sonra,"oportünist, reformist mücadele, taktik ve çizgilerini terkederek devrimci çizgiyi, silahlı mücadele çizgisini benimsemeliyiz" şeklindeki çok solcu laflarla sağcı çizgisini gizleyeceğini sanıyor. Ama görünen köy kılavuz istemez. Demokratik halk devrimi ve demokratik halk diktatörlüğü propagandası yapılmadan, cuntaya karşı mücadele devrim mücadelesine bağımlı kılınmadan nasıl devrimci çizgi savunulabilir? Bunlar olmadan devrimci çizgi izleyeceğini söyleyenler, ancak Dev-Sol gibi çığırtkanlardır.

PKK (Serxwebun): "Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin gelişiminden söz eden PKK, bu gelişimin ne tür bir iktidarı hedeflemesi gerektiğini belirtmemektedir.

Demokratik halk devrimi ve demokratik halk diktatörlüğünün propagandasını PKK yapmadığı gibi, bir de bolca palavra sıkmaktadır: "Emperyalizmden aldığı tüm desteğe, 700 000'i aşan askeri gücüne rağmen, düşmanımız **bugün en zayıf anını**(abç) yaşamaktadır." "Tarihimizde hiçbir dönem böylesine bir direniş ve birlik yaratılamadı."

Çevresini ajitasyonla tutmaya çalışan PKK, devrimcilik ile palavracılık arasındaki farkı da ayıramamış görünüyor.

DYBF: Hakim sınıfların "ülkemizde işçi ve köylü sınıfının, ezilen tüm emekçilerin egemenliğini yani DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI istemediğini" belirten ve böylece dolaylı da olsa kendilerinin demokratik halk iktidarını istediğini söyleyen DYBF, demokratik halk iktidarının işçi sınıfının önderliği olmadan ve faşist Türk devleti devrimle yıkılmadan nasıl gerçekleşeceğini söylememektedir.

PPKK: Bu konuda TDKP için söylediklerimiz PPKK için de geçerlidir.

İŞÇİ GERÇEĞİ (TKP-B) demokratik halk devrimi hedefini bugün için reddetmekte, açıkça TKP, TİP, TSİP gibi karşı-devrimcilerle bu konuda birleşmektedir.

TKP(B)'ye göre "Faşist cunta yıkılmadan gerçek kurtuluşumuza doğru bir adım atamayız. Faşist generaller çetesinin yıkılması **ilk ve ortak**(abç) hedefimiz"miş!

ALA RIZGARİ faşist Türk devletinin parçalanması, demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı sözcüklerini —bilimsellik adına— çok kaba bulmuş olacak ki "her iki ulustan devrimci halk güçlerinin ülke devrimlerinin objektif yasaları temelinde oluşturulacak güç ve cephe birliklerinin ilkeli ve koordineli dayanışması faşist cuntayı yenecektir" nazik reformist sloganlarını seçmiş.

RIZGARİ demokratik halk iktidarını "ne idüğü belirsiz bir tez" değerlendiriyor ama idüğü belirli başka bir **alternatif** de getirmiyor.

TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE VE ÇÖZÜMÜ

****

Bu sorunda da tek doğru tavır; Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini, faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan defolmasını talep etmek ve ülkemizde milli sorunun GERÇEKTEN çözümünün demokratik halk iktidarı ile yaratılacağını savunmaktır.

TDKP Marksizm-Leninizmin milli mesele konusundaki en önemli ilkelerini ayaklar altına almaktadır. TDKP'nin bu konuda söyledikleri şöyle: "Kürt toprak ağalarıyla el ele verip Kürt HALKININ (abç!??) kendi kaderini TAYİN ETME (hakkı değil! —BN) yolundaki mücadelenizi ezip, ırkçı, faşist ulusal baskıyı daha da pekiştirmek için yoğun bir çaba harcıyor."

Bu tür anti-Marksist-Leninist görüşleri on yıl öncesinde Şafak revizyonistleri savunmaktaydılar. Şafak revizyonistlerine karşı, bu konuda Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerini savunan İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın yazdıkları bugün TDKP için de geçerlidir.

Bir başka sorun ise, Kürt ulusal meselesi Türkiye'de ulusal sorunun esasını teşkil etmesine rağmen tamamını teşkil etmemektedir. Kürt ulusunun dışında diğer azınlık milliyetler de vardır ve bunlar da milli baskıya tabi tutulmaktadır. Kürt ulusu üzerindeki baskılara karşı çıkıp, diğer milliyetlere yapılan baskıları geçiştirmek Türk şövenizmine verilen bir ödündür.

Faşist Türk ordusunun Kıbrıs'ın bir bölümünü işgalini protesto etmek yine her Türkiyeli Marksist-Leninistin, sahte ML de olsa, görevidir. Bu da TDKP için, herhalde önemsiz olduğundan, unutulanlardandır.

TDKP için söylediklerimiz **TKP/ML Hareketi** için de geçerlidir.

DEV-SOL faşist cuntaya karşı mücadeleyi, Türkiye'de ulusal soruna değinmeden anlatma cambazlığını becerenlerden birisidir.

PKK bildirisinde Türkiye'de milli meseleyle bağıntılı olarak sadece "Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşından" bahsetmektedir.

Diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli baskıya da karşı çıkmak Türk ulusundan devrimcilerin görevi olduğu kadar, Kürt ulusundan devrimcilerin de görevidir. Ama gırtlağına kadar Kürt milliyetçiliğine batan bir örgüt için böyle bir görevin değeri nedir ki!

DYBF ise "Kürtlerin ulusal ve bağımsızlık mücadelesi" şeklindeki formülasyonlarla bu konuda savunulması gereken asgari görevleri geçiştirmiştir.

PKK için söylediklerimiz **PPKK**, **TKP(B)**, **ALA RIZGARİ** ve **RIZGARİ** için de geçerlidir.

Toparlayacak olursak: Tek tek oportünist örgütler

1) Faşist Türk devletinin teşhirini değil de faşist cuntanın teşhirini merkeze koyarak,
2) Cuntadan önceki parlamenter maskeli faşizmi teşhir etmeyerek,
3) İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ve bunun doğal izleyicisi demokratik halk diktatörlüğünü savunmayarak (TKP/ML Hareketi hariç),
4) Rus sosyal emperyalizmini ve Batı Avrupalı emperyalistleri teşhir etmeyerek,
5) Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını ve diğer azınlık milliyetler için tam hak eşitliğini savunmayarak, Kıbrıs'ın faşist Türk devleti tarafından işgalini protesto etmeyerek,

devrimci değil reformist görüşleri savunmuşlar, kitlelere bu temelde bilinç(!) götürmüşlerdir. Yer yer, imzaladıkları 12 Eylül yürüyüş platformunun da gerisinde kalarak ne kadar tutarlı olduklarını belgelemişlerdir.

TD"K"P (HK) Şefleri Taraftarlarını ve Devrimci Kamuoyunu Nasıl Uyutmaya Çalışıyor?

Bilindiği gibi, Halkın Kurtuluşu bundan birkaç yıl önce Kızıl Sendika Muhalefeti (RGO) anlayışından hareket ederek Türkiye'de de Devrimci Sendika Muhalefeti (DSM) örgütlemeye başlamıştı. Biz o zaman Partizan içindeyken bu konuda Halkın Kurtuluşu'na eleştirilerimizi doğru temel de yönelterek, o günkü görevin DSM adı altında savunulan Kızıl Sendikalar kurmak olmadığını, doğru olanın var olan sendikalarda, özellikle de DİSK içinde çalışmak olduğunu; çünkü işçilerin çok önemli bir bölümünün hala bu sendikalara hakim olan sendika ağalarının etkisi altında olduğunu, bu etkinliğin kırılmasının gerekli olduğunu, bu sendikalar içinde çalışmanın komünistlerin görevleri olduğunu savunduk.(*) Bu eleştirilerimize rağmen HK şefleri çok anlı-şanlı DSM'lerini kurmaya çalıştılar. Bu konuda TD"K"P'nin Kongre belgeleri III. Bölüm, s.122'den 141'e kadar nasıl örgütlediklerini, "DSM'lerin" "kısa zamanda" nasıl "güçlendiğini" ballandıra ballandıra anlatmaktadırlar. (TDKP Belgeleri, s.129)

İşçi sınıfının TD"K"P'li "kahraman" ve de "çok Marksist-Leninist önderleri!" zafer sarhoşlukları içinde,

"Bütün bu sendikaların **tek** alternatifi sınıf sendikaları ve onun bugünkü koşullarda bir biçimi olan DSM'lerdir" demekteydiler. (age, s.127)

Ama o da ne? Bir bakıyorsunuz ki "Türkiye'de yasadışı olarak basılan ve dağıtılan Devrimin Sesi yurtdışında aynen çoğaltılmıştır"ın Mayıs 1982, sayı 16'sındaki, "Askeri faşist diktatörlük altında yeni biçimde sendikaları örgütleyelim" başlıklı yazıda, şefler yeni yeni tespitler yapmaktadırlar. Hem de Kongre belgelerinin tersi şeyler. Tabii daha önce söylenenlerin özeleştirisi yok. Çünkü HK bu konuda beceriklidir. Yazarlar, "yazmadık" derler. Yaparlar, "yapmadık" derler. Veyahut da, "somut durumun somut tahlilinden hareketle dün öyleydi, bugün böyle oldu" derler. Veyahut da efendim, "Biz o zaman da doğruyduk, bugün de doğru şeyler savunuyoruz, sadece ufak tefek taktik hatalar yaptık". Bu ve buna benzer şeyler HK şeflerinin geleneklerindendir.

Şimdi bu sendikalar sorununda TD"K"P belgelerine ve bu teşkilatın yayın organı "Devrimin Sesi" S.16'daki yazıya bir göz atalım.

"DİSK'e yönelen işçi akımı, 1975'lerde tamamen durmuş, DİSK'in de TÜRK-İŞ'ten bir farkı olmadığı işçi kitlelerince görülmüştür. Bugün artık hiçbir burjuva sendikacılık merkezi işçileri kendine çeken bir konumda değildir. Sendika değiştirmeler, sendika ağalarına duyulan bir nefretin ifadesidir. Yoksa eskiden olduğu gibi, işçiler daha iyi bir sendikaya gittiklerini düşünmemektedirler.

Bu süreç içinde, bütün burjuva sendikacılık merkezlerinin işçi düşmanı niteliği açığa çıkmış, bunun sonucu olarak da bu sendikalar bir dağılma ve parçalanma sürecine girmişlerdir. İşçi sınıfımız ise, sendikal mücadelesini yürütecek yeni ve devrimci sendikalar arayışı içindedir." (TD"K"P Belgeleri, s.126)

Bu alıntıdan açıkça görüldüğü gibi, Türk-İş'in ve Disk'in birbirinden farkı yok. Bunlar işçi düşmanı sendikalar ve işçiler de bu düşmanların yüzünü görebiliyorlarmış ve yeni sendika arayışı içindeymişler ve de tabii ki bu arayış içinde hem HK'nın şefleri hem de işçiler bu şanlı DSM'leri bulmuşlar. İşçiler DSM'leri bulmuş bulmasına ama, aradan biraz zaman geçtikten sonra ; yani bir varmış, bir yokmuş misali, DSM'ler kaybolmuş. Bu kayboluşu daha sonra TD"K"P önderlerinin kaleminden okuyacağız. Şimdilik Kongre belgelerinden sonra TD"K"P yayın organından okuyalım. Kongre belgelerinden okurken Disk'in de Türk-İş'ten farkı olmadığını okumuştuk. Ama maalesef o doğru değilmiş, çünkü yeni şeyin hükmü daha çok geçerlidir! Çünkü "yenisi çıktığına göre eskisinin hükmü yoktur"! Bu iş biraz da gazetelerdeki kimlik kaybetme ilanlarına döndü! Ama kabahat bizde değil, maalesef kabahat TD"K"P önderlerinde. İşte **kendi** kalemlerinden okuyalım:

"Aslında DİSK ekonomik ve sosyal haklarını daha özgür bir şekilde elde etme isteğinde olan işçilerin sendikası idi." ("Devrimin Sesi", S.16, s.7)

Demek ki durum böyleymiş, hal böyleymiş. Ama tabii tek kelime yoktur biz kongre belgelerimizde bu konuda şöyle tespitler yapmıştık. Kusura bakmayın yanlış yaptık, vs. diye. Kim ki o belgeleri şeflere hatırlatırsa —eğer kendi tabanından falansa eğer— eh ki eh; ne ajanlığı kalır, ne de provokatörlüğü! Çünkü cuntaya karşı mücadele yürütürken böyle şeyleri ortaya çıkarmak olsa olsa cuntaya karşı mücadele diye bir sorunu olmayan karşıdevrimcilerin işi olabilir! Şeflerin mantığı budur. Devam edelim:

"b) Her soydan sendika ağasına karşı işçiler derin bir nefret duymakta, bu nefret her geçen gün derinleşmektedir. İşçiler, özellikle onların ileri kesimleri, sendika ağalarının ve burjuva sendikacılık akımlarının sendikal hareket içindeki işlevlerini kavramaktadır. Bu kavrayış sonucudur ki, işçiler yeni bir arayış içine girmişlerdir. Ve daha şimdiden işçiler sınıf sendikacılığının ileri sürdüğü taleplere, onun mücadeleci çizgisine ilgiyle yaklaşmaktadırlar.

c) Herhangi bir reformcu, revizyonist, faşist sendikaya karşı, yüzüne devrimci maskesi geçirse de diğer bir reformcu, revizyonist, faşist sendika alternatif olarak görülemez. Bütün bu sendikaların tek alternatifi sınıf sendikaları ve onun bugünkü koşullarda bir biçimi olan DSM'lerdir." (TD"K"P Belgeleri, s.127)

"Örgütümüzün sendikal eyleme önderlik götürebildiği her yerde DSM'ler kısa zamanda güçlendi, direnişler örgütledi. DSM'ler sendikal eyleme yeni bir ruh ve canlılık getirdi." (age, s.128)

Görüldüğü gibi, "her soydan sendika ağasına karşı işçiler derin bir nefret duymakta"ymış ve "DSM'ler gittiği her yerde güçlenmiş"miş. Ama şimdi "Devrimin Sesi" diyor ki:

"Aslında DİSK ekonomik ve sosyal haklarını daha özgür bir şekilde elde etmek isteğinde olan işçilerin sendikası idi." ("Devrimin Sesi", S.16, s.7)

Peki bu DİSK eğer böyle bir sendika ise nasıl oluyor da "DSM'ler gittiği her yerde örgütleniyor, direnişler, grevler yürütüyor", efendime söyleyeyim "gelişiyor", "güçleniyor" ve de "palazlanıyor"? Nasıl oluyorsa, bu iki belgede bir türlü bu çelişkilerin sebebini vs. bulamadık. Ama bildiğimiz şey, bu teşkilatın tanınmış palavracılığıdır.

"f) Sınıf sendikaları ve onların bir biçimi olan DSM'ler hangi soydan olursa olsun sendika ağaları ile ittifakı reddeder. Ağalar arası çatışmalarda 'bu ağa diğerinden daha iyidir' mantığı ile hareket ederek taraf tutmaz." (Belgeler, s.129)

Bu tespit belgelerde olan bir tespittir ve doğrudur. Ama HK şefleri yalnızca bunu söylemiyor. Şunları da söylüyorlar:

"... Şayet DİSK'in yöneticileri TÜRK-İŞ'in faşist ağaları gibi tüm güçleriyle patronlara karşı direnişleri, grevleri engelleselerdi generallerin bu ölçüdeki saldırılarına maruz kalmayacaklardı." ("Devrimin Sesi", S.16 s.7)

Eh, Ecevit'i savunmayı demokrat olmanın kıstası haline getirenlerden; işçilerin hiçbir talebini gerçekleştirmek yolunda gerçekten kazanmak için adım atmamış, işçilerin bütün direnişlerini sürekli satmak için, pasifize etmek için elinden gelen her çabayı göstermiş olan bu sendika ağalarını aklamaları beklenir. Hatta diyoruz ki, TD"K"P, T"K"P gibi biraz daha ileri gidip yalnızca "52 DİSK'linin serbest bırakılması" için neden mücadele etmesin!?

Gerçek olan: DİSK'li işçiler DGM'lerde, Tariş'te, vs.

vs. karşılarında hep ağaları bulmuşlardır ve ağalar her seferinde "işçiler bizi dinlemediler" ve "Maocuların oyunlarına geldiler", "1 Mayıs '77 olaylarının sorumluları Maoculardır"vs. vs. tavrı takınmıştır. Bunları biraz bu işlerle uğraşan devrimci ve demokratlar unutmadı.

Eh, o ağalar ki böyle davrandılar, onları kurtarmak için HK'nın önünde çok önemli görevler duruyor. Bu görevlerinde HK şeflerine başarılar dilemekten başka söyleyecek birşey kalmıyor bize!

"Bu ağa diğerinden daha iyidir mantığından hareket ederek taraf tutmaz!"

Peki üstte yaptığımız alıntıdaki anlayış nedir? Türk İş ağalarına karşı DİSK ağalarını aklamak değil midir? Birini diğerine tercih değil midir? Bu tercihi ancak HK gibi küçük-burjuva siyasetleri yapar. Marksist-Leninist olanlar asla yapmaz. Burada bir soru daha: Cunta Demirel'i serbest bıraktı; Türkeş'i yargılıyor; acaba devrimciler burada bir tercih yaparlar mı? Bize göre asla!

İsimleri ayrı olan, özde aynı sınıfın çıkarlarını savunma yarışı gösterenler arasında HK tercih yapmaktadır! Bu da onun ne kadar bilimsel ve de "Marksist-Leninist" olduğunun bir göstergesidir.

Bu durum hakim sınıflar arası bir it dalaşıdır. Varsın birbirini yesinler. Biz bu çelişmelerden yararlanmaya çalışırız; bu it dalaşında birini diğerine karşı savunmak bize düşmez.

Bir mesele daha var. O da şu: Bilindiği gibi bir DHY vardı. İşte o DHY, HK şeflerinin ortaya attığı DSM'ler şiarını hemencecik aşırıverip; "DSM'ler bizimdir" diye ortaya çıkmıştı. Bu durum "Belgeler" s.130'da şöyle anlatılmaktadır:

"Ama sınıf sendikalarına saldıranlar, patronlar ve sendika ağalarından ibaret de kalmadı. Çeşitli soydan küçük-burjuva sendikal akımlar, reformcu revizyonist sendikacılıktan aldıkları silahlarla sınıf sendikalarına saldırdılar. Sendika ağalarıyla ağız birliği ederek sınıf sendikalarını bölücü, maceracı, 'sol' bir sendikacılık akımının örgütleri olarak karalamaya çalıştılar. Bununla da kalınmadı. THKP-C/ML hareketi adındaki provokasyon çizgisi izleyen küçük grup sahte DSM'ler 'örgütleyerek' DSM'lerin işçi sınıfı içinde kazandığı güveni sarsmaya, DSM'nin mücadelesi konusunda kuşkular yaymaya çalıştı." (Belgeler, s.130)

Bu alıntıdan sonra şunu da belirtelim ki, DSM'leri "çalan" ve de o ismi "kirleten" DHY şeflerinin bir bölümü şimdi HK şefleriyle beraber! Bir varmış, bir yokmuş... dedikti yazımızın başında! DSM'lerin nasıl kaybolduğunu görmüştük. Şimdi işte bu hırsız şeflerle birlikte (Bu şeflere HK şefleri ajan örgüt mü demedi, provokatör mü demedi! Anlayacağınız demedikleri ve de eline geçirdiklerini uygun yerlerde sopalamaya kadar yapmadığını koymadılar) şimdi DSM'lerin cenaze törenini hazırlayıp,

"Yani, DİSK'i yeni biçimde örgütlemeliyiz"("Devrimin Sesi", S.16) demeye başladılar.

Hani "DSM'ler sendikal eyleme yeni bir ruh ve canlılık getir"mişti (Belgeler, s.128)? Gittiği her yerde "gelişen", "güçlenen" DSM'lerin ruhu dururken DİSK'in ruhuyla uğraşmanın anlamı nedir ki? Niye yeniden "DSM"lerin ruhu ayağa kaldırılmıyor da, "DİSK yeni biçimde örgütleniyor" acaba?

Yani şimdi ne olursa olsun DSM'lere Allah gani gani rahmet eylesin. Bu kadar olanlardan sonra HK özeleştiri verir mi vermez mi bilmeyiz; ama ortada gerçek bir şey vardır ki, HK şefleri kendi tabanlarının geriliğinden de yararlanarak, Kongre kararlarını da hiçe sayarak, tabanlarını 'sürü' yerine koymaktadır! Ama sürü gördükleri; "çoban"lardan elbet bir gün hesap soracaktır!

(*) Biz bu savunduğumuz görüşleri pratikte tam anlamıyla uygulamış olduğumuz düşüncesinde değiliz.

İşçi Sınıfını, Emekçileri Mezhep Temelinde Örgütlemeye Çalışmak Gericiliktir!

12 Eylül'ün üçüncü yıldönümü ile ilgili yapılan eylemlerde Avrupa'nın bazı ülkelerinde "Hedef bağımsız Aleviistan" başlıklı, "Anadolu Bağımsız Aleviistanı sempatizanları" imzalı bir bildiri dağıtıldı.

Bildiri şöyle:

"HEDEF BAĞIMSIZ ALEVİİSTAN

Alevi Halkının yaklaşık 10(on) asır evvel İran Horosan'ından göçedip Anadolu'ya yerleştiğinden günümüze dek çeşitli toplumsal, sosyal, siyasal olaylarla karşılaşmıştır. Celali isyanları, Yavuz Sultan Selim'in kırkbin Alevi'yi kılıçtan geçirmesi, Kuyucu Mehmet'in altmışbinin üzerinde Aleviyi imha etmesi, 1938 Dersim(Tunceli) isyanı, Koçgiri isyanı, Kahramanmaraş, Sivas, Tokat (Zile), Malatya, Çorum olayları buna kaynaktır.

Dünyada biz ve gelecek kuşağımız yaşama hakkımızı bağımsızca ve özgürce kullanmak için ve de ulusal onurumuzu korumak için: Bizler Alevi halkı olarak, bir dünya görüşü olup, MARKS'ın görüşü olan "MARKSİZM"İN ışığından yola çıkarak Alevi halkının Anadolu'da bir ulus olduğunu, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı arasında coğrafi yer aldığını, bu iki devlete komşu olduğunu ispatlayacağız. (Bağımsız Aleviistan Sosyalist Halk Cumhuriyeti haritası Başkent DERSİM olmak üzere, Tercan, Varto, Kiği, Çemişgezek, Akçadağ(Malatya), Kahramanmaraş, Hatay, Sivas, Tokat, Amasya, Çorum'u kapsamaktadır.) Bu iddiamız etrafında tüm Alevi ulusunu örgütlemeyi, egemen Türk ulusunun işçi sınıfı ve sömürge Kürt ulusuyla ortak örgütlenerek, birincil derecede sosyalizmi, ikincil derecede Alevi ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etme hakkına sahip olduğunu hedefliyoruz.

Bizler Alevi Halkı olarak tüm Avrupa kamuoyuna, Dünya kamuoyuna, Türkiye, Türkiye-Kürdistanı ve Anadolu Aleviistanı halklarına bir ulus)(sömürge) olduğumuzu mücadelemizle duyuracağız.

Devrim anlayışımızı ve devrim stratejimizi devrimci eylemlerimizle ve çıkacak yayınlarımızla egemen ulusun (Türk) devrimcilerine, sömürge Kürt ulusunun devrimcilerine ve dünya devrimci hareketlerine ve dünya halklarına ulaştıracağız.

Günümüze kadar gerek Türkiye devrimci hareketi gerekse Kürdistan devrimci hareketleri Alevi sorununu sınıfsal anlamda ele alıp başka bir konumda tartışma gereğini görmemişler. Bunun yanı sıra Türkiye Birlik Partisi gibi düzen partileri Alevi sorununu idealist felsefe ve idealist ideoloji içinde ele alıp Alevi kitlesini devrimcilerden yana ve devrimci mücadeleden yana değil de, karşı devrime hizmete sürüklemişler.

Tüm Aleviistan Komünistlerini, devrimcilerini, demokratlarını, ilerici ve yurtseverlerini saflarımızda mücadeleye katılmaya çağırırken, egemen ulusun (Türk) devrimcilerini ve sömürge Kürt ulusunun devrimcilerini Aleviistan ulusal sorununu eleştirmeye çağırıyoruz.

YAŞASIN MARKSİZİM-LENİNİZM

YAŞASIN EGEMEN ULUSUN (TÜRK) DEVRİMCİLERİNİN MÜCADELESİ

YAŞASIN SÖMÜRGE KÜRT ULUSUNUN DEVRİMCİLERİNİN MÜCADELESİ

YAŞASIN ALEVİİSTAN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL EMPERYALİZM YAŞASIN SOSYALİZM

FAŞİZME ÖLÜM HALKLARA HÜRRİYET

İDAMLARA VE İŞKENCEYE SON, ZİNDANLARI BOŞALTMAK İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

SİYASİ TUTUKLULARLA DAYANIŞMA MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM, FAŞİST GENERALLER CUNTASINI MAHKUM EDELİM

ANADOLU BAĞIMSIZ ALEVİİSTAN'I Sempatizanları "

Görüldüğü gibi bildiri, bir mezhep olan Aleviliğin ulus olduğunu Marksizm-Leninizme dayanarak ispatlama iddiasını ileri sürüyor. Marksizm-Leninizm açısından ulus olmanın kıstasları ortadadır. Şu veya bu mezhebe, ya da dine dahil olma, ulus olmanın kıstaslarından değildir. Marksizm-Leninizme dayanıldığında varılacak tek yer, Alevilerin ulus oluşturduğunun safsata olduğudur.

Bildiride Türkiye devrimci hareketi ve Kürdistan devrimci hareketi, Alevi sorununu yalnızca "sınıfsal anlamda ele alıp, başka konumda tartışmadıkları" noktasından eleştiriliyor. Burada eleştirilen gerçekte "Türkiye" ve "Kürdistan" devrimci hareketleri değil (bildirinin terimlerini kullanıyoruz), Marksizm-Leninizmin din ve mezhep sorununa yaklaşımıdır! Marksizm-Leninizm mezhepler, dinler vb. üzerine yapılan baskılara karşı çıkar, ama sorunu sürekli olarak sınıfsal temele oturtur. Bütün din, milliyet, mezhep farklılıklarının hakim sınıflar tarafından kullanılmasına; işçi sınıfının ve emekçi sınıfların birlikte örgütlenmesi ve ortak mücadelesinin engellenmesi için kullanılmasına karşı çıkar.

Türkiye'de Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkanların sınıfsal sorun yerine milli sorunu, mezhep sorununu vb. öne çıkarmaları; gerçekte Marksizm-Leninizme saldırıdır. Bildiri Türkiye Birlik Partisi'ni düzen partisi olmakla, Alevi sorununu idealist felsefe ile ele almakla suçlamaktadır. Ama "Alevi sorununu" temel sorun haline getirmek; "Alevi"lerin ulus olduğunu ilan etmek, ve "Alevi" olma temelinde örgütlenmenin propagandasını yapmak, Türkiye Birlik Partisi'nin yaptığından başka birşey değildir. Niyet, istek ne olursa olsun, bu hakim sınıflara hizmet; işçi sınıfının ve emekçilerin dikkatlerinin asıl meselelerden kaydırılmasıdır.

Bugün Marksizm-Leninizm adına "Alevi ulusu" sorununu ortaya atanlar, gerici konumdadırlar. Onlar Alevi devrimcilerin içinde geri bilinçlileri bu şekilde etraflarında toplayıp, parsa toplama hesabı içindedirler. Onlar bu tavırları ile karşı-devrime hizmet eden bir konumdadırlar.

Bizim Alevi, Sünni; Müslüman, Hristiyan vb. hangi dinden, hangi mezhepten olursa olsun; Türk, Kürt, Çerkez, Ermeni, Arap vb. hangi millet veya milliyetten olursa olsun, Türkiye'de yaşayan tüm işçilere ve köylülere, tüm emekçi halka çağrımız şudur:

Emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı,

Emperyalizmin uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının faşist düzenine karşı; mezhebi, dini, milliyeti ne olursa olsun tüm emekçilerin çıkarları birdir! Sizi milliyetiniz, mezhebiniz temelinde örgütlemeye kalkanlar; temeldeki çıkarlarınızı gözlerden gizlemeye çalışanlar, hakim sınıflara hizmet ediyor! Bu oyuna gelmeyin!

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Kahrolsun emperyalist, gerici, haksız savaşlar! YAŞASIN DEVRİMCİ SAVAŞLAR!

" 12'ye beş var " ... Bu parola altında "barış hareketi" adı verilen DGB'den kiliselere, SPD'den Yeşillere kadar uzanan geniş bir hareket 1983 sonbaharında bir dizi eylem planladı ve uygulamaya geçti. Ekim ayı içinde büyük yürüyüşler; elele tutuşan insanların oluşturduğu zincirler; muhtemel atom silahı depolarının şiddet kullanmaksızın bloke edilmesi vb. eylemler gündemde. Bu eylemler NATO'nun "ikili kararı" sonucu (eğer atom silahlarının sınırlandırılması konusunda ABD ile Sovyetler Birliği arasında yapılan görüşmeler sonuç vermezse; Batı Almanya'ya yeni atom başlıklı Pershing füzeleri bu yıl içinde yerleştirilmeye başlanacak) Batı Almanya'ya yeni atom başlıklı füzelerin yerleştirilmesini engellemek amacı güdüyor. En genel şekli ile bu "barış hareketi" **bugünkü barışı** korumayı amaçlıyor.

Pershing füzelerinin Batı Almanya'ya yerleştirilmesi, savaş tehlikesini; özellikle orta Avrupa'da nükleer bir savaş tehlikesini arttırdığı, Batı Almanya'yı Sovyetler Birliği'ne karşı daha büyük bir tehdit haline getirdiği, bu yüzden de onun saldırısına daha açık bir hale getirdiği gerekçeleri ile onbinlerle insan bu barış hareketi içinde yer alıyor. "Pazarlık etmek ne olursa olsun yeni füze yerleştirmekten iyidir" şeklinde görüşlerle, NATO'nun ikili kararının uygulanmaması; ABD / Sovyetler Birliği görüşmeleri sonuç vermese de Batı Almanya'ya yeni füze yerleştirilmemesi savunuluyor.

İlginç olan, başlangıçta NATO'nun "ikili kararı"nın alınmasında başrolü oynayan SPD'nin; şimdi giderek artan bir şekilde ikili karara karşı çıkması; ve "barış hareketi" denen hareketin içine ağırlığını koymaya başlamasıdır. Kısa süre önceye kadar barışın korunmasının en iyi yolunun ikili kararı savunmak olduğunu savunan SPD; bugün aynı pişkinlikle, sanki o kararı aldırmada başrolü oynayanlardan biri kendi değilmiş gibi, bu karara karşı tavır takınıyor; ve bu kez de barışın savunulmasının yolunun ne olursa olsun yeni füzelerin yerleştirilmemesinden geçtiğini savunmaya başlıyor. SPD denen Batı Alman emperyalizminin has partisinin bu "fikir değişikliği"nin sebebi; geleceklerinden korkan onbinlerle insanın "barış hareketi" içinde yer alması; bugün bu noktada var olan muhalefet potansiyelinin çok geniş olmasıdır. Şimdi muhalefette olan SPD'nin "sol"culaşması önünde engel yoktur. Tersine, o şimdi bu muhalefeti kendi iktidar dalaşmasında kaldıraç olarak kullanabilir. İşte bu fikir değişikliğinin "esbab-ı mucibesi" budur !

"Barışçı olma" konusunda iddialı olan yalnızca "barış hareketi" değil. Bugünkü "barış hareketi"ni "komünistler tarafından yönlendirilmek"le suçlayan; onu "Moskova'nın beşinci kolu" olarak değerlendiren emperyalist güçlerin diğer bazı siyasi temsilcileri de (mesela Batı Almanya'da CDU-CSU-FDP hükümeti, ABD'de Reagan yönetimi) kendilerinin gerçek barışçı olduklarını, barışın ancak "nükleer denge" ile sağlanabileceğini ; Sovyetler Birliği'nin daha fazla silahı olduğunu, dengesizliği ortadan kaldırmak için yeni füzeler yerleştirilmesinin aslında barışı gerçekten korumak olduğunu anlatıyorlar.

Diğer yanda bugün birçok alanda (Afganistan'da olduğu gibi) bizzat sıcak savaşın içinde bulunan Rus sosyal emperyalistleri kendilerinin "en barışçı" olduklarını açıklıyorlar. "Barıştan daha önemli birşey yoktur" diyorlar.

Yani görünürde "barışçı " olmayan yok. Herkes görünürdeen barışçı olmak yönünde yarışıp duruyor ! Ama bu "barışçılık " yarışı sadece lafta ! Gerçekte ise bütün emperyalist büyük güçler yeni bir emperyalist paylaşım savaşına bütün güçleriyle hazırlanıyorlar. İşte bugünkü "barış hareketi" içinde gerçekten barış istedikleri için; yeni bir paylaşım savaşının — hem de atom silahları ile sürdürülmesi mümkün olan bir savaşın— felaketli sonuçları karşısında korkuya kapılan onbinlerle insan; emperyalist güçlerin siyasi temsilcilerinin "silahsızlanma", "barış" sözlerine güvenmedikleri için yer alıyorlar.

Bu hareket içinde yer alan onbinlerce insan kuşkusuz gerçekten barış istediği için bu hareket içinde yer alıyor. Ama onların bu iyiniyetli **isteği** "barış hareketi"nin niteliğini belirlemiyor. Bugünkü barış hareketinin niteliğini belirleyen —bütün toplumsal hareketlerde olduğu gibi— harekete katılan tek tek kişilerin istekleri, niyetleri değil; harekete damgasını vuran siyaset; hareketin yönünü belirleyen siyasettir.

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİNE DAMGASINI VURAN ÜÇ ŞEY: PASİFİZM; ATOM SİLAHI FETİŞİZMİ; VE SOSYALŞOVENİZMDİR

Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin —en başta emperyalist büyük güçlerin— yeni bir emperyalist paylaşım savaşı hazırlıkları son yıllarda olağanüstü boyutlara ulaştı.

İçte "cephe gerisi"nin sağlama alınması için faşistleşmenin hızlandırılması; sosyal şövenizmin ve yabancı düşmanlığının körüklenmesi ile ideolojik hazırlık; Batı Almanya somutunda "1937 sınırlarına dönme" "Anayasa hükmü"nün saldırgan bir şekilde savunulması; körüklenen militarizm...

Dışta saldırı için olağanüstü boyutlarda silahlanma;sürdürülen "bölgesel" savaşlarda bu silahların denenmesi;silah satışlarından elde edilen aşırı kârlar; emperyalist büyük güçlerin birbirlerinin nüfuz alanlarına girmek için açık ve gizli çabaları; bunlardan kaynaklanan açık-gizli çatışmalar...

Ortadoğu'da, Afganistan'da, Çad'da süren savaşlar; ABD'-nin "kapısının eşiğinde" yeni bir Küba'ya izin vermeyeceği tehditleri; ve Orta Amerika'daki doğrudan askeri müdahaleleri...

NATO ve Varşova paktı silahlı güçlerinin yaptıkları sürekli manevralar...

Bir zamanların "Kızıl" Çin'inin yeniden emperyalist dünyanın bir parçası haline gelmesi, vs. vs....

Bütün bunlar, görmek isteyen herkesi yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesi konusunda uyardı.

Bütün "barış" ve "silahsızlanma" görüşmelerine rağmen giderek arttığı gözlemlenen savaş tehlikesi, özellikle orta Avrupa'da, kendi ülkelerinin savaş alanına dönmesi korkusu içindeki birçok insanı 1981 yılından itibaren geniş kitleler halinde "barış hareketi" içine çekti.

Haziran 1982'de Batı Almanya savaş sonrasının en büyük yürüyüşünü yaşadı. Sadece Batı Almanya'da değil, Batı Avrupa'nın bir dizi ülkesinde "barış hareketi" büyük boyutlara ulaştı. Rus sosyal emperyalizminin denetimindeki Doğu Avrupa ülkelerinde de "barış hareketi" yer yer devlet politikası dışında kanallara da akarak gelişti.

Nedir içine yüzbinlerle gerçekten barış isteyen insanı çeken bu hareketin niteliği?

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİ YALNIZCA EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI DEĞİL, GENEL OLARAK SAVAŞA... HER TÜRLÜ SAVAŞA KARŞI PASİFİST BİR HAREKETTİR!

Bugünkü "barış hareketi", savaş konusunda açık bir şekilde burjuva pasifist bir konumda durmaktadır. Bu hareket genel olarak savaşa, her türlü savaşa karşı çıkmakta; haklı ve haksız savaş ayrımı yapmamaktadır.

Halbuki Marksist-Leninistler savaş konusunda haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırır; emperyalistlerin ve gericilerin sömürü ve zulümlerini sürdürmek için yürüttükleri gerici, emperyalist, haksız savaşlara karşı çıkar; ve fakat ezilenlerin, sömürülenlerin ulusal ve sosyal kurtuluş için yürüttükleri devrimci, haklı savaşları destekler, bizzat sürdürürler. Haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırmamak; ve haklı, devrimci savaşların yanında açık tavır almamak; gerçekte niyet ve istek ne olursa olsun var olan düzenin, emperyalist sistemin varlığını ve sürmesini savunmak, ondan yana tavır takınmak demektir. Çünkü dişine-tırnağına kadar silahlı olan; varlığı şiddete dayanan emperyalist sistemi yıkmanın tek yolu devrimci savaşlardır!

Bugün genel olarak savaşa karşı tavır takınanlar, bizden mesela Türkiye'deki kanlı faşist rejime karşı susmamızı;onun izin verdiği çerçeve içinde davranmamızı talep etmektedir!

Bugün genel olarak savaşa karşı çıkanlar; mesela Afganistan halkından Rus sosyal emperyalizmine karşı direnmemesini talep etmek zorundadır.

Bugün genel olarak savaşa karşı çıkanlar; Orta Amerika'da mesela El Salvador halkının yürüttüğü devrimci mücadeleye karşı çıkmak zorundadır.

Bugün genel olarak savaşa karşı çıkanlar; gerçekte **devrimci savaşlara da** karşıdırlar; onlar emperyalizme bağımlı ülkelerde proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesine; milli ve sosyal kurtuluş savaşlarına; emperyalist ülkelerde sosyalist devrim için içsavaşa karşıdırlar, karşı olmak zorundadırlar. Bu tavır —niyet ve istek ne olursa olsun— emperyalist sistemi yaşatmaya hizmet eden bir tavırdır.

Bu tavrın ideolojik babası Kruşçev revizyonizmidir. Kruşçev revizyonizmi Marksizm-Leninizme karşı genel saldırısını başlattığı SBKP 20. Parti Kongresinde Marksizmin Savaş/Barış konusundaki berrak tavrını, şartların değiştiği gerekçesiyle tanınmaz hale getirmiş; ve her türlü savaş kıvılcımının birlikte söndürülmesi çağrısını ABD emperyalistlerine yapmıştır.

Onların "barış"ı savunma maskesi altında ileri sürdükleri bu düşünceler; daha sonra Rus sosyal emperyalizminin yayılmacı siyasetine ideolojik temel olmuş; Rus sosyal emperyalistlerinin laftaki barışçılığı hiçbir şekilde onların mesela Çekoslovakya'yı işgalini; Afganistan'ı işgalini; bir dizi savaşta açık-gizli taraf olmasını engellememiştir.

Nasıl ki Amerikan emperyalizminin "barış" türküleri söylemesi, onların Vietnam'a, Kamboçya'ya, Laos'a saldırısını engellemedi ise; Ortadoğu'da, Orta Amerika'da müdahalelerini engellemiyorsa...

Nasıl ki İngiliz emperyalistlerinin "barış" türküleri, onların Malvin/Falkland'da haksız emperyalist bir savaşa girmesini engellemedi ise...

Nasıl ki Fransız emperyalistlerinin güya sosyalist hükümetinin barış türküleri, onların lejyonerlerini Çad'da savaşa sürmesini engellemedi ise...

Nasıl ki Batı Alman emperyalistlerinin "barış" palavraları, onların orta Avrupa'nın en güçlü askeri makinesini kurmasını engellemedi ise...

Nasıl ki Japon emperyalizminin lafta "barış" yanlılığı onların savaş hazırlıklarını engellemiyorsa...

Bugün "milli menfaatler" maskesi altında sıcak savaş yürüten ve her biri emperyalistlerin çıkarına hareket eden bir dizi gerici ve faşist rejimin sürdürdüğü savaşlardan söz bile etmiyoruz...

Güya "barış"ın sürdüğü İkinci Dünya Savaşı sonrası 38 yıllık süre içinde emperyalist ve gerici savaşlar sonucu kaybolan değer ve insan, II. Dünya Savaşında kaybolanı geçmiştir. İşte emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin güya savundukları bu "barış"tır! Onlar bu "barış"ı her an kendi menfaatleri tehlikeye düştüğünde; ya da kendi nüfuz alanlarını diğer emperyalist büyük güçlerin aleyhine genişletme yönünde en ufak bir fırsat çıktığında bozmaya hazırdırlar, ve bozmaktadırlar... Ama yine de barıştan demvurmaktadırlar.

Böyle bir emperyalist "barış" halklar açısından hiç de özlenilir ve savunulur birşey değildir. Barış adına işçi sınıfının ve ezilen halkların haklı devrimci savaşlarına karşı çıkmak; işçi sınıfının ve ezilen halkların özgür, sömürüsüz bir dünya için devrim mücadelesini burjuva pasifisti düşüncelerle reddetmek; emperyalizmi savunmak demektir.

Savaş konusunda takınılacak tek doğru tavır: Kahrolsun emperyalist, gerici, haksız savaşlar... Yaşasın devrimci savaşlar olmak zorundadır.

BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ" EMPERYALİST SAVAŞLARIN KAYNAĞINI GÖZLERDEN GİZLEMEKTEDİR!

Emperyalist ve gerici savaşların kaynağı emperyalist sistemin bizzat kendisidir. Kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasası sonucu emperyalist güçler arasındaki güç dengesi sürekli değişmekte, dünyada sömürü ve nüfuz alanları emperyalist güçler arasında daha önce güç dengesine göre paylaşılmış olduğundan, bu emperyalistler arasında yeniden paylaşım dalaşmasını gündeme getirmektedir. Emperyalist savaşın kaynağı budur. Emperyalist savaş, emperyalist sistemin kaçınılmaz yolarkadaşı, onun yasal bir olgusu olduğu için, emperyalist savaşı gerçekten ve bir daha geri gelmemecesine ortadan kaldırmanın tek yolu emperyalist sistemi proleter dünya devrimi ile parçalamaktır.

Belli dönemlerde, belirli somut bir emperyalist savaş komünistler önderliğindeki geniş bir barış hareketi ile engellenebilir. Ama bu engelleme yalnızca geçici bir engellemedir. Bir ertelemedir. Emperyalist savaş tehlikesi emperyalizm var olduğu sürece olacaktır. Onu tarihe gömecek olan tek şey proleter dünya devriminin tam zaferidir.

Komünistler —ama Kruşçev revizyonistleri gibi, SBKP gibi, onun batıdaki uzantıları DKP, T"K"P ve benzeri gibi; ya da ÇKP'nin, AEP'nin kuyruğunda gidenler gibi yalnızca ismi komünist olanlar değil, gerçek komünistler— bu yüzden "barış için" mücadeleyi proleter dünya devrimi mücadelesinin bir parçası ve ona bağlı olarak ele alırlar. Hiçbir zaman işçi sınıfına ve emekçi halklara emperyalist savaşın kaynağını ve ondan gerçek kurtuluş yolunu göstermekten geri durmazlar.

Bugünkü barış hareketi işte tam da emperyalist savaşın kaynağı ile ilgili ve ondan gerçek kurtuluş yolu ile ilgili gerçekleri gözlerden gizlemektedir. Bugünkü "barış hareketi" içinde yer alan güçler için emperyalist savaşın kaynağı çeşitlidir; ama hemen hiçbirisi için bir bütün olarak emperyalist sistem değildir.

Bugün bu "barış hareketi" içinde yer alan güçlerin çok önemli bir bölümü için savaşın kaynağı ya "ABD emperyalizmi"-dir; ya "ABD'deki savaş yanlısı manyaklar... özellikle bugünkü Reagan yönetimi"dir ya da en iyi ihtimalle "NATO"dur.

İdeolojik babalığını yine Kruşçev revizyonistlerinin yap-

tığı (onlar 20. Parti Kongresinde savaşı "hiçbir sağduyu sahibi politikacının isteyemeyeceği, bunu isteyenin manyak olması gerektiği" çok bilimsel(!!!) tezini savunarak, emperyalizmin tabii yolarkadaşı emperyalist savaşı birkaç manyağın işi haline getirerek emperyalizmi aklamışlardı) böyle bir yaklaşım; ABD dışındaki tüm batılı emperyalist güçleri; ve başta Rus sosyal emperyalizmi olmak üzere Doğu Blokundaki tüm savaş kışkırtıcılarını; ve tüm diğer ülkelerdeki savaş kışkırtıcılarını saldırı hedefi olmaktan çıkarmaktadır. Bu yaklaşım somut olarak Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizminin "sol" maskeli temsilcilerinin ve modern revizyonistlerin (DKP gibi) güçlenmesine hizmet etmektedir.

"Barış hareketi" içinde yer alan bir başka bölüm için, emperyalist savaşın kaynağı yalnızca "iki süper güç"tür. Üç Dünyacı revizyonistlerin bu kötü ünlü "teori"si bugün özellikle Batı Alman emperyalizmi, İngiliz emperyalizmi, Fransız emperyalizmi, Japon emperyalizmi gibi emperyalist büyük güçlerin çok işine gelmektedir. "İki süper güce karşı barış hareketi" bu emperyalist büyük güçlerin kendi bağımsız savaş hazırlıklarının, ve savaşlarının destekçisi durumuna gelmektedir.

Emperyalist savaşların kaynağının bir bütün olarak emperyalist sistem olduğunun kavranması, tayin edici önemde ilkesel bir sorundur. Çünkü ancak böyle bir kavrayış "barış için mücadele"nin emperyalizme, emperyalist sistemin tümüne karşı mücadelenin bir parçası olarak ele alınmasına imkan verir. Ancak böyle bir kavrayış, emperyalist savaşa karşı gerçek mücadelenin "iki emperyalist savaş arasında geçici bir dönem, emperyalistler açısından bir soluklanma, hazırlanma dönemi olan emperyalist barış" için mücadele olamayacağını gösterir. Ancak böyle bir kavrayış, her ülkede emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadelenin o ülkedeki hakim sınıfın iktidarını yıkma ve proletaryanın (veya proletarya önderliğinde halkın) iktidarını kurma mücadelesine tabi olarak ele alınmasına imkan verir. Bunun dışındaki her anlayış "barış hareketi"ni — ona katılanların niyetinden bağımsız olarak— şu ya da bu emperyalist gücün, şu ya da bu sömürücü sınıfın yedek gücü haline getirir.

Buna açık örneklerden biri bugün Batı Almanya'daki "barış hareketi"dir. Batı Almanya'da gerçek bir anti-emperyalist barış hareketi öncelikle kendi emperyalizmini, bugün dünya yüzünde en büyük emperyalist güçlerden biri olan BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİ, onun intikamcılığını, militarizmini hedeflemek zorundadır. Batı Almanya'da Batı Alman emperyalizmine karşı, onun savaş hazırlıklarına karşı, içte faşistleşmeye, militaristleşmeye karşı, yabancı düşmanlığı ile ideolojik olarak savaş hazırlığına karşı mücadeleyi merkeze koymayan bir barış hareketi, gerçek anlamda bir "barış hareketi" değildir. Böyle bir hareket olsa olsa Batı Alman emperyalizminin savaşçı, yayılmacı emellerinin; onun gerçek yayılmacılığının ve savaş hazırlıklarının üzerini örten; Batı Alman emperyalizmine hizmet eden, onun durumunu rakiplerine göre güçlendiren bir harekettir. Bu, bu harekete iyiniyetleri ile katılan bir dizi insanın niyetinden bağımsız bir olgudur.

Bugün "barış hareketi" denilen sosyal demokrat-revizyonist-yeşil önderlik altındaki hareket açık bir şekilde emperyalizmin güdümündedir. O genel değerlendirme yapıldığında emperyalist yanlısı bir harekettir. Bu hareketin kendinden menkûl önderlerinin polis, sınır koruma muhafızları gibi devlet güvenlik güçleri ile işbirliği mükemmel şekilde işlemektedir! Onlar eylemlerin barışçı geçmesi konusunda polisle pazarlık yapmakta; barış hareketi taraftarlarına polis saldırısı karşısında kendini nasıl "barış içinde" taşıtacağını öğretmektedir.

Siyasi olarak emperyalizm yanlısı nitelik açıktır. Barış hareketinin en ileri talebi olan "Batı Almanya NATO'dan çıksın", "Tarafsız Federal Almanya", emperyalizm şartlarında Batı Alman emperyalizminin "bağımsız" güçlendirilmesi çağrısından başka birşey değildir.

Örgütsel alanda Batı Alman emperyalizminin SPD, DGB gibi örgütlerinin; Batı Alman emperyalizminin yeni parlamenterleri Yeşillerin; ve DKP modern revizyonistlerinin yardımı olmadan hiçbir iş yürümez.

Bu hareketin giderek bütünü ile SPD'nin kontrolu altına girmesi yönünde işaretler gittikçe artmaktadır. Özellikle SPD'nin ağırlıkta olduğu DGB'nin patronlara zarar vermemek için birçok işletmede öğle tatiline rastlayan 12'ye beş kala grevi, vb. bunun işaretleridir.

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİ "SİLAHSIZ BARIŞ YARATMA" HAYALLERİ ÜZERİNE KURULUDUR!

Bugünkü barış hareketinin temel sloganlarından birkaçı şöyledir:

"Silahsız barış yaratalım"
"Düşünün bir kez: Savaş olsa ve kimse gitmese"
"Kılıçlardan pulluk yapalım"

Özellikle kilise tarafından geniş bir şekilde propagandası yapılan bu sloganlar; gerici ve sonuçta emperyalistlerin işine yarayan sloganlardır.

Emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin dişine-tırnağına kadar silahlı olduğu; sömürünün silah zoru ile ayakta tutulduğu bir dünyada bu sloganlar işçilere, ezilen halklara "kaderinize razı olun" demekle eşdeğerdedir. Gerçek barışı sağlamanın bir tek yolu vardır: İşçi sınıfının ve ezilen halkların ezenlere, sömürenlere karşı silaha sarılması... Silahlı devrimle emperyalizmin ve uşaklarının iktidarlarının dünyanın her köşesinde yıkılması... Lenin'in dediği gibi,"silahların kaldırılıp atılacağı, hurda edileceği" zaman da gelecektir.

Ne zaman ki enternasyonal proletarya bütün dünyada ezilen halklarla ittifak içinde emperyalizmin hakimiyetini tek tek ülkelerde değişik süreçlerde devrim ile yıkar; burjuvaziyi, sömürücüleri silahsızlandırır; sömürüyü dünya çapında ortadan kaldırır ve savaşları imkansız kılan bir toplum düzenini kurar, işte ancak o zaman proletarya silahları hurdaya çıkarmayı düşünür. Bu noktaya gelmeden "silahsız barış yaratalım" ve benzeri öneriler proletaryanın kurtuluş davasına ihanet, emperyalizme hizmettir.

Öncelikle her zaman hakim sınıfların temel dayanaklarından biri olagelmiş olan kiliselerin aracılığı ile "barış hareketi" içinde iyice yaygınlaştırılan burjuva pasifizmi; şiddet kullanmamayı adeta dogma haline getirme; giderek hakim sınıfların baskı gücü ile işbirliğine kadar varmaktadır. Hakim sınıfların polisinin, sınır koruma muhafızlarının saldırısı karşısında kendini savunmak için kullanılan şiddet bile provokasyon olarak adlandırılmakta; devlet güçlerine karşı militanca mücadeleye hazır küçük otonom gruplar "barış hareketi"nden dıştalanmaya çalışılmaktadır. İşte "barış hareketi"nin bugünkü yeri budur. Devletle, devrimci şiddet kullanmaya hazır olanlara karşı işbirliği... Devlet güçlerinin saldırması halinde kat'iyen şiddet kullanmama...

Bu emperyalist güçler açısından kuşkusuz daha iyisi istenemeyecek olan bir durumdur.

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİ AVRUPA ŞÖVENİSTİDİR!

"Avrupa savaş alanı haline getiriliyor", "Hayır... Avrupa savaş alanı olmamalıdır", "Bir savaş çıktığında ilk yok olacak Avrupa'dır", "Bir savaş çıksa, Almanya'da taş üstünde taş kalmaz", "Urallar'dan Atlantik'e atom silahlarından arınmış bölge istiyoruz"... Bu ve benzeri sloganlar bugünkü "barış hareketi" içinde çokça yaygın olan sloganlardır.

Bütün bu sloganların ortak özelliği, "kişiye gömleği ceketinden yakındır" örneği, "önce can" örneği; kendini merkeze koyması; soruna salt kendi canı; kendi ülkesi ve en fazla Avrupa açısından yaklaşmasıdır.

Bu bencil, sadece kendini düşünen yaklaşım; sosyal şövenizmin açık ifadesidir.

Dünya "Urallar'dan Atlantik'e Avrupa"dan; Orta Avrupa'dan; Batı Almanya'dan vb. ibaret değildir. Bugün Avrupa'nın savaş tehdidi altında olması konusunda panik içinde yaygara koparanlar; gözlerini açıp etraflarına baktıklarında bugün dünyanın birçok ülkesinde savaşın sürdüğünü göreceklerdir. "Barışı" savunma adına kendi ülkelerinin, en fazlasından kıtaların ufku ötesine gidemeyenler; burunlarının ucu ötesini görmeyenler istedikleri kadar "barış" türküsü söylesinler; gerçek barıştan yana değillerdir. Onların ayakta tutmaya çalıştıkları emperyalist barış, bugün emperyalizmin yarı-sömürgelerinde, emperyalist sömürüyü sağlamak için sürdürülen savaşlar temelinde süren bir barıştır!!!

Bugün özellikle Avrupa'daki bir "barış hareketi" öncelikle kendi ülkesinin burjuvazisinin sömürdüğü, ezdiği ülkelerin halklarının, kendi emperyalizmine karşı devrim mücadelesini desteklemeyi bayrağına yazmadıkça; onun "barış hareketi" adı tırnak içine alınmak zorundadır. Böyle bir barış hareketi Avrupa şövenisti bir "barış hareketi"dir.

Bu harekete salt kendi canlarını, varlıklarını tehdit altında gördükleri için katılanlar da —istekleri ne olursa olsun— şöven görüşlerin savunucusu, destekçisi durumundadır.

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİ ATOM SİLAHI FETİŞİZMİ VE ONA KARŞI DUYULAN KORKU ÜZERİNE KURULMUŞTUR!

Bugünkü barış hareketinin en temel ortak noktalarından biri "atom silahlarının" yokedici potansiyeli karşısında duyulan

korkudur. Gerçekten de atom silahı korkutucu bir silahtır, "korkunç" bir yokedici potansiyeli vardır.

Kruşçev modern revizyonisti SBKP 20. Parti Kongresine sunduğu raporda tam da bu "korkunç" silah karşısında duyulan korkuyu devrimi imkansız göstermek, emperyalist sistemi şirin göstermek için kullandı.

O bir yandan, atom silahlarının yokedici etkisinin büyüklüğünden yola çıkarak; emperyalizmin güya sağduyu sahibi temsilcilerinin atom savaşı yürütmeyecekleri tezi ile; emperyalist savaşın kaynağını, emperyalizmi gözlerden gizledi;ve hem de her savaşın atom savaşının bir kıvılcımı olabileceği gerekçesi ile, her türlü savaşın bastırılmasında emperyalistlere işbirliği teklif ederek; devrim ateşini söndürmede itfaiyecilik rolünü üstlendi.

Bugün de tüm emperyalist-sosyal emperyalist dünya, atom silahını ve bundan duyulan korkuyu, işçi sınıfı ve ezilen halkların devrim mücadelesini tehditle bastırmak için kullanıyor.

Bir yandan İkinci Dünya Savaşından bu yana 40 yıla yakın süredir genel bir savaşın çıkmamış olması atom silahlarının varlığına; bunların dünyayı yokedecek kapasitede olmasına;ve bu konuda var olan "denge"ye bağlanıyor. Bu özellikle atom silahlarının açık savunucularının gerekçesidir. Onlara göre tam da barışı sağlayan emperyalistlerin elindeki atom silahlarıdır.

Bunun böyle olmadığı olgularla ortadadır. İkinci Dünya Savaşından bu yana genel bir emperyalistlerarası çatışma olmadığı ne kadar olgu ise; İkinci Dünya Savaşından bu yana bir dizi bölgesel savaşların olduğu; ve bu savaşların bugün de sürdüğü olgudur. Bu savaşlarda emperyalistlerin birbirleriyle sömürü ve nüfuz alanları ele geçirmek için dalaştıkları olgudur. Eğer emperyalist ve sosyal emperyalistler arasındaki dalaşmada İkinci Dünya Savaşı sonrasında atom silahları kullanılmadı ise; bunda karşılıklı tehdit'in oynadığı rolü fazla abartmamak gereklidir. Bunda belirleyici olan emperyalistlerin aralarındaki çelişmelerin atom silahı kullanmayı gerektiren seviyede olmamasıdır. İşler bu noktaya geldiğinde emperyalistlerin sınırlı bir atom savaşı yürütmesi mümkün, muhtemeldir. Binlerle atom silahı spor olsun diye, ve yalnızca karşısındakini tehdit etmek ve fakat kullanmamak için yapılmıyor. Bu silahlar "ciddi durumda" kullanılmak için üretiliyor!

Atom silahlarının varlığını "dünya barışının" garantisi olarak gören ve gösterenler; emperyalizmin tek dürtüsünün en fazla kâr olduğunu; emperyalist büyük güçlerin amacının tek başına dünya hakimiyeti olduğunu ve bunu elde etmek için atom silahı kullanmaktan çekinmeyeceklerini gözlerden gizlemektedir. Bugün atom silahına sahip emperyalist ve sosyal emperyalist güçler "kazanılabilir sınırlı bir atom savaşı"nın planları ile savaş oyunları, manevralar yapmaktadır. Atom silahlarının varlığının ve atom silahları konusunda dengenin barışı sağladığı tezi bir masaldır.

"Barış hareketi" atom silahlarının barış aracı değil, savaş aracı olduğunu doğru olarak tespit etmekte, ve bunu teşhir etmektedir. Ama o bunu yaparken —tersine bir yönde— aynı atom silahlarının barışı sağladığı görüşünü savunanlar gibi, atomun "herşeye kadir" korkutucu gücü karşısında secdeye yatmaktadır. Bir atom savaşının getireceği felaketler en plastik bir şekilde teferruatı ile ortaya konmakta; panik havası içinde atom silahlarının gücü karşısında teslimiyet propaganda edilmektedir. Devrim perspektifi bir kenara bırakılmıştır. Amaç varsa yoksa atom savaşının engellenmesi haline gelmiş - tir. "Barış savaşımı" revizyonistler tarafından "bir numaralı sorun" haline getirilmiştir. Revizyonistler, barış savaşının devrim savaşının bir parçası olduğunu söyleyenlere babacan tavırlarla "dünya yokolduğunda devrimi nerede yapacaksınız... Devrim için önce dünyanın varlığı gereklidir... Atom silahları dünyanın varlığını tehdit ediyorlar" diyor! İşte atom silahının gücü karşısında secdeye yatan tavır budur.

Atom silahının gücü karşısında paniğe kapılmak atom savaşını engelleyemez. Bütün emperyalist savaşları olduğu gibi, atom silahları ile sürdürülmesi mümkün olan bir emperyalist savaş tehlikesini de gerçekten tarihe gömmenin biricik yolu, proleter dünya devrimi ile emperyalist sistemi yıkmaktır. Görev atom silahının yıkıcılığı üzerine ah-u vah etmek değil, proleter dünya devrimi için savaşmaktır.

Atom silahına karşı mücadeleyi herşey olarak görenler emperyalistlerin atom silahını kullanmadan da ne barbarlıklar yapabileceklerini ve yaptıklarını görmemektedirler. Sorun silahın kendisi değildir. Sorun silahların kimin elinde olduğu hangi amaçlar için kullanıldığıdır. Herşeyi atom silahlarının kullanılmaması ile halledeceklerini sananlar; atom silahlarının yokedilmesi ile barışı sağlayacaklarını sananlar aldanmaktadır.

Bugün kitleler içinde emperyalistlerin bir dizi sözcüsü - nün yaygarası ile de iyice yayılan, bizim "atom fetişizmi"dediğimiz atom silahı karşısındaki panik duygusu, bugün birçok emperyalist siyasetçiye de "barış yanlısı" görünebilme imkanı tanımaktadır. Bunun örneklerinden biri ABD'dir. Orada önümüzdeki seçimlerin başkan adaylarından Kennedy daha şimdiden atom silahlarının dondurulması hareketinin başına geçmiştir.

"Barış hareketi"nin en köklü talebi olan "Atom silahlarının yokedilmesi"nin —bu hayalci talebin— bir an gerçekleştiğini varsayalım... Ne olacaktır? "Barış" garanti altına mı alınmış olacaktır?!!! Hayır, bin kere hayır! Emperyalizm var oldukça, emperyalist savaş tehlikesi var olacaktır. Emperyalist savaşı ortadan gerçekten kaldırmak isteyen, gerçekten barışı isteyen, emperyalizme karşı devrim saflarında silaha sarılmalıdır. Atom silahı tehdidi kimseyi devrim mücadelesinden alıkoymamalıdır. Sorunun özü budur!

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİ EMPERYALİZMİN GÜDÜMÜNDE EMPERYALİST BARIŞI TEK HEDEF OLARAK GÖREN BARIŞI EMPERYALİSTLERARASI GÖRÜŞMELERE VE PASİF DİRENİŞ EYLEMLERİNE BAĞLAYAN BİR HAREKETTİR!

Bugünkü "barış hareketi", emperyalist kötü barışı, devrimci savaşlara tercih eden bir harekettir. Bu hareket kendini pasifizmin, reformizmin, legalizmin kalın çizgileri ile sınırlamıştır.

Bugünkü barış hareketi emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin birbirlerini kazıklamak ve halkların gözünü boyamak amacıyla yürüttükleri sözde barış, silahsızlanma görüşmelerini olumlu adımlar olarak karşılamakta, selamlamaktadır. "Pazarlığı sürdürmek her halükarda silahlanmaktan iyidir" sözleri bu konuda açık dil konuşmaktadır. Burada "silahlanma" - dan iyi olduğu söylenen "pazarlık", halkların gözünü boyama pazarlığından, "silahsızlanma" adına silahlanma; barış adına savaş hazırlığından başka birşey değildir. 1938 Münih görüşmeleri barışa ne kadar hizmet etti ise, emperyalistler arası bugünkü barış görüşmeleri de barışa işte o kadar hizmet et - mektedir. Yeni atom silahlarının yerleştirilmesi de, pazarlığın sürdürülmesi de işçi sınıfı ve emekçi kitle açısından kötüdür. Bu kötülerden iyisini tavsiye etmek, "ölümlerden ölüm beğen" demekle eşdeğerdir.

Gerçek barış emperyalistlerarası görüşmelerle değil; işçi sınıfının, emekçilerin kendisi konuştuğu zaman sağlanacaktır.

Gerçekten barış isteyenlerin yapması gereken, emperyalistlerarası görüşmeleri selamlamak değil, onların gerçek yüzünü teşhir etmektir.

Bugünkü "barış hareketi" pasifizmini iğrenç bir legalizmle de birleştirerek adeta devlet hareketi haline gelme yolunda hızla ilerlemektedir. Militan grupların, polisten önce barış hareketinin resmi kolluk güçleri tarafından engellenmesi giderek olağan hale gelmektedir.

Bugünkü "barış hareketi" bütün dikkatleri "atom silahlarının yerleştirilmesi ya da yerleştirilmemesi" sorunu üzerine yoğunlaştırmakta; Batı Almanya'da ve bütün emperyalist metropollerde süregelen ve giderek artan sosyal hakların geri alınması; işsizliğin büyük boyutlara ulaşması; yabancılara karşı geliştirilen düşmanlık ve benzeri olgulara karşı mücadele potansiyelini de kendi içinde eritmeye çalışmakta; böylece de rejimi koruyucu bir rol oynamaktadır.

Bugünkü barış hareketi revizyonistlerin, reformistlerin; emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin güdümünde bir harekettir. Gerçekten barış istediğinden şüphe duymadığımız onbinlerce insan doğru bir önder - lik olmadığı için; sosyal demokrat-revizyonist-yeşil işçi sınıfı düşmanları ve hainlerin peşinde; emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin oyuncağı durumuna gelmektedir.

Bu hareket hakkında komünistlerin görevi, bu hareketin emperyalist yanlısı niteliğini hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek açıklıkta ortaya koymak; savaş ve barış konusunda Marksist-Leninist görüşleri yaymaktır.

KAHROLSUN EMPERYALİST, GERİCİ, HAKSIZ SAVAŞLAR!
YAŞASIN PROLETARYANIN VE EZİLEN HALKLARIN DEVRİMCİ KURTULUŞ SAVAŞLARI!
YAŞASIN DEVRİMCİ İÇSAVAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ KURTULUŞ SAVAŞLARI!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!
BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!
YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!
YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

NO: 5/6 OCAK/MART 1983 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

"MUHALEFET" YA DA GEÇİCİ YOL ARKADAŞLARI ÜZERİNE

Yoldaşlar, Devrimciler ...

Bolşevikler olarak ortaya çıktığımızdan iki yıla yakın bir süre sonra Partimizin bir bölge teşkilatında —teşkilat içi ve çevresinde— yeni bir bölünme meydana geldi. [illegible]

[illegible]

devamı S.2'de

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİN FAŞİST YASALARI İŞÇİ SINIFININ SİYASİ ÖRGÜTLENMESİNİ ENGELLEYEMEYECEK!

Faşist cuntanın 'Anayasa referandumu' sahtekarlığını sergilemesinden sonra, "demokrasiye geçiş" planının yeni bir adımı olarak "Siyasal Partiler Kanunu"nun "tartışılması" gündeme alındı.

"Cunta Anayasası"nın da ilk taslağını hazırlayan "Komisyon", cuntanın çizdiği çerçeve içinde bir siyasi partiler kanunu taslağını hazırlama görevini yerine getirdi. Ve bu taslak cuntanın "Danışma Meclisi"nde görüşülmeye başlandı. Mart ayı içinde bu görüşmelerin tamamlanıp, cunta tarafından taslağa son şeklinin verilip, kanunun çıkması bekleniyor.

"Siyasal Partiler" yasası üzerine "tartışma", hangi partilerin kimler tarafından nasıl kurulacağı "tartışması"nı da gündeme getirdi. Boyalı faşist basında yasanın şu ya da bu yönde çıkması için her hakim sınıf grubu kendi sözcüleri aracılığı ile görüşlerini açıkladılar.

Yasa taslağının şu veya bu maddesini tartışmak şu anda bizim işimiz değil. Bırakalım onu bu yasaya dayanarak siyasi parti kurup 'demokrasiye geçecek' olanlar yapsın. Yasa taslağının bütünü ele alındığında yapılacak tek değerlendirme vardır. O da şudur:

Bu yasa da, cuntanın anayasası, çıkardığı ve çıkaracağı diğer yasalar gibi, özü de, ruhu da faşist olan bir yasadır! Bu yasa hakim sınıfların daha önceki siyasi partiler yasası gibi, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlara ve Türk olmayan milliyetlere siyasi örgütlenmeyi yasaklama yasasıdır! Tek farkla ki, eski yasalardaki birtakım "boşluklar" da doldurulmuştur.

devamı s.17'de

Ölümünün 100. yıldönümünde proleteryanın büyük önderi KARL MARX'ı saygıyla anıyoruz

Karl Marx

Proletaryaya gerçek kurtuluş yolunu gösteren bilimsel teorinin yaratıcısı olan KARL MARX, 14 Mart 1883'te ölüşünün 100. yıldönümünde, her türden revizyonist ve oportünistler; Karl Marx'ın öğretisinde asıl olan şeyin, "Sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolünün açığa çıkarılması" (Lenin, "Karl Marx Öğretisinin Tarihsel yazgısı") olduğu gerçeğini çarpıtmak için ellerinden geleni yapmaya devam ediyorlar. [illegible]

devamı s.16'da

MARAŞ KATLİAMINI UNUTMADIK! MARAŞ KATLİAMININ SORUMLUSU FAŞİST KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİDİR! KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ! HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!

İÇİNDEKİLER

NO: 7, 1. NİSAN 1983 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

(Aşağıda TKP/ML(B) Merkez Komitesinin 1 Mayıs 1983 ile ilgili çağrısını yayınlıyoruz.)

[illegible] Mayıs, 1 Mayıs, Seni Yaşatacağız!

[illegible]

1982 Kasımında yapılan Anayasa referandumu sahtekarlığı ve şimdi tezgahlanacak olan seçim sahtekarlığı ile hakim sınıflar güya "demokrasiye" geçildiğini ilan etmeye hazırlanıyorlar.

Öyle bir "demokrasi" ki, gerçekte emperyalizmin uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının bu bir avuç asalağın, vurguncunun, talancının sömürüsünü sürdürmesi temeli üzerine kuruludur.

Öyle bir "demokrasi" ki, işçi sınıfının, köylerin ve tüm emekçi halkın örgütlenme özgür[illegible] yoktur! İşçi sınıfı için ve emekçi halk için [illegible] mokrasi" faşist zulüm, işkence, zindan ... [illegible]

Devamı s.2'de

AMLP/GDS/[illegible] KARDEŞLİK İLİŞKİLERİNİ BOZDULAR!

ONLAR REVİ[illegible]ZME GİDEN YOLDA RAHATSIZ ED[illegible] İSTEMİYORLAR!

26/27 Mart 1983'[illegible]'ta Bolşevik Partizan Yazı Kurulu ile; AMLP Yayın [illegible] Kızıl Bayrak Yazı Kurulu; GDS ve W BK Yazı Kurulla[illegible] ortak bir toplantı düzenlendi.

[illegible]

İÇİNDEKİLER

No: 8, 15 Haziran 83 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

TÜRK VE IRAK FAŞİSTLERİ KÜRT ULUSUNA KARŞI SOYKIRIM SALDIRISINDA BİRLEŞTİ

Irkçı Saldırılar Kürt Ulusunun Haklı Mücadelesini Durduramaz!

[illegible]

Devamı s.[illegible]'de

KOMPRADOR PATRONLARIN VE TOPRAK AĞALARININ CUNTA MARKALI DEMOKRASİ SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

ÜLKEMİZDE DEMOKRASİYİ KAZANMANIN BİRİCİK YOLU İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

Hakim sınıfların 12 Eylül askeri faşist cuntası aracılığıyla gerçekleştirmeye çalıştıkları "demokrasiye geçiş" adlı faşizmi maskeleme programında geçen aylar içinde yeni adımlar atıldı.

24 Nisan'da "Siyasi Partiler Kanunu" yürürlüğe girdi. Hazırlanan Seçim Kanunu, ve Anayasa ile birlikte ele alındığında; uzun süreçte Türkiye'de iki, en fazla üç partiden fazlasının yaşamasına izin vermeyecek, bu amaçla gerçekleştirilen bir kanundur. Siyasi Partiler Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle birlikte, Parti kurma çalışmalarının başlayabileceği; ve partilerin kuruluş müracaatlarını 16 Mayıs'tan itibaren yapabilecekleri açıklandı.

Ondan sonra ortalığı bir toz-duman kapladı.

Kapatılan AP'nin, MHP'nin, MSP'nin oy tabanına talip kesimde bir sürü kişi; kapatılan CHP'nin ve onun 'solundaki' oy kesimine talip bir sürü kişi ortaya parti kurma adına çıktılar.

[illegible]

(Devamı s.3'te)

KIBRIS'TA EMPERYALİSTLERİN VE UŞAKLARININ ÇÖZÜM ÖNERİLERİNE HAYIR İŞGALCİ FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!

[illegible]

(Devamı s. [illegible])

İÇİNDEKİLER

NO= 9/10, AGUSTOS/EYLÜL Bolşevik Parti inşası için

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZME HAYIR!

Ülkemizde Demokrasi İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimi İle Kazanılacaktır!

12 Eylül askeri faşist cuntası, "demokrasiye geçiş" adlı faşizmi maskeleme programının uygulamasında attığı son adımlarla bir kez daha geçilecek "demokrasi"nin ne biçim bir "demokrasi" olduğunu belgeledi.

Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli biçimlerde sürdürdüğü faşist diktatörlük şartları altında, işçi sınıfı ve emekçi halkın siyasi örgütlenme hakkı gerçekte hiçbir dönemde olmamıştır.

Sınıf mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı; hakim sınıfların iktidarlarını tehdit eder hale geldiği çeşitli dönemlerde ise, hakim sınıflar adına yönetime doğrudan elkoyan faşist devletin temel direği ordu; bir süre hakim sınıfların tümünün "yüksek çıkarları" (ki bu çıkarlar her

(Devamı s. 2'de)

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ŞİLİ HALKI ER GEÇ YENECEKTİR!

Dört Eylül 1970'te Şili'de reformist ve revizyonist partilerin oluşturduğu "Halk Birliği" (Unidad Popular) ittifakının sosyal demokrat başkan adayı Salvador Allende seçimlerle işbaşına gelmişti. Onun seçimlerle işbaşına gelmesi; Şili halkının onyıllardır süren Hristiyan Demokrat iktidarın halk düşmanı siyasetine duyduğu bir tepkinin ifadesi idi.

Bütün dünyada Salvador Allende'nin seçim zaferi, Kruşçev revizyonizminin SBKP XX. Parti Kongresinde ortaya attığı, şiddet kullanmadan, seçimler yoluyla "parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanarak, parlamentonun burjuva demokrasisinin organı olmaktan çıkartıp, halk iradesinin gerçek organı haline getirilebileceği" (XX. Parti Kongresi belgeleri, Rapor, Alm. s.46 47) tezinin ispatı olarak tanıtılmaya başlandı.

(Devamı s. 6'da)

Türk faşistleri Ermeni milliyetçilerinin eylemlerini ırkçılığı körüklemek için kullanıyor

Temmuz ayı milliyetçi Ermeni örgütlerinin Batı Avrupa'da giriştikleri bireysel terör eylemlerinin yoğunlaştığı bir ay oldu.

Önce Brüksel'de Konsoloslukta çalışan bir "şifre memuru" (Siz MİT ajanı anlayın!) bir suikastle öldürüldü.

Onun ardından Fransa'da Orly havaalanına; THY bürosu önüne bırakılan bir bavul-bombanın patlaması üzerine çeşitli milliyetlerden 8 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı.

Ardından T.C. Lizbon Büyükelçiliği beş Ermeni milliyetçisi tarafından basıldı. Elçilikte görevli koruma polisinin açtığı ateş sonucu baskıncılardan biri öldü. Diğerleri elçinin evini bastılar. Gerek elçilik görevlileri ile; gerek Portekiz polisi ile girişilen çatışma sırasında Ermeni milliyetçilerinin iki rehinle birlikte bulundukları ev havaya uçtu. Dört baskıncı ve bir elçilik görevlisinin eşi hayatlarını kaybettiler. Bir elçilik görevlisinin oğlu da yaralandı.

(Devamı s. 8'de)

İÇİNDEKİLER